

BURMESE CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပါးလင်ခင်ခင်

ဦးစိတ်ဆူးဝေ

မြပုလဲခင်

ဒေါ်ကလေးနီ

နိဂါဏ်တော်

- ပြည်ထောင်စု ဖြိုခွဲခဲ့ရာ၊ ခိုအရေး၊
- တိုင်းရင်းစည်လုပ်ငန်းတို့မှ ပျံ့နှံ့ကွဲစား၊ ခိုအရေး၊
- အချင်းချင်းအားတတ်တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး၊ ခိုအရေး၊

ဒုတိယအပိုင်း

- ပြည်ထောင်စုမှ ဖယ်ခွဲရာ၊ အစိုးရပြင်ပဗဟိုအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်တားတားတတ်စားသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို တင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချမှန်ကြ၊

ဒုတိယအပိုင်း

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ပိုင်ပိုင်သည့် ခွဲစည်းမှု အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခွဲစည်းမှု အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီမံမှု ဖြိုးတိုးတက်လာသော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး၊

ဒုတိယအပိုင်း

- စိုက်ပျိုးရေးကို ဆင်ခြင်၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်ဆုံး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- စေ့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှု စွမ်းဆောင်ရည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး၊

ဒုတိယအပိုင်း

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး၊
- အမျိုးသား၊ ဇာတိဂုဏ် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
- အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်၊ ရွှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး၊

ငြိမ်း

စိတ်

ဆူး

ဝေ

ပါးလှင်ခင်ခင်

ပုံနှိပ်ပုဂံတမ်း

စာမူပွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၆၆၂၀၀၉၊
မူတ်နှာရုံးပွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၁၅၀၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့

အောင်မြင်ပုံနှိပ်ရုံ

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊ သစ်ရာပင်လမ်း၊ သွယ်၊ ၂၃ ရပ်ကွက်၊ သုတက္က၊

ဖြန့်ဖြူးရေး

အောင်မြင်စာပေအမှတ်(၁)၊ အောင်သာလေလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ပထမအကြိမ် ၂၀၀၉ခုနှစ်၊ (မေလ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်။

၈၉၅.၈၇

ပါးလ်စင်စင်

ဦးစိတ်ဆူးစေ/ပါးလ်စင်စင် - ရန်ကုန်

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၉၊

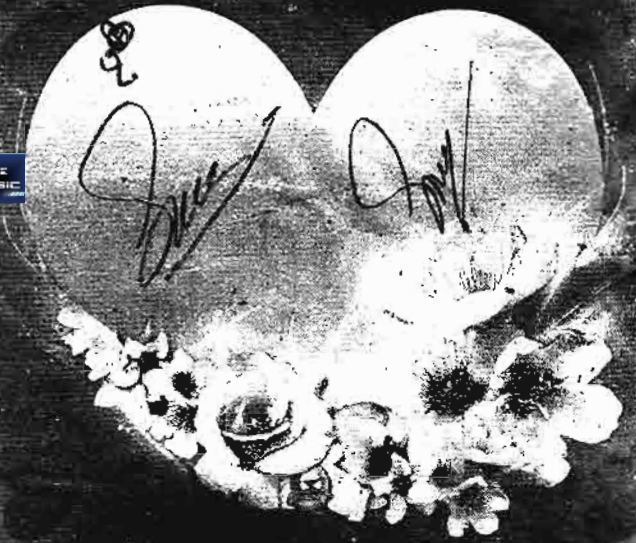
၂၄၅ - တာ၊ ၂၅ X ၁၈.၂ စင်တီ၊

(၁) ဦးစိတ်ဆူးစေ

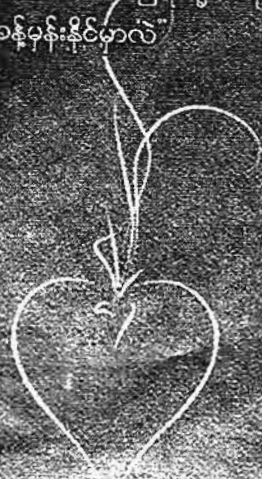
အမိင်း (၁)

BURMESE CLASSIC

အငြိုးဆိုတာ ဖြေဖျောက်ရ ခက်တယ်၊ နှုတ်မရတဲ့ ဆူးတစ်ချောင်းလို့ပဲ စူးပြီး နှစ်ဝင်နေတော့ ဒီဆူးက ဘယ်လောက်အထိ ဆက်ပြီးဒက္ခပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူက ခန့်မှန်းနိုင်မှာလဲ”

အိန္ဒြေရှင်

အခန်း(၁)

“နောက်တစ်ယောက် ခေါ်လိုက်ပါ”

ဘဏ်ခွဲတစ်ခု၏မန်နေဂျာဖြစ်သူ လင်းဟိန်းဇံ တစ်ယောက် သူ၏အတွင်းရေးမှူးနေရာတွင် ရာထူးခန့်ရန် သူစိတ်တိုင်း ကျ အင်တာဗျူး ခေါ်ယူနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ညို့့မှူးခင်”

စာရေးကောင်တာမှ နာမည်ခေါ်သံသဲ့သဲ့ သူ အခန်းထဲမှ ကြားလိုက်သည်။ နာမည်အမှိုက်စားနှင့် မိန်းကလေး၏စိုက်ယုံအေး အချက်အလက်မိုင်ကို ဖွင့်ထားလိုက်သည်။

“ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

“ဒီမှာထိုင်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်မနာမည် ညိုမှူးခင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်မ စီးပွားစီမံနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်ပါပြီ”

“စီးပွားစီမံဆိုတာ မေဂျာအသစ်ပါ။ အီကို(ECO)ကနေ ခွဲထွက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီမေဂျာက management အပိုင်းပါ တွဲသင်ရတယ်ဆိုတော့ ပိုကောင်းတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်လေ။ အော်... ကျွန်မ မလိုအပ်တဲ့စကားတွေ ပြောနေတယ်လို့ ထင်မလား မသိဘူး။ ကျွန်မ ဘွဲ့ယူထားတဲ့မေဂျာက အသစ်ဆိုတော့ လူသိနည်းလို့ပါ”

ညိုမှူးခင်ဆိုသော မိန်းကလေးက သူ မေးခွန်းများ မထုတ်ခင်ပင် သူ သိချင်သည့်အရာများကို သွက်လက်စွာပင် ပြောပြသွားနိုင်ခဲ့သည်။ လင်းဟိန်းခံ အလိုရှိသော အရည်အချင်းများ ညိုမှူးခင်တွင် အပြည့်ရှိနေသည်။

ညိုမှူးခင်ကို အစမ်းသုံးလဖြင့် သူ အလုပ်ချက်ချင်း ခန့်အပ်လိုက်သည်။ သူမကို အလုပ်နှင့်အိမ် နီးခြင်း၊ ရုပ်ရည်သန်ပြန့်ခြင်း၊ အပြောအဆို သွက်လက်ယဉ်ကျေးခြင်းနှင့် သင်လျှင် အလွယ်တကူ တတ်မြောက်နိုင်သော ဉာဏ်ရည်မြင့်ခြင်းတို့ကြောင့်

သူ၏အတွင်းရေးမှူးနေရာတွင် ခန့်အပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

သူမက လင်းဟိန်းခံအား နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ထကာ သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...

“ဒုတ်... ”

“အား... ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ညိုမှူးခင်”

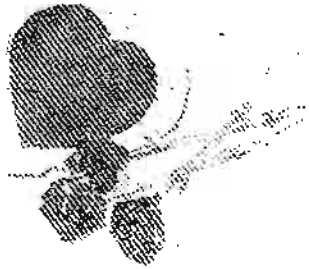
လင်းဟိန်းခံ စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး... ဒီဘေးကနဲ့ ကျွန်မခြေထောက်နဲ့ တိုက်မိသွားတာပါ”

ညိုမှူးခင်က သူမ၏ခြေထောက်ဖြူအောင် ဝတ်ထားသော ထဘီစကို အနည်းငယ် မ,တင်ရင်း ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

လင်းဟိန်းခံလည်း ရုတ်တရက် ညိုမှူးခင် ခြေဖမိုးလေးဆီ သို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

အခန်း(၂)

“ဟဲ့... အိန္ဒြေ၊ နင်ကလဲဟား၊ ရှစ်မိုင်မှာ နေပြီး ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ”

J'DONUT အိုင်ထဲတွင် လူစုံတက်စုံ ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာတာတော့ အိန္ဒြေရှင် ဖြစ် သည်။

“အော်... ရှင်တို့က ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်လာတာ၊ အိန္ဒြေက အိမ်ကနေ လမ်းလျှောက်လာတာလေ”

ရှင်းသန့်မွန်၏ပြစ်တင်စကားကို အိန္ဒြေ လျင်မြန်စွာပင် လျှောက်လွှဲချက် ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ လာဝင်ခေါ်မယ်လို့ ပြောပါတယ်နော်၊ ခုဒ်ဘာ သာ လမ်းလျှောက်လာမယ် ဆိုပြီးတော့”

“ဟုတ်ပဲ အိန္ဒြေရယ်၊ နင်ဟာလေ... သိပ်ပြီးတော့ ကပ် တာပဲ၊ နင်က လမ်းလျှောက်လာတော့ နင့်သုငယ်ချင်း ငါတို့က သိက္ခာကျတာပေါ့”

“ဘာယူခဲ့ရမလဲ”

သက်နှင်းစံက လှပသော မျက်နှာလေးကို မဲ့နွဲ့ကာ ပြော ရင်း အိန္ဒြေအတွက် မုန့်နှင့် အအေးသွားယူရန် ထလိုက်သည်။ ထိုဆိုင်က ကိုယ်တိုင် စားပွဲထိုး လုပ်ရသည်ပဲ။

“ထုံးစံအတိုင်းပဲ”

အိန္ဒြေတို့ အဝေးသင်တက္ကသိုလ် တက်ရင်း ခင်ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းငါးယောက် တပ်စုသည် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း နေ့ခင်းဘက် ဆို ထိုဆိုင်တွင် အမြဲဆုံဖြစ်ကြသည်။ ထိုဆိုင်ရောက်တိုင်းလည်း အိန္ဒြေက စတော်ဘယ်ရီ မစ်ရိုက်နှင့် ခိုးနတ်စားနေကျ ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့... အိန္ဒြေ၊ နင် ဒီနေ့ ထူးခြားတဲ့ကိစ္စ ပြောမလို့ဆို”

“နှင်းကလဲ... အိန္ဒြေရဲ့ ကိစ္စတွေမှန်သမျှ ထူးခြားတာ ချည်းပဲဟာ”

“ညှို့မျှားကတော့ လူကို ရိတော့မယ်၊ ဒီတစ်ခါကိစ္စက တကယ့်ကို ထူးခြားတယ်ဟ၊ အရေးလည်း ကြီးတယ်၊ ဒီကိစ္စက ငါ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြံစည်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ”

“အိန္ဒြေ... နင်ဟာလေ အမြဲတမ်း အကြံအစည်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတာပဲ”

www.burmeseclassic.com

“ပညာရှိဆိုတာ ဒီလိုပဲကွ၊ ရှင်တို့က အိန္ဒြေရဲ့စိတ်ကို နားလည်ရဲ့သားနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ကျွန်မပြောမယ့်ကိစ္စက ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ”

“ဟာ... ဒီတစ်ခါ အိန္ဒြေစကားက အဆန်းပဲ”

အိန္ဒြေသည် သက်နှင်းစံ၊ လှကေသီဟန်၊ ရှင်းသန့်မွန်၊ ညိုဖြူခင်းတို့ သူငယ်ချင်းအားလုံးထဲတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ခင်ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သော်လည်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များကဲ့သို့ ရင်းနှီးနေကြသည်။

“ဟဲ့... ပြောတော့လေဟာ”

“နေပါဦး ညိုဖြူရယ်၊ အိန္ဒြေ မုန့်နဲ့အအေး စားပါရစေဦး”

“ဟုတ်ပါတယ် ညိုဖြူရယ်၊ အိန္ဒြေက သူ့ အစားစားနေတုန်း ဘယ်နှစ်ခါများ စကားပြောဖူးလို့လဲ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက အစားကို ဘယ်တော့မှ ဝမ်းဆွဲပြီး မစားဘူး၊ တဘရိတ်ထဲ စားသောက်တတ်တာ ရှင်တို့လဲ သိတယ်မဟုတ်လား”

အိန္ဒြေ မစ်ရိတ်ကို တစ်ခြိုက်တည်း မော့သောက်လိုက်သည်။ ဒိုးနတ်လည်း တစ်ပြိုင်တည်း ကုန်အောင် စားလိုက်သည်။

အားလုံးက အိန္ဒြေကို သဘောကျစွာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

အိန္ဒြေ၏အမူစရိုက်များသည် တခြားမိန်းကလေးများနှင့် မတူ၊ တစ်မျိုးထူးခြားနေတတ်သည်။

“ကဲ... စားလို့ကုန်ပြီ၊ ကျွန်မရဲ့ကျောင်းတော်က ရန်စ

အကြောင်း ပြောပြမယ်”

“ကျောင်းတော်က ရန်စ”

သူတို့ တစ်ဝိုင်းလုံး ပြိုင်တူ မေးလိုက်သောကြောင့် ဘေးဝိုင်းများမှ လူများက သူတို့အုပ်စုကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ဆိုင်တွင် လူလေးယောက်ထိုင်ခုံနှင့် နှစ်ယောက်ထဲ ထိုင်ရန် ခုံများသာ ရှိသော်လည်း အိန္ဒြေတို့ ဝိုင်းအတွက်တော့ ဘေးခုံလေးတစ်လုံး ချထားပေးရသည်။

“ဟာ... ရှင်တို့ကလဲ၊ ဘာလို့ ဝိုင်းအော်ကြတာလဲ၊ သူများတွေ ဝိုင်းကြည့်ကုန်ပြီ... မရှက်ကြဘူးလား”

“အောင်မယ်... ရှင်ကပဲ ရှက်၊ ရှင် ဘယ်နှစ်ခါများ ရှက်တယ် ပြောဖူးလို့ မရှက်ကြဘူးလားဆိုတဲ့စကား သုံးတာလဲ”

“ညိုဖြူပြောတာ ဟုတ်တယ် အိန္ဒြေ၊ နင်ပြောတော့ မကောင်းတာ လုပ်မှ ရှက်ရမှာဆို”

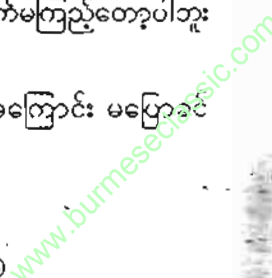
“ဟုတ်တယ်... ငါတို့ ဒီစကားပြောတာ ရှက်စရာလား”

“ရှင်တို့ကလဲ... စကားလေး နည်းနည်းမှားတာနဲ့ အိန္ဒြေကို ဝိုင်းပြီးရန်တွေ့လိုက်ကြတာ”

“ကဲပါဟာ... နင်တို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ငြင်းမနေကြနဲ့တော့၊ ဟိုဝိုင်းက ကြည့်နေတဲ့လူတွေ ဆက်မကြည့်တော့ပါဘူးဟာ၊ အိန္ဒြေ စကားဆက်ပါဦး”

“အိန္ဒြေရဲ့ကျောင်းတော်က ရန်စအကြောင်း မပြောခင် ခင်တို့ကို ကျွန်မ ဝန်ခံစရာ တစ်ခုရှိတယ်”

“မိန့်ကြည့်လေ”

လှကေသီက ခါးလေးကို ခပ်မတ်မတ် အနေအထားလေး ပြင်ကာပြောသည်။

“ရှင် မနောက်နဲ့”

“ကေသီကလည်း နောက်မနေနဲ့၊ ဆက်ပြောဦး အိန္ဒြေ”

“ကျွန်မ ရှင်တို့ကို ပေါင်းကတည်းက ကျွန်မမှာ အကြံရှိတယ်”

“ဘုရားရေး . . . ဗုဒ္ဓေါ”

အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ထို့နောက် အိန္ဒြေက ဆက်၍ . . .

“ကျွန်မ ရှင်တို့ရဲ့ အကူအညီကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ မရမက ယူမှာမို့ ရှင်တို့နဲ့ ခင်အောင် နေခဲ့တာ”

“မင်းစကားကြီးက ရင့်လှချည်လား”

ဒေါသထွက် အလွန်မြန်သော သက်နှင်းစံက အိန္ဒြေ စကားမဆုံးခင် ဖြတ်ရန်တွေ့ပစ်လိုက်သည်။

“သက်နှင်း . . . အိန္ဒြေစကားဆုံးအောင် နားထောင်ဦး”

သည်းခံစိတ်ရှည်တတ်သော ရှင်းသန့်မွန်က ကြားဝင်ဖြေပေးသည်။

“ကျွန်မ ဒီစကားကို တိုက်ရိုက်ကြီး ပြောရင် ရှင်တို့ စိတ်ဆိုးကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ပြောချင်တဲ့ စကားကို ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး၊ ပြောရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်တယ်”

“အိန္ဒြေ ရှင်တို့ကို ပေါင်းရတဲ့ အကြောင်းအရင်းက . . .”

“ရှင်တို့ တစ်ယောက်ချင်းဆီမှာ ကျွန်မလိုချင်တဲ့ အချက် တစ်ချက်စီ ပြည့်စုံနေလို့ပဲ”

“ဆက်ရှင်းပါဦး”

သူတို့အားလုံး အိန္ဒြေ၏စကားလုံးများကို စိတ်ဝင်စားနေကြပြီဖြစ်သည်။ အိန္ဒြေ၏ထူးခြားသော အပြောအဆို အမူအကျင့် လေးများကို သူတို့အားလုံး သဘောကျ ခင်တွယ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ကျောင်းတော်က ရန်စရိခဲ့တဲ့သူက တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး . . . လေးယောက်တောင်”

“ဘုရားရေး . . . ဗုဒ္ဓေါ”

ဒုတိယမြို့ ဘုရားတလိုက်မိကြပြီး တစ်ယောက်မှန်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

အိန္ဒြေက ဆက်၍ . . .

“အဲဒီလေးယောက်ဟာ ကျွန်မအတွက် တစ်နေ့မှ မေ့လို့မရတဲ့ နာကျန်းမှုစိတ်ကို ရင်ထဲ မတွယ်ပျောက်အောင် လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ သူတွေပေါ့”

အစဦး(၃)

ရှစ်တန်းနှစ် နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ပွဲရက်ကလေး ဖြစ်သည်။ အတန်းသားအားလုံး ပါဆယ်ဂိမ်း ကစားရာတွင် မပါမဖြစ် ပါဝင် ဆော့ကစားရသည်။ အစုအဖွဲ့နှင့်ကြားတွင် ရှက်ရွံ့တတ်သည့် အိန္ဒြေရှင်အဖို့ မပါမဖြစ်ဟူသော စကားကြောင့် ပါဝင်ဆော့ကစား ရသည်။

ကက်ဆက်သံလေး အဆုံးတွင် လက်ထဲ ကျရောက်လာ သော ပါဆယ်ထုပ်ကလေးက သူမလက်ထဲတွင် အတိအကျ ရောက်ရှိနေသည်။

သူမ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် လက်ထဲမှ ပါဆယ်ထုပ်

လေးကို ဘေးဘက်မှ လူဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေး... အိန္ဒြေ မဲနှိုက်လှည့်”

“ကဲ... နှိုက်တော့”

သူမရှေ့သို့ မဲလိပ်ကလေးများ ရောက်ရှိလာသည်။ သူမ ရှေ့တွင် မရှက်မကြောက် မဲလိပ်ကလေး ခိုင်းစေရာ လုပ်ပြသွားကြ သော အတန်းဖော်များအား အားနာမှုဖြင့် သူမ မဲလိပ်ကလေး တစ်လိပ် ကောက်နှိုက်လိုက်သည်။

“သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြပါတဲ့”

ကစားပွဲ ဦးဆောင်သူ အေးမွန်သူက တစ်တန်းလုံး ကြား အောင် အော်ပြောလိုက်သည်။

အိန္ဒြေရှင်သည် ငယ်ငယ်ကတည်းက အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူမို့ အများရှေ့တွင် သီချင်းဆိုပြရမည်ကို လွန်စွာကြောက် နှံ့နေမိသည်။ သူမ ရေချိုးသည့်အချိန်များတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ခုနစ် အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား သီချင်းအော်ဆိုတတ်သော်လည်း ယခု တော့ နှုတ်မှ ဆိုမထွက်ဘဲ ဆွံ့အနေမိသည်။

“ဆိုလေဟာ”

“အိန္ဒြေကလည်း... နင့်ရှေ့က လူတွေလည်း မဲကျရာ ထပ်ရတာပဲဟာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသည်။

“နိုင်သူမင်းတောင် မျောက်လို ကုသွားသေတာပဲ”

သူမလည်း မတတ်သာသလိုအဆုံး မရဲတရဲနှင့် သီချင်း တစ်ပုဒ် ဆိုလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်ပန်းချီ ရေးလို့မှ မမိ x x x x x”
 “ဘယ်ပန်းချီ ရေးလို့မှ မမိ x x x x x ဟိ... ဟိ”
 “တော်ပါတော့ဟာ... နင့်အသံကြီးက နားထောင်လို့လဲ
 မတောင်းဘူး”

သူမ သီချင်းအစပင် ရှိသေးသည်။ အောင်ထွန်းခန့်က
 ကြားဖြတ်၍ တားဆီးလိုက်ခြင်းကို သူမ အလွန်အရှက်ရသွားခဲ့
 သည်။ အောင်ထွန်းခန့်သည် နိုင်သူမင်း၊ ဟန်မောင်၊ လင်းဟိန်းဇံတို့
 နှင့် တစ်ဖွဲ့တည်း ဖြစ်သည်။

အ. ထ. က လှိုင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံးတွင် သူတို့အုပ်စု
 က စတားဖြစ်သည်။ အချိန်တိုင်း တတွဲတွဲနှင့်မို့ လူတိုင်းက သူတို့
 အုပ်စုကို အမှတ်တရ ရှိနေကြသည်။ ရှင်းသန့်ပြီး ပြည့်စုံသော
 အသိုင်းအဝိုင်းများ ရှိတာခြင်းလည်း တူညီကြသည်။

မိန်းကလေးများ၏နှုတ်ဖျားတွင် ရေပန်းစားလျက်ရှိသည်။
 “အောင်ထွန်းခန့်က နိုင်နိုင်နဲ့ တူတယ်နော်”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ နိုင်သူမင်းကလည်း ရဲအောင်လိုလို
 ဘာလိုလို”

“ဟဲ့... ဟန်မောင်ကကော လွင်မိုးနဲ့ မတူဘူးလား”

“အေး... တူတယ် တူတယ်၊ လင်းဟိန်းဇံက အရပ်က
 မြင့်မြင့်၊ အသားက ဖွေးဖွေးနဲ့ စိုးသူနဲ့ တူတယ်”

မိန်းကလေးအုပ်စုက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေ
 သံကို အိန္ဒြေ နားခါးလှသော်လည်း သူတို့ ထင်ကြေးပေးနေကြသည်
 မှာ ငြင်း၍မရချေ။

သူမ အောင်ထွန်းခန့်ကို မကျေနပ်သည့်ကိစ္စကလေးရှင်
 ထဲတွင် အမှတ်ထားခဲ့သလိုပင် နိုင်သူမင်းကိုလည်း စိတ်ထဲ တေးမှတ်
 ထားခဲ့ဖူးသည်။

ဇု ဧ ဇ

ကျရှင်ကျောင်း တက်စဉ်ကဖြစ်သည်။ အိန္ဒြေရှင် တက်
 သော ကျရှင်တွင် သူတို့လေးဦးလည်း တက်သည်။

ထိုနေ့က...

အိန္ဒြေရှင် ဆံပင်ညှပ်ခဲ့သည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်က ရင်းနှီးနေ
 သဖြင့် သူမအား ခေတ်ပေါ်ဆံပင် ညှပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီကေက အိန္ဒြေနဲ့ အရမ်းလိုက်မှာ”

ဆံပင်ညှပ်ပေးသော အန်တီလင်းက ချီးကျူးခြင်း ဖြစ်
 သည်။

မေမေက...

အတိုဆုံး ဖြစ်အောင် ညှပ်ပေးလိုက်ပါဟု ပြောသည်။

အတိုင်း အိန္ဒြေ့ခေါင်းသည် ဆံပင်မရှိသလောက် ရှင်းလင်းသွားသည်။

“အဲဒါ ဒဏ်စီမိုးကေလို့ ခေါ်တယ်”

အန်တီလင်း ပြောပြချက်အရ သူမ ညှပ်ခဲ့သော ဆံပင်ကော နာမည်ကို သိလိုက်သည်။ ကတုံးမတုံးရုံတမယ် သူမဆံပင်များ ကျသွားသည်။

ထိုဆံပင်ကို မနှစ်သက်သော်လည်း တိုသွားသော ဆံပင်များ ပြန်ဆက်၍မှ မရတော့တာ။

သူမ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ကျရှင်အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ကျရှင်က ရှေ့အတန်းတစ်တန်း မလွတ်သေးသဖြင့် ကျရှင်အနောက်မှ ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် သူမ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

“ဆံပင်ပုံစံက ရယ်ရတယ်နော်... ဟီ... ဟီ”

ဆံပင်ဟု အသံကြားလိုက်သဖြင့် အသံလာရာသို့ သူမ နားစွင့်လိုက်သည်။ ဟိုလေးယောက်တစ်စု ကျရှင်ရှေ့တွင် ရောက်နေပြီး သူမအနောက်မှ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆံပင်ပုံစံက သစ်တောက်ငှက် ကျနေတာပဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဟုတ်လှပြီ ထင်နေတာကွ... ဟား... ဟား”

သူမဆံပင်ကို နောက်မှ မြင်ပြီး ဝိုင်း၍ ဝေဖန်နေကြခြင်း ဖြစ်မည်။

နိုင်သူမင်း၏စကားသံများက အိန္ဒြေ့ရှင်၏ဒေါသကို နှိုးဆွပေးနေသည်။

နိုင်သူမင်းကို ဒေါသထွက်နေ၍ သူ၏စကားသံများက

အိန္ဒြေ့ရှင်ကို အချိန်ပြည့် စိုးမိုးနေသည်။ အချိန်တိုင်းဆိုသည်ထက် အိန္ဒြေ့ရှင် မှန်တင်ခဲ့ရှေ့ ဆံပင်ဖြိုးတိုင်းဆိုလျှင် ပို၍မှန်ပေလိမ့်မည်။

ဃ ဣ ဇ ဈ

လင်းဟိန်းဇံကတော့ အနေတည်သူမို့ သူမကို တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မစနောက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း အမူအရာအားဖြင့် အိန္ဒြေ့ကို နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။

ကိုးတန်းနှစ်က... ။

အိန္ဒြေ့ ရှစ်တန်းတုန်းက ဂုဏ်ထူးရသူများကို ဆုပေးပွဲ အခမ်းအနား ကျင်းပခဲ့သည်။ အိန္ဒြေ့သည် နှစ်စဉ်လိုလိုပင် အတန်းခွဲ ပထမဆုကို ဆုပေးပွဲတွင် ဆုတက်ယူနေကြဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ ဆုပေးပွဲတွင်... ။

အိန္ဒြေ့ရှင်နှင့် လင်းဟိန်းဇံတို့ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က သူမ၏ခြေဖမိုးအစုံကို လင်းဟိန်းဇံ ကြည့်နေသောကြောင့် အလွန်ရှုံ့ရှာနေဟန်ရှိသည်။

အိန္ဒြေ့ရှင်သည် အဆော့မက်သူပီပီ နေပူမရွှေ့ခင် မိုးရွာ

မရှောင် ရွံ့ထဲထွက်ထဲတွင် ပြေးလွှားကစားခဲ့သဖြင့် ခြေဖမိုးလေးများ ကြည့်မကောင်းအောင် မဲတူးနေသည်။

အိန္ဒြေရှင်က လင်းဟိန်းခံ၏အကြည့်ကို သတိထားမိ၍ သူမခြေထောက်လေးကို အလျင်အမြန်ပင် လုံချည်စနှင့် ဆွဲဖူးလိုက်သည်။

လင်းဟိန်းခံက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။ အိန္ဒြေရှင်သည် သူမနှင့် ယှဉ်လျက် ထိုင်နေသော လင်းဟိန်းခံ၏ခြေဖမိုးလေးကို ကြည့်မိတော့ သူမခြေဖမိုးနှင့် တခြားစီပင်။

ယောက်ျားတန်မဲ့ နုဖတ်ဝင်းမွတ်ဖြူဖွေးပြီး သန့်ရှင်းနေသော ခြေဖမိုးလေးကို တွေ့ရလေသည်။

အိန္ဒြေရှင်စိတ်ထဲ ရှက်ရွံ့စိတ် ဖြစ်မိသော်လည်း လင်းဟိန်းခံကိုတော့...။

ဃု ဧက လာ ဗာ

ဟန်မောင်ကတော့ ရွတ်နောက်နောက်နှင့် မိန်းကလေးများ တွေ့တိုင်း စနောက်တတ်သူပီပီ...။

“ပိန်ပိန်ပြားပြား ဝါးခြမ်းပြား”

“ပိန်ပိန်ပါးပါး ဝါးခြမ်းပြား”

အိန္ဒြေကို မြင်လိုက်တိုင်း မကြားတကြား စနောက်ပြောသည်။ ဟန်မောင် ပြောတာလည်း မမှားပါ။

သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တကယ့်ကို ဝါးခြမ်းပြားလိုပင် ပိန်ပြားပြီး တပြေးတည်း ဖြစ်နေသည်။

အစအနောက်သန်သော ယောက်ျားလေးများ အိန္ဒြေရှင်ကို မြင်တိုင်း ပြောတတ်သော စကားများ ဖြစ်သော်လည်း ဟန်မောင် ပြောသောစကားကို ပိုနာသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...။

ဟန်မောင်သည် ဟိုအုပ်စုထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အခန်း(၄)

“အိန္ဒြေရယ်... ရှင်ဟာလေ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးတွေကို အမှတ်အတေး ထားနေတယ်”

“ညှိဖူးရယ်... ရှင် ကိုယ်ချင်းမစာ မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မက ခံရတဲ့သူပါ။ ကိုယ့်မှာ အားနည်းချက် ရှိနေတာ မှန်တော့ ပိုပြီး ခံရတယ်”

“ဒါ အရင်ကပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ်... အိန္ဒြေရှင်က အရင်တုန်းက အိန္ဒြေရှင်မှ မဟုတ်တော့တာ”

မှန်ပါသည်။ အိန္ဒြေရှင်ရဲ့ဘဝက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ

လုံးဝပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ဆယ်တန်းမဖြေခင်ကပင် လှိုင်ကျောင်းမှ ထွက်၍ အဘိုးအဘွားပိုင် မရမ်းကုန်းက ခြံကြီးထဲသို့ ပြောင်းနေခဲ့သည်။

အိန္ဒြေတို့ ငယ်စဉ်က မြို့ထဲနှင့် ဝေးသည်ဟု ထင်ခဲ့သော မရမ်းကုန်းမြို့နယ်မှာ ခုအခါ မြို့လယ်ခေါင်လို စည်ကားနေသည်။

အဘိုးအဘွားတို့က ကျိကျိတတ်အောင် မချမ်းသာသော်လည်း တန်ဖိုးကြီးလှသော ခြံကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

အဖေနှင့် အမေတို့က အဘိုးအဘွားတို့ကို ဆန့်ကျင်၍ ခိုးပြေးခဲ့ကြသဖြင့် အိန္ဒြေတို့ မိသားစုလေး လှိုင်မြို့နယ် လူဆင်းရဲ ရပ်ကွက်လေးတွင် အိန္ဒြေ ဆယ်တန်းအထိ ညှိုးငယ်စွာ နေခဲ့ရသည်။

အိန္ဒြေ ဆယ်တန်းဖြေပြီးမှ အဘိုးအဘွားတို့ စိတ်ပြေကာ အိန္ဒြေတို့မိသားစုကို ပြန်ခေါ်ထားသည်။ အိန္ဒြေဘဝမှာ နေချင်းညချင်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်မှာ ယုံနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိချေ။

“ဟဲ့... အိန္ဒြေ ဘာတွေ ဝိုင်နေတာလဲ၊ ငါတို့အဖွဲ့မှာ နင်က ခေါင်းဆောင်နေ၊ နင် ဝိုင်နေရင် ငါတို့က ငေါင်တောင်တောင်ကြီး”

“အေးလေဟယ်... ရှင်ဟာလေ အဲဒီလိုပဲ၊ စကားပြောရင် ဘယ်သူမှ ကြားဝင်မပြောနိုင်အောင် အဆက်မပြတ် ပြောပြီး ရှင်စကားမပြောတော့လည်း တွေ့တွေ့ကြီး ဖြစ်နေတာပဲ”

“ကေသီကလည်း... အိန္ဒြေ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေလို့ ဖြစ်မှာပါ။ ရှင်းသန့်ကတော့ အိန္ဒြေရဲ့အတွေးစိတ်ကူးကို သဘောတူ”

တယ်၊ ဟိုမာန်တက်နေတဲ့ အီကိုကင်းကြီးကို ချိုးပြလိုက်တာ ဘယ်လောက် လှသလဲ”

ရှင်းသန့်စကားကြောင့် အီကိုကင်း ဝဏ္ဏဖုန်းထံ အတွေးရောက်သွားသည်။

“မိန်းမဆိုတာ ငါ့အတွက်တော့ မှီပွင့်လေးတွေပဲ”

မိမိ၏ဥစ္စာစန ပြည့်စုံမှုအပေါ် မာန်ထောင်လွှားနေသော အီကိုမေဂျာမှ ဝဏ္ဏဖုန်းကို စီးပွားစီမံမေဂျာမှ အိန္ဒြေတို့အုပ်စုက ကြည့်မရခဲ့။

အဝေးသင်ဖြစ်သော်လည်း ကျွဲရှင်တွင် အမြဲဆုံနေကျမို့ ကြည့်မရ ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာနေပြီ။

ပထမနှစ် စီးပွားရေးနှင့် အဝေးသင် မေဂျာများက သင်ရိုးတူသဖြင့် ကျွဲရှင်တွေက အတူတွဲသင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မေဂျာမတူသော ဝဏ္ဏဖုန်းကို သူတို့အုပ်စု ဒုတိယနှစ်၊ တတိယနှစ်အထိ မျက်မှန်းကျိုးနေခဲ့သည်။

“ဝဏ္ဏဖုန်း... ဝဏ္ဏဖုန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ဆရာ အတန်းမဝင်ခင် နောက်ဆုံးအတန်းမှ ယောက်ျားလေးများ စုပြုအော်ဟစ်လိုက်သဖြင့် အတန်းသားအားလုံး အခန်းဝသို့ အကြည့်ရောက်သွားကြသည်။

“ဟင်...”

“ဟယ်...”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

အတန်းသားများအားလုံး ဝိုင်း၍ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ဝဏ္ဏဖုန်း... ဝဏ္ဏဖုန်း... ဝဏ္ဏဖုန်းနဲ့ တွေ့ချင်တာလား ကျွန်မကို ခေါ်ပေးကြပါ၊ ဝဏ္ဏဖုန်းကို ခေါ်ပေးကြပါ”

ကျွဲရှင်နားက စိတ်ဝေဒနာသည်မကြီး အသံဖြစ်ကြောင်း အိန္ဒြေတို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ သိနေသည်။ အိန္ဒြေတို့အုပ်စု ကြိုတင်စီစဉ်ထားသူများဖြစ်၍ ဝဏ္ဏဖုန်းနှင့် အနီးဆုံးနေရာတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဖြစ်သည်။

“အင်းလေ... မိန်းကလေးတွေ မှီလိုပေါနေတဲ့သူတွေ တွဲတဲ့အထဲ အရူးလည်း ပါချင်ပါမှာပေါ့”

“မေတ္တာကြီးပုံများ... အရူးမပါ မေတ္တာထားတယ်ပေါ့”

“အို... ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့မေတ္တာကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ကျန်တဲ့ကောင်မလေးတွေ ရှောင်ပေးဖို့ သင့်တယ်”

“ရူးနေတဲ့သူတောင် တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်တယ်နော်”

“စွဲလန်းလွန်းလို့ ရူးတာလား၊ ရူးလွန်းလို့ စွဲလန်းတာလား မသိဘူးနော်”

အိန္ဒြေတို့အုပ်စု၏တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဖဲ့နေတဲ့ စကားများကို ဝဏ္ဏဖုန်း ခံနိုင်ရည် မရှိတော့ဘဲ ကျွဲရှင်အခန်းထဲမှ ဝုန်းခနဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ဝဏ္ဏဖုန်း၏ကားတံခါးပိတ်သံကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။

သူ အလွန်ဒေါသဖြစ်သွားဟန်ရှိသည်။

အိန္ဒြေတို့အုပ်စုကတော့ ကြိုက်ပြီးနေမိသည်။

အရူးမကြီးအား နေ့စဉ် မုန့်ဝယ်ကျွေးပြီး စိုက်ခင်းစဉ်

သင်ကြားပေးခဲ့ရတိုင်း နပ်သွားသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

“အိန္ဒြေအကြံ တကယ်ပိုင်တယ်ကွာ”

လက်မထောင်ကာ ဂုဏ်ပြုလိုက်ကြသည်။

ညှို့မှူးခင်၊ သက်နှင်းစံ၊ ရှင်းသန့်မွန်၊ လှကေသီဟန်တို့

သဘောကျစွာ အိန္ဒြေကို ဝိုင်း၍ ချီးကျူးကြသည်။

အိန္ဒြေတွင် သူများနှင့် မတူသော ထူးခြားသည့် အတွေး

စိတ်ကူးလေးများ ပိုင်ဆိုင်နေတတ်သည်။

အခန်း(၅)

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

မိုးများ သည်းတန်စွာ ရွာသွန်းနေသည်။ ဟန်မောင် တစ်ယောက်တည်း ကွန်ပျူတာအခန်းထဲ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“အစ်ကို့ရေ... ဖိတ်စာလာအပ်တယ်”

ပုံနှိပ်စက်မှ အကူကောင်လေးက အခန်းဝမှ လှမ်းပြောသည်။

“အလုပ်အပ်ချင်ရင် အထဲဝင်ခဲ့ခိုင်းလိုက်လေ”

ဟန်မောင် ကွန်ပျူတာကိုသာ ဆက်မြှိုက်နေသည်။

“မိုးရေတွေ စိုနေလို့ ဝင်လို့မရဘူးတဲ့ အစ်ကို”

“ဝင်းမိုးတို့ ကျော်ကျော်တို့ကော”

“မိုးရွာတုန်း ဘောလုံးသွားကန်နေကြတယ် အစ်ကို”

“ဟာ... ဒီကောင်တွေကတော့ကွာ” ❄

ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ဟန်မောင် ဦးစီးပြီး လုပ်သော်လည်း အလုပ်အများစုကို ဝင်းမိုးနှင့် ကျော်ကျော်သာ ခိုင်ခံ့လုပ်ပေးနေကျ ဖြစ်သည်။ အလုပ်လက်ခံခြင်းကို သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်သာ လွဲထား သည်။ ဟန်မောင်ကတော့ ကွန်ပျူတာနှင့် ဒီဇိုင်းများကိုသာ တစ်နေ ကုန် ထိုင်ဆွဲနေကျ ဖြစ်သည်။

ဟန်မောင် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကွန်ပျူတာရှေ့မှ မျက်နှာခွာ ပြီး ပုံနှိပ်တိုက်အဝသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဟင်...”

တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေများဖြင့် စိုရွဲနေသော မိန်းကလေး တစ်ဦး။

လှပပြေပြစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာ ပိုင်ဆိုင်ထားသူလေး ဖြစ် သည်။

“ဖိတ်စာအပ်ချင်လို့”

မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ် စိုက်ကြည့်နေမိသော ဟန်မောင် သူလေး၏အသံကြောင့် သတိဝင်လာသည်။

“အော်... ဟုတ်ကဲ့... လာပါ ဝင်ပါ။ မိုးရေတွေလည်း

ရွဲလို့ပါလား”

ဟန်မောင်၏ရည်ရွယ်ချက်မဲ့နေသော စကားကြောင့် သူမ မျက်နှာလေး နီရဲသွားပြီး...

“ဟို... ကျွန်မ မိုးရွာထဲ ထီးမပါပဲ လမ်းလျှောက်လာခဲ့လို့ ပါ။ ဖိတ်စာရိုက်ဖို့”

ကောင်မလေးက သူ့လက်ထဲမှ ရေစိုနေသော စာရွက် ခေါက်လေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မလှကေသီဟန်၏ (၂၂)နှစ်မြောက် မွေးနေ့မင်္ဂလာသို့ ကြွရောက်ပါရန် ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။

နေ့ရက် - (၁၁. ၁၂. ၂၀၀၈)

အချိန် - နံနက်(၈:၀၀) မှ (၁၁:၀၀)အထိ

နေရာ - အမှတ်(x)၊ (x)ရပ်ကွက်၊

(xxx)အိမ်ရာ၊ လှိုင်မြို့နယ်”

ဟန်မောင် မွေးနေ့ဖိတ်စာကို အကျအန အသံထွက် ဖတ် လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနာမည် လှကေသီဟန်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့ကဒ်လေးကို လှလှ လေး ရိုက်ပေးပါ”

“စိတ်ချ ညီမ၊ ဖိတ်စာကဒ်လေးကို လူလို လှအောင် ရိုက် ပေးမယ်”

“အစ်ကိုက နောက်တတ်သားပဲ၊ ကဲ... အစ်ကို ကျွန်မ စရံငွေ ဘယ်လောက် ပေးခဲ့ရမလဲ”

“အဲ... အဲဒါမှ ဒုက္ခ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ကေသီ... အဲ... ကေသီဟန်လို့ ခေါ်လို့ရမလား
လှကေသီဟန်၊ ကျွန်တော်ခေါ်ရတာ ထောက်နေလို့”

“ရပါတယ်”

“ကေသီဟန်မွေးနေ့က (၁၁)ရက်နေ့ပဲ၊ ဒီနေ့ပဲ (၈)ရက်နေ့
ရှိနေပြီ”

“အမြန်ရိုက်ခ ပေးပါမယ် အစ်ကိုရယ်၊ မနက်ဖြန်ရအောင်
လုပ်ပေးပါ၊ အား... ချမ်းတောင် ချမ်းလာပြီ”

ကေသီဟန်၏ခန္ဓာကိုယ်လေးက တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေ
သည်။ လှကေသီဟန်၏လှပပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်လေးက ဟန်
မောင်၏နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်နေစေသည်။

“ကဲ... ကဲ... ကေသီဟန်၊ စိတ်ချလက်ချနဲ့ အမြန်ပြန်
တော့၊ မနက်ဖြန် နေ့လည်ရအောင် ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး
ကြိုးစားလုပ်ပေးထားပါမယ်”

နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်၌...

ဧ ၈ ၇ ၉

“ဟယ်... ဖိတ်စာကဒ်လေးက လှလိုက်တာ၊ အရမ်းလှ
တာပဲ”

“လှဆို မွေးနေ့ရှင်က လှတာကိုး”

“အစ်ကို မြှောက်နေတာ မွေးနေ့ကျရင် လာစားချင်ပြီနဲ့
တူတယ်”

“မကေသီဟန်က ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်မှာလား”

“ကျွန်မ မဖိတ်လည်း အစ်ကို့ဆီမှာ ဖိတ်စာတွေ အများ
ကြီး ရှိတာပဲဟာ”

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် စကားတတ်လှပြီ ထင်နေတာ၊
ကေသီဟန်က အတော့်ကို စကားတတ်တာပဲ”

“ဒီလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ... အမြန်ကြေးနဲ့ အလှ
ဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတဲ့အတွက် ဘယ်လောက်ကျသလဲဆိုတာ
သာ ပြောပါ”

“အဲဒါ ခဏထားပါဦး၊ ဖိတ်စာတစ်ရာလုံး မွေးနေ့မတိုင်ခင် ဝေခိုင်ပါ့မလား၊ အချိန်က တစ်ရက်ပဲ ရှိတော့တာ”

“အဲဒါလား... ကေသီ ဖုန်းနဲ့ ဖိတ်ဆွေတွေအားလုံးကို ကြိုဖိတ်ပြီးသား၊ ဖိတ်စာက ဟန်လောက်ပဲ ဝေမှာ၊ နောက်ပြီး ကေသီ သူငယ်ချင်းတွေလက်ထဲ ဒီဖိတ်စာ အကုန်လုံး ထည့်ထားလိုက်မှာ၊ ပြီးတော့ ဟိုလူနဲ့ ဖိတ်စာပို့ခိုင်းထားတယ်ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ကေသီ တာဝန်ကျပြီလေ”

“အော်... အကြံပိုင်ပါပေတယ် ဒေါ်ကေသီဟန်ရယ်”

“ကဲပါ... ဒီက အစ်ကိုကြီးကိုတော့ ဖိတ်စာကဒ်လှလှ လေး ရိုက်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဖိတ်စာ ပေးခဲ့မယ်နော်၊ လာနိုင်ရင် ကြိုးစားပြီး လာခဲ့ပေးပါ”

ကေသီဟန်က ဟန်မောင်လက်ထဲသို့ ဖိတ်စာကဒ်လေး လှမ်းထည့်လိုက်သည်။

“ဥအိပ်ရေးပျက်ခဲပြီး ဒီခိုင်းဆွဲပေးရကျိုးနပ်သွားပြီပေါ့၊ ကျွန်တော် ကေသီဟန်အတွက် ဖိတ်စာကို အချိန်မီ ပြီးအောင် လုပ်ပေးနေတာ အခုထိ တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးဘူး”

“ဟယ်... အားနာစရာကြီး၊ ကေသီမွေးနေ့ကို လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ၊ အိပ်ရေးပျက်ရကျိုး နပ်သွားအောင် သူများတွေ ထက် နှစ်ဆကျွေးမယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ကလည်း မွေးနေ့လက်ဆောင်အနေနဲ့ ဒီဖိတ်စာကဒ်ကို အလကား ရိုက်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ဟာ... မဟုတ်တာ အားနာစရာကြီး... ကို”

“ဟန်မောင်ပါ”

“မဟုတ်တာ ကိုဟန်မောင်ရယ်၊ ကျသင့်ငွေတော့ ယူထားလိုက်ပါ၊ နောက်တစ်ခါ ဖိတ်စာလာအပ်ရင် မျက်နှာပူစရာကြီး”

“မပူပါနဲ့ မကေသီရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်မယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ခါလည်း အလကား ရိုက်ပေးပါမယ်”

“အို... မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကေသီဟန်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မွေးနေ့လာစေချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိရင် ဒီကဒ်ဖို့တွေ ငွေမချေခဲ့ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ စေတနာပါ”

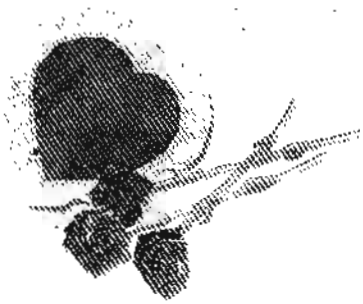
“အားနာစရာတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ ကိုဟန်မောင်ရယ်”

“ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လှကေသီ အားနာနာနှင့်ပင် ဖိတ်စာများ ယူပြီး ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း (၆)

“ဟေ့ကောင် ဟန်မောင်၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဖော်မကြည်လဲ ဆိုတာ ငါ အခုမှ စဉ်းစားမိတယ်ကွ”

“ဆိုစမ်းပါဦး အောင်ကြီးရ”

“ဟေ့ကောင် နိုင်မင်းသူ၊ ငါ့ကို အောင်ကြီးလို့ မခေါ်နဲ့ကွ၊ ငါ့ကို ငါ့အမေက လူနဲ့လိုက်တဲ့နာမည် ပေးထားတာကွ”

“ဟုတ်ပါပြီ မောင်အောင်ထွန်းခန့်ရယ်၊ ငါ ဘာလို့ ဖော် မကြည်ရတာလဲ... ပြောပါဦး”

“ငါပြောချင်တာက အဲဒီနာမည်ကြောင့်ပေါ့ကွ၊ မင်း နာမည်ကြီးက ဟန်မောင်တဲ့၊ ဟိုးဘိုးတော်ဘုရား လေးဘက် ထောက်တုန်းက နာမည်ကြီးကွ... မနိပ်လိုက်တာ”

“ငါ့နာမည်ကို ကြည့်ပါလား၊ အောင်ထွန်းခန့်တဲ့ ကောင်မ

လေးတွေက ကိုအောင်၊ ခန့်၊ ထွန်းနဲ့ ချဲ့တဲ့လေး ခေါ်တာ ဘယ် လောက် နားဝင်ချိုလဲ”

ငယ်ငယ်ကတည်းက တတွဲတွဲနှင့် နေခဲ့သော သူငယ်ချင်း လေးယောက်တစ်စု ယခုအချိန်တော့ လတ်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ခါ ထိုင်ဖို့ကို အချိန်းအချက် အတော်များများ လုပ်ပြီးမှ အောင်ထွန်းခန့် နိုင်သူမင်းနှင့် ဟန်မောင်တို့ သုံးဦးသား ဆုံမိကြသည်။ လင်းဟိန်းဇံ ကတော့ အလုပ်မအား၍ ရောက်မလာနိုင်ပေ။

ကိုယ့်စီးပွားရေးနှင့်ကိုယ်မို့ လူစုံတွေ့ဖို့ ခဲယဉ်းလှသည်။ တစ်ယောက်အားသည့်အချိန် တစ်ယောက်က မအားဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အလုပ်များကို ဖျက်ကာ လေးယောက် ဆုံဖြစ်တတ်ပါသည်။

“နာမည်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး အောင်ထွန်းခန့်ရာ၊ မင်းက ငပွေးဆိုတော့ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းတာပေါ့”

“ကောင်မလေးတွေက ငပွေးတိုင်း ဝိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အရည်အချင်းရှိလို့ ဝိုင်းတာကွ၊ လင်းဟိန်းဇံဆိုတဲ့ကောင်ကျတော့ အေးတိအေးစက် ပွေးလည်း မပွေးတတ်ဘဲ ဘာလို့ ကောင်မလေး တွေ ဝိုင်းနေလဲ”

“စန်းပေါ့ကွ... ဒီကောင်ကြီးကတော့ အတော်ကို နိပ်နေ တယ်၊ မနက်ဆို ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကားနဲ့ ဘဏ်အသွား အပြန်ဆို နောက်တစ်ယောက်က လာကြိုတာကွ”

“ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့က ကောင်မလေးတွေ သီး နေမှ အထင်ကြီးကြတာလားကွ၊ မင်းတို့ ငါ့ကို အထင်သေးတာတွေ

www.burmeseclassic.com

လွင့်သွားအောင် ငါ့ရဲ့အင်ဖော်မေးရှင်း(Information)တစ်ခု ဖေး လိုက်မယ်”

ဟန်မောင်က အောင်ထွန်းခန့်နှင့် နိုင်သူမင်းတို့ စကားများ တို့ မခံချင်ဖြစ်ကာ စကားအတင်း ဝင်လှပြောသည်။ မိန်းကလေး များကို အထင်မကြီးတတ်သော ဟန်မောင်စကားကြောင့် အောင် ထွန်းခန့်နှင့် နိုင်သူမင်းက တအံ့တဩနှင့် သူ့စကားသံကို နှုတ်ဆိတ် စွာ နားစွင့်နေသည်။

“ငါ အနိပ်ကလေး တစ်ပွေ တွေ့ထားတယ်ကွ”

“အို... very wonderful အလွန်အံ့ဩစရာပါလား”

“ဟေ့ကောင် ကိုတ်မုန့်... မနောက်နဲ့”

အောင်ထွန်းခန့်ကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“နောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းက မမစိမ်းနဲ့ ဇာတ် လမ်းပြတ်ကတည်းက ဖွန်ကိစ္စ ကင်းသွားလို့ပါ”

“မမစိမ်း”

ထိုနာမည်ကို ဟန်မောင် မကြားချင်။

“ဟေ့ကောင် အောင်ကြီးကိုတ်၊ မင်းကွာ... ဒီနာမည် ဟန်မောင်ရဲ့မှာ မပြောကြေးလို့ ကတိပြုထားတယ်လေကွာ”

“အေး... ဆော့ရီးကွာ”

နိုင်သူမင်း သတိပေးမှ အောင်ထွန်းခန့် စကားများသွားမှန်း သိသည်။ ရင်နှင့် ပေါင်းနေသော သူငယ်ချင်းများမို့ တစ်ဦးစိတ် ဆင်းရဲမှာကို တစ်ဦး မလိုလားကြပေ။

ဆိုးတူကောင်းဘက် ဘီယာဆိုင် အတူထိုင် ဘုရားအတူ

တတ်၊ ယောက်ျားလေးများ တတ်အပ်သော မကောင်းမှုကောင်းမှု အတူတွဲလုပ်နေကျ၊ သူတို့အုပ်စု မလုပ်ဖူးတဲ့ မကောင်းမှုဆိုလို့ အနည်းအကျဉ်းသာ ကျန်လိမ့်မည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖေးဖေးမမနှင့်မို့ ပျက်စီးသူများ မဖြစ်ခဲ့ ကြပေ။

“ဟေ့ကောင် ဟန်မောင်၊ မင်း ငူငူကြီး မနေနဲ့လေကွာ၊ ဆိုစမ်းပါဦး... မင်းရဲ့နယူး(new)လေးအကြောင်း”

ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်ဖော်များလည်းဖြစ်၍ တစ်ဦးအကြောင်း တစ်ဦး အသိဆုံး။

“ဒီမှာ”

ဟန်မောင် အိတ်ကပ်ထဲမှ အသင့်ပါလာသော မွေးနေ့ ကဒ်လေးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“လှကေသီဟန်”

“ဟာ... နာမည်ကတော့ အမိုက်စားပဲ၊ လူလည်း အတော် လှမယ်ပုံပဲနော်”

အောင်ထွန်းခန့် နိုင်သူမင်းလက်ထဲမှ ဖိတ်စာကဒ်လေးကို အလျင်စလို လုကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် ဟန်မောင်၊ မင်း လျှို့ဝှက်လှချည်လား၊ ဖိတ်စာဖိတ်တဲ့အဆင့်တောင် ရောက်နေတာ၊ ငါတို့ကို စတွေ့တဲ့ အဆင့်တောင် မသိလိုက်ရပါလား”

နိုင်သူမင်း၏တအံ့တဩစကားကို ဟန်မောင် ပြုံးပေစ အမူအရာဖြင့်သာ တုန်ပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

“လျှပ်တပြက်ရိုက်ချက် ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

အောင်ထွန်းခန့်က သဘောပေါက်လွယ်သူဖြစ်သည်။

သူက မိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကျွမ်းကျင်သည်။

“အဲဒီနေ့ကျရင် မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် အဖော်လိုက်ခဲ့ကွာ”

“ငါ လုံးဝ မအားပါ”

နိုင်သူမင်း လျင်မြန်စွာပင် ငြင်းဆိုသည်။

“ငါကတော့ ကောင်မလေး ချောချောလေးတွေနဲ့ တွေ့ရ မယ်ဆို အားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက မင်းနဲ့ မလိုက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ”

“ဟ... လှကေသီဟန်က မင်းလို ငုံ့တုံ့တုံ့ ဝိုင်တိုင်တိုင် ထက် ငါလို သွက်သွက်လက်လက် စကားတတ်တဲ့ကောင်ကို ပို သဘောကျသွားမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းက ငါ့ကို မကြောက်ဘူးလားကွာ”

“ဟုတ်တယ် ဟန်မောင်၊ ဒီကောင်က ဘာသာစကား လေးမျိုးလောက် တတ်တာနဲ့ နိုင်ငံတကာက မိန်းကလေးတွေကို အစုံလိုက် တွဲနေတာ”

“စီးပွားရေးအရပါကွာ”

အောင်ထွန်းခန့်က ကွဲအက်အက်အသံကို ခပ်မြင့်မြင့်လေး ပြောသည်။

“မင်း ငါ့ကို ယုံရင်တော့ အိုကေပေါ့”

စာခန်း(၇)

“လာမှ လာပါမလားလို့ ကို... ဟို”

“ဟန်မောင်ပါ”

“အဲ... ကိုဟန်မောင်၊ ဟင်... အဲဒီလို မခေါ်ချင်ဘူး၊

ထောက်နေလို့ အစ်ကိုမောင်လို့ပဲ ခေါ်မယ်... ရမလား”

“ရပါတယ်”

“လာ... အစ်ကိုမောင်၊ ဟိုဝိုင်းမှာ ထိုင်ရအောင်”

လူတစ်ယောက်မှ မရှိသော စားပွဲဝိုင်းလေးသို့ သူမ ညွှန်ပြ သည်။

“စား... အစ်ကိုမောင်၊ ဒန်ပေါက်က ကြတ်လွှာစွန်းတ

www.burmeseclassic.com

လေး ကြိုက်ရဲ့လားတော့ မသိဘူး”

“ကြိုက်ပါတယ်”

“အစ်ကိုမောင် လုပ်ပေးတဲ့ မွေးနေ့ကဒ်လေးကို သူငယ်ချင်းတွေက သဘောကျကြတယ်၊ အစ်ကိုမောင် လာတာ နောက်ကျလို့ စောစောကပဲ ကေသို့သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်သွားတာ”

“ကျွန်တော်လည်း လူရှင်းလောက်မယ့်အချိန် ရွေးလာခဲ့တာ”

“အစ်ကိုမောင်က လူကြောက်တယ်နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်... အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေပဲ”

“ကေသို့တို့တော့ မကြောက်ပါနဲ့နော်၊ ကေသို့က အစ်ကိုမောင် တွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူဘူး၊ နည်းနည်းထူးဆန်းတယ်”

“ထူးဆန်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်... တခြားပိုင်းတွေကို ကြည့်ပါဦး၊ ကေသို့နဲ့ ရွယ်တူယောက်ျားလေး ပါလား”

“ဟင့်အင်း... မတွေ့ဘူး”

“ဘယ်တွေ့မလဲ... ကေသို့မှ မဖိတ်တာ၊ ကေသို့နဲ့ ရွယ်တူယောက်ျားလေးဆိုလို့ အစ်ကိုမောင် တစ်ယောက်ထဲ ဖိတ်ထားတာ၊ မထူးဆန်းဘူးလား”

“ဟုတ်သားပဲ... ခုမှ သတိထားမိတော့တယ်”

“ဖေဖေနဲ့မေမေကိုလည်း အစ်ကိုမောင်နဲ့ မိတ်မဆက်ပေးရဲ့ဘူး၊ တော်ကြာ ကေသို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားလေး

မိတ်ဆွေဆိုပြီး တစ်မျိုးထင်သွားလိမ့်မယ်”

“ကေသို့ အဖေနဲ့အမေက”

“ဟိုမှာလေ... မေမေက ပန်းဆီရောင် ပိုးဝမ်းဆက် ဝတ်ထားတာ၊ အမေ့ဘေးနားက ခန့်ချောကြီးကတော့ ဖေဖေပေါ့၊ သားနားတယ် မဟုတ်လား”

စကားပြောသွက်လှသော ကေသို့စကားများကို ဟန်မောင် ခေါင်းညိတ်၍သာ နေရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ သွေးများ ပြောင်းပြန် လှည့်ပတ်နေသည့်အလား ဆူပွက်နေသည်။

“ကေသို့ ဖေဖေတို့နဲ့ မိတ်ဆက်မပေးတာ တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်၊ အခုလို အစ်ကိုမောင်ဘေးမှာ ဧည့်ခံနေတာတောင် ပြီးရင် စစ်ကြောရေး ဆင်းရတော့မှာ”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

“အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ၊ လာပြီးမှတော့ ကေသို့ ဧည့်ဝတ်ကျေအောင်ပြုစုပါရစေ... ထပ်ထည့်ပါဦး”

“နေပါစေ... ကျွန်တော် ဝပါပြီ၊ ကျွန်တော်ပြန်ရင် မကေသို့ဟန် အဆူခံရမယ်နဲ့တူတယ်”

“ဆူတော့ မဆူပါဘူး၊ မေမေတို့က နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့ ရစ်တာ ခံရလိမ့်မယ်၊ အအေးသောက်ဦး အစ်ကိုမောင်”

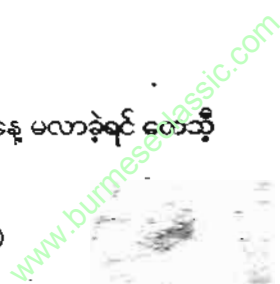
“ကိုယ်လာမိတာ မှားသွားပြီလား”

“မမှားဘူး... အစ်ကိုမောင်သာ ဝီနေ့ မလာခဲ့ရင် ကေသို့

မွေးနေ့က ပြည့်စုံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မမှားဘူး... အစ်ကိုမောင်သာ ဝီနေ့ မလာခဲ့ရင် ကေသို့

မွေးနေ့က ပြည့်စုံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း တကယ်ကို စကားတတ်တယ် ကေသီ”

“အစ်ကိုမောင် . . . ကေသီ လှရဲ့လား”

ကေသီဟန် စားပွဲဝိုင်းဘေးတွင် ထရပ်ကာ တစ်ပတ်လှည့် ပြရင်း မေးသည်။ လှပသွယ်ရှင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာလေးက ဟန်ချက် ညီညီ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။

“ကေသီဟန်က ဒီလိုပြင်ဆင်ထားမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုနေ့ ကလို မိုးစိုနေတဲ့အချိန်ကလည်း အတော်ကြည့်ကောင်းပါတယ်”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . မြောက်နေပြန်ပြီ၊ နောက်ကြိုရင် ထပ် ကျွေးဦးမယ် သိလား၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ကို လှတယ်ပြောရင် သဘောကျတာပဲလေ”

“မင်းဟာ ကိုယ့်မျက်လုံးထဲက အလှဆုံးပါပဲ၊ မမစိမ်းနဲ့ တောင် မတူပါဘူး”

စိမ်းကားသွားတဲ့သူမို့လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။

မင်းကိုက အရမ်းကို ကြည့်ကောင်းနေလို့ပါ ကေသီ၊ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းတွေ မင်းကို တွေ့ရင် သဘောကျကြမှာပါ။ ကိုယ်တို့က အကြိုက်ချင်း တူတယ်လေ၊

ကိုယ် အောင်ထွန်းခန့်ကို ခေါ်မလာမိတာ မှန်သွားတယ်၊ တေသီက ကိုယ်လုံးလှလှ စကားရွှေလေးတွေနဲ့ ဟိုကောင်

ကလည်း အပြောချိုချိုဆိုတော့ . . .

အဲ . . . ဘာတွေ တွေးနေမှန်းမသိ၊

ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ကေသီက ကိုယ်နဲ့မှမဆိုင်၊ သဝန်တို့ဖို့ အခွင့်လည်း မပိုင်ပါလား။

“ပြန်မယ် ကေသီ”

“ကေသီ လိုက်ပို့မယ်လေ”

“မပို့နဲ့ ကေသီ”

“ဘာဖြစ်လို့”

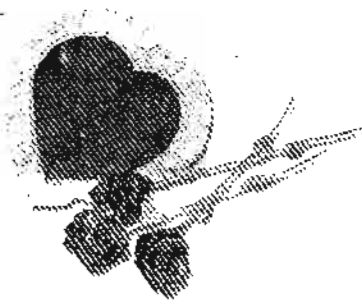
“ကေသီ လိုက်ပို့ရင် ကိုယ်အမြဲလာချင်နေလိမ့်မယ်”

“လာချင်ရင်တော့ လာလည်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကေသီက အိမ်ကိုတော့ ကြောက်ရတယ်၊ အစ်ကိုမောင် အားရင် ဖုန်းဆက်နေ၊ ကေသီလည်း ဆက်မယ်၊ အစ်ကိုမောင် ပုံနှိပ်တိုက်ကို ဆက်မယ်နော် ရလား”

“ရပါတယ် . . . ကိုယ်လဲ ဆက်မယ်၊ ကေသီရဲ့ဖုန်းကို မျှော် နေမယ်”

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁)

“တို့တို့... တို့တို့”

နိုင်သူမင်း၏ G.S.M လေး မြည်လာသည်။

“ဟဲလို... ”

“ဖိုးနိုင်... ငါပါကွ”

“အေး... ဟန်ကြီး၊ မင်း ကိစ္စရှိလို့လားကွ”

“မင်း ညနေအားလား”

“အေးကွ... အခုထိတော့ မအားသေးဘူး၊ ငါတို့ဝပ်ရှော့

မှာ ကားတွေ ပုံနေတယ်၊ ဗွဲတဖွဲစွဲ ရွာနေတော့ ကားတွေ လမ်းချော်
တာနဲ့ နှာစေးတာနဲ့ ငါတို့ဆီ ရောက်ရောက်လာကြတယ်”

“အေးကွ... မင်းက ဆေးရုံအုပ်ကြီးဆိုတော့ ဘယ်အား
မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ကုစားပေးဖို့ အချိန်ပေး
သင့်တယ်၊ ငါ အခု Heart ထိနေတယ်ကွ”

“အေးပါကွာ... ငါ ညနေကျရင် မင်းတို့ကို အချိန်ပေးဖို့
ကြိုးစားပုံမယ်ကွာ၊ အောင်ထွန်းသန့်နဲ့ လင်းဟိန်းဖဲတို့ရော ချိန်းပြီပြီ
လား”

“လင်းဟိန်းဖဲကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဘဏ်ကိစ္စတွေနဲ့
မအားဘူးတဲ့ကွ၊ အောင်ထွန်းခန့်ကတော့ ညနေတိုင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ
ငါတို့သူငယ်ချင်းတစ်စုကို အမြဲတမ်း ထည့်ထားချင်တာတဲ့ကွ”

“ဒီကောင် စကားကတော့ လှတယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့် စကား
ပြန်အလုပ်နဲ့ အလုပ်ဖြစ်နေတာ”

“ဒါပေမယ့် ဒီကောင် ခုတလော ဘူပိတ်နေတယ်ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကပ္ပလီမကြီးတစ်ယောက်ကို Guide လုပ်နေရလို့တဲ့ကွ”

“ဟား... ဟား... ဒီကောင် ထိမှကောင်းတယ်”

“မင်းလည်း အလုပ်ရှုပ်နေတယ်ဆိုတော့ ဒါပဲကွာ”

“ဟာ... ဟေ့ကောင်... ”

“ဘာလဲကွ”

“ခဏကိုင်ထားဦး”

“ဟေ့ကောင် နိုင်သူ... ဘာကြောင်နေတာလဲ”

နိုင်သူ ဟန်မောင်စကားကို ပြန်မဖြေနိုင်၊ တိတ်ဆိတ်နေ
သည်။

www.burmeseclassic.com

“ရွှေခင်းသိပ်လှတယ်ကွာ”

“ဘေ့တောင်... မင်းဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

“ဆိုင်မှာပဲကွ”

“မင်းဆိုင်ရှေ့ ရှုခင်းမကောင်းပါဘူးကွာ၊ လာရွှီးမနေနဲ့၊ တားတော်ခေါင်း ပစ္စည်းအဟောင်းတွေက ကားသင်္ချိုင်း ကျနေတာပဲ

“မဟုတ်ဘူးကွ... ငါ့ရှေ့မှာ မဟာဆန်တဲ့ မဒီလေး တစ်

ယောက် ရောက်နေလို့ကွ”

“ငကြောင်...”

“ယောက်ျားဆိုတာ ကျားကွ၊ ဟာ... ဟေ့ကောင်၊ ကောင်မလေး ငါ့ဆီ လာနေပြီ... ဒါပဲကွာ”

နိုင်သူမင်း ဖုန်းခလုတ် ပိတ်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့လုပ်ပုံ ဟုတ်သေးရဲ့လား”

“ဗျာ...”

ဘလိုင်းကြီး ရန်တွေခံလိုက်ရသဖြင့် နိုင်သူမင်း ရင့်ထဲ အောင့်သက်သက်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူ သိပ်ချစ်ခဲ့သော နှင်းနန္ဒာ

ကိုပင် ဒီလိုခံစားချက်မျိုး မပေးနိုင်ခဲ့။

“ကျွန်မကား ကောင်းသွားပြီဆိုပြီး အခုတော့ မသေတာ ကံကောင်းပဲ၊ နှစ်မိုင်လောက်တောင် မမောင်းရသေးဘူး၊ ကားက ထိန်းမရအောင်ပဲ ဖြစ်သွားတာ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား လုပ်မနေနဲ့၊ ကားပြင်စားနေပြီး ကားကို

ကောင်းလား မကောင်းလား မသိဘဲ ကောင်းပြီဆိုပြီး လက်လွတ်

ဝယ် ပေးလိုက်ရလား၊ ဒါ ရှင် Dream ကားပါတ်ရဲ့လုပ်ငန်းစဉ်

ထား၊ နာမည်ကောင်း ရနေတာကိုမှ အားမနာ”

“ခဏနော်... မောင်တင်... မောင်တင်”

“လာပါပြီ”

“ဒီကားကို ဘယ်သူကိုင်တာလဲ”

“ဖိုးဇော်ပါ”

“ဖိုးဇော်ခေါ်ခဲ့ကွာ”

“ခဏနော်...”

သူမဘက် လှည့်၍ သူမ၏လှုပ်ရှားမှုများကို အမှတ်မထင် အကဲခတ်ခဲ့မိသည်က နိုင်သူမင်းအတွက် ပထမအမှား။

ဒေါသဖြစ်နေသော မျက်နှာဖြစ်သော်လည်း အတော် ကြည့်ကောင်းသော သူမ၏မျက်နှာလေးကို တိတ်တခိုး ကြည့်နေမိ

သည်။

နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်ပြီး ဆံစလေးများကို သပ်တင်နေ သော သူမ၏ချစ်စဖွယ် အမူအရာ။

လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ စည်းချက်ညီညီ ယိမ်းနွဲ့နေသော သူမ ၏ရှည်လျားနက်မှောင်နေသော ဆံနွယ်စလေးများ။

ချစ်သူ နှင်းနန္ဒာမျက်နှာက ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။

“နှင်းရဲ့ဆံပင်က အရှည်ထားလို့ မရဘူး ကိုကိုရဲ့၊ နှင်းတို့ အမျိုးက ဆံပင်ကျဲပြီး ပါးတော့ အရှည်ထားရင် အဖျားရှူးလွန်းလို့

အရှည် ဘယ်လိုမှ ထားလို့မရဘူး”

“နှင်းကို ချစ်ရင် ဆံပင်အရှည်ထားဖို့ မပြောပါနဲ့ တို့တို့”

နှင်းရဲ့စကားက သူ့ရဲ့နားတွင် ကြားယောင်နေမိသည်။
“အစ်ကို့... အစ်ကို”

“ဘာလဲကွ... မင်းကလဲ၊ အနားကပ်ပြီး လာအော်နေတာ”

“အစ်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

နိုင်သူမင်း ရှက်စိတ်ဝင်သွားရသည်။ အရှေ့မှ ဒေါသ မျက်နှာနှင့် မိန်းကလေးကို ခိုးကြည့်နေတာ လူမိသွားလေသလား။

“ဖိုးဇော်... မင်း ဒီအစ်မကားကို ဘယ်လိုပြင်ပေးလိုက်တာလဲ၊ သေချာမလုပ်ပေးဘူးလား၊ ကားက မကောင်းသေးဘူး ပြောနေတယ်”

“ဟာ... ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ မနက်က ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် ထွက်သောက်နေတုန်း ချိုချို လွတ်လိုက်တဲ့ကား အစ်ကို”

“မင်းတို့ကွာ... အလုပ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် မလုပ်ကြဘူး၊ သေချာလုပ်မှပေါ့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုပဲ ထိုင်နေကြတယ်၊ ထမင်း တွေးတဲ့အလုပ်ကို လေးစားရမှာပေါ့ကွာ”

နိုင်သူမင်း ရှက်ရှက်နှင့် ဖိဟောက်နေသည်။

သူမကို စတွေ့ကတည်းက အာရုံတွေ ထွေပြားသွားရသည်။ သူမထက် သူမ၏ဆံနွယ်များကို ပို၍ ရင်ခုန်နေမိသည်။

“ငါက တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်ပဲကွ၊ နှင်းနန္ဒာကလွဲလို့ ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေးမှ မရှိနိုင်တော့ဘူး”

ရဲဝံ့စွာ သူ ကြိမ်းဝါးပြောဆိုခဲ့သည့်စကား။

“မင်းတို့ တာဝန်မကျေတာ အရေးမကြီးဘူး၊ တို့အလုပ်က

လူတွေရဲ့အသက်နဲ့ ဆိုင်တယ်၊ အန္တရာယ် ရှိတယ်ကွ၊ အစ်မကို ဘယ်လောက်အားနာစရာကောင်းလဲ၊ သွား... ခု သေချာကြည့်ပေးလိုက်”

“ကဲ... နေပါစေတော့၊ ဒီလောက်ကြီးလည်း ဒေါသထွက်မနေပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ ကားထားခဲ့ပါမယ်၊ သေသေချာချာသာ ကောင်းအောင် ပြင်ထားပေးပါ”

ဆန့်ကျင်ဘက်လေသံဖြစ်သွားသော သူမစကားသံကြောင့် သူ့ရဲ့လေသံ နည်းနည်းလျှော့လိုက်ရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော်က ဒီက အစ်မကို အားနာလွန်းလို့ပါ၊ တစ်ခါတစ်လေ သတိလက်လွတ် ဖြစ်တတ်တာတို့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်မကင်းဘူးပေါ့”

“ရပါတယ်ရှင်... အခု ဘာမှ မဖြစ်တာပဲ တော်ပါသေးတယ်၊ ကျွန်မလည်း ရုတ်တရက်မို့ လန့်ပြီး ဒေါသဖြစ်သွားတာပါ... ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“နေဦးလေ... ကျွန်တော်တို့ဆီက ကားနဲ့ ပြန်ပို့ပေးပါမယ်”

“ရပါတယ်... ကျွန်မ ကားငှားပြန်လိုက်ပါ့မယ်”

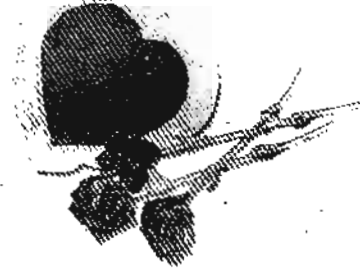
“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို အစ်မ စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“မပြေဘူး... မပြေဘူး၊ ရှင်ကို ကျွန်မ စိတ်အဆိုးဆုံးလေး ထူကို အစ်မ အစ်မနဲ့ ခေါ်ရအောင် ကျွန်မ ရှင်လောက် အသက်

မကြီးသေးဘူးရှင်” -

“နာမည်မသိလို့ပါ... အဲ... အစ်... မ”

“ရှင်းသန့်မွန်ပါတဲ့ရှင်”

အခန်း(၉)

“ရှင်းသန့်မွန်”

“ဟာ... နာမည်ကတော့ အမိုက်စားပါလား၊ ရင်ထဲကို အေးမြသွားတာပဲ”

အောင်ထွန်းခန့် နာမည်လေးကို ရွတ်ဆိုရင်း ချီးမွမ်းလိုက် သည်။

“နာမည်ရွေးတင် မဟုတ်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ လူကလည်း အရမ်းမိုက်တယ်ကွ... အလန်းလေး၊ ဆံပင်ကြီးကလည်း အရှည် ကြီးပဲကွ”

“ဘာလဲကွ... အလန်းလေးဆိုတာ”

“အမိုက်စားလေးကို ပြောတာ”

“ဖိုးနိုင်ရာ... နှင်းနန္ဒာကို အားနာပါဦး”

“ဟေ့ကောင် ဟန်ကြီး၊ မင်းက တရားပြမနေနဲ့၊ ငါ ဆံပင် အရှည်ဆို နှစ်သက်တာ ငယ်ငယ်ထဲကကွ၊ မင်းတို့ သိသားပဲ၊ နှင်းကို တောင် ဆံပင်အရှည် ထားခိုင်းတာ”

“မင်းနှင်းက ဆံပင်အရှည်နဲ့ဆို ကြည့်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ သူ့ဆံပင်က ပါးပါးလေးကွ”

“အဲ့ဒါကြောင့် ငါ ရှင်းသန့်မွန်ကို သဘောကျတာပေါ့ကွ၊ ငါ နှင်းကို ချစ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဆံပင်အရှည်ကိုလည်း မြတ်နိုးတယ်”

“ဒီကောင်တော့ မလွယ်ဘူးကွ၊ ငါ့ကို ပြောထားတဲ့စကား တွေ ဝင်္ဂလည်တော့မယ်”

“ပြောတော့ကွာ... ငါ မင်းတို့မှ အမှန်အတိုင်း ရင်မဖွင့်ရ ရင် ဘယ်သူ့မှ ရင်ဖွင့်စရာ မရှိဘူး၊ ငါနဲ့နှင်းက အထက်တန်း တောင်းမှာကတည်းက တွဲလာခဲ့တာ အခုအထိပဲ၊ ငါ သစ္စာမမဲချင် ဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် လုပ်မနေနဲ့ ငါ့ခိုင်၊ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ် တို့ မထိန်းချုပ်ရဘူး၊ မင်းနဲ့ နှင်းဆိုတာ လက်ထပ်ရဲသေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းနှလုံးသားရဲ့ အလိုအတိုင်းပေါ့ကွာ”

“ဟေ့ကောင် အောင်ထွန်းခန့်၊ မင်း သစ္စာမဲ့တဲ့ကိစ္စ သင် မပေးနဲ့၊ မင်းသာ လုပ်ချင်သလိုလုပ်၊ ငါတို့ကိုတော့ မဖျက်ဆီးနဲ့”

“ဘာပြောတယ်... ငါက ဖျက်ဆီးတယ်၊ ဟား... ဟား”

ဟား၊ ရယ်တောင်ရယ်ချင်သေး၊ မိန်းမဆိုတာ ကိုယ်က မကစားနိုင် ရင် ကိုယ့်ကို ကစားသွားမှာကွ၊ မင်းလည်း ကိုယ်တွေ့ပဲဟာ”

“မမစိမ်း”

နာမည်လှသလောက် လူတွေအပေါ် ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ နေတတ်တဲ့မမ၊ ဟန်မောင်တို့အုပ်စု ဝိုင်း၍ သဘောကျရတဲ့ မမ၊ မမက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊

ဟန်မောင်တို့က ဆယ်တန်းကျောင်းသား၊ မမက ဟန် မောင်တို့ ရပ်ကွက်ထဲက အဆောင်တစ်ခုမှာ လာနေတယ်။

မမရဲ့အဆောင်ပိုင်ရှင်က ဟန်မောင်အဒေါ်၊ မမကို တွေ့ ချင်လို့ အဒေါ်ဆီ ခဏခဏ သွားတော့ မမနဲ့ ခင်မင်ခဲ့ရတယ်။

“ဆယ်တန်းဆိုတော့ စာကျက်နော် ဟန်မောင်တဲ့”

အဲဒီတုန်းကတော့ ဟန်မောင်က သူတို့အုပ်စုထဲမှာ ဟီးရိုး ကြီးပေါ့။

“မမကို ဝါကယ်ချစ်ရင် ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီး ရအောင် ပြောနော်” တဲ့။

အဲဒါနဲ့ ဟန်မောင် ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာ ထွက်တယ်။

မမကတော့ အဲဒီအချိန်ကတည်းက အဆောင်က ပျောက် သွားလိုက်တာ အခုချိန်ထိပါပဲ။ ယောက်ျားရသွားပြီဆိုတဲ့ မမရဲ့ သတင်းကို ဟန်မောင် ကြားခဲ့ပြီး နောက်ထပ် မမအကြောင်း ဘာမှ မကြားခဲ့ရတော့ပါဘူး။

ဟန်မောင် ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာ မပြောနဲ့

အောင်အောင် မနည်းဖြေယူရမယ့်အဆင့်ကို ကျော်အောင် မမ
စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

“သစ်စိမ်းချိုး ချိုးသွားတဲ့ မမစိမ်းရယ်”
ဟန်မောင်တို့အုပ်စု မမကို နာမည်ပေးလိုက်တယ်။
“မမစိမ်းတဲ့”

ဒီနာမည်ကြားတိုင်း ဟန်မောင် ခံစားမှုဝေဒနာက ပြင်း
ထန်လာတတ်သည်။ ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းအားလုံးက ဟန်မောင်
ရှေ့မှာ ဒီနာမည်ကို ဘယ်တော့မှ မပြောကြကြေး တိုင်ပင်ထား
သည်။

“ဟေ့ကောင် ဟန်မောင်၊ မင်းက ချိန်းပြီး စကားမပြောပါ
လားကွ”

နိုင်သူမင်းက ဟန်မောင်ပခုံး ပုတ်လိုက်တော့မှ ဟန်မောင်
အတွေးစများ ပျက်သွားသည်။

“ငါ ဒီနေ့ မွေးနေ့ပွဲ ရောက်တယ်ကွ”

“ဟေ့ . . . ငါ့သူငယ်ချင်း အတော်ကို တိုးတက်နေပြီပဲ၊
မင်းတစ်ယောက်တည်း သွားတာလား”

“မိုက်တယ်ကွာ”

ဟန်မောင် အဆုံးမရှိ အစမရှိ ပြောလိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“သူတ ငါ့ဘေးမှာ တစ်ချိန်လုံး ထိုင်ပြီး ဧည့်ခံတယ်ကွ”

“ရွာရန် ရာနှုန်းပြည့်ပဲ ဟန်မောင်”

“ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ဦးမယ်တဲ့”

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွ . . . မင်းတော့ စွံတော့မယ်နဲ့ တူ

တယ်”

“မဆိုင်လိုက်တာ”

“အတွေ့အကြုံများလှတဲ့ ငါ့အထင်ပြောရရင် မင်း စွံကို
စွံပြီကွ”

“ဘာလဲ . . . မျက်စိလား”

“မနောက်ကြပါနဲ့ကွာ . . . ငါ တကယ် စိတ်လေနေပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

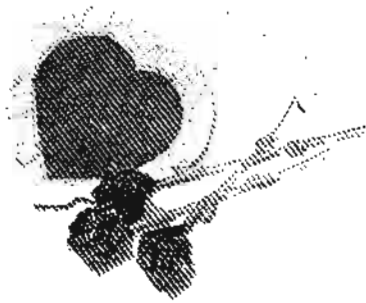
“မမစိမ်းလို ဖြစ်မှာစိုးလို့လား”

“မမစိမ်းနဲ့ကိစ္စမှာ မင်းက အစွဲအလန်းကြီးလို့ပါ ဟန်မောင်
ရာ၊ ဒီကိစ္စတွေက ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် နိုင်သူမင်း၊ မမစိမ်းအကြောင်း မပြောကြေး
လေ”

“ပြော . . . ရပြီ ဟေ့ကောင်၊ လှံကေသီဟန် ပေါ်လာပြီ
ဆိုတော့ မမစိမ်းက ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို ဖြစ်သွားပြီ”

အစဉ်(၁၀)

အောင်ထွန်းခန့်စကားက မှန်၏။

မမစိမ်း... မမစိမ်း... လှကေသီဟန်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး

ရောက်မလာခင်အထိ ဟန်မောင့်ရင်ထဲ အစွဲရှိတုန်း။

ခုတော့ မမစိမ်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်တွေ ဟန်မောင်
နဲ့ အတော့တို့ စိမ်းသွားခဲ့ပြီပဲ။

ဟန်မောင် အတွေးတွေအားလုံး လှကေသီဟန် ပိုင်စိုး
သွားခဲ့လေပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မမစိမ်းကို သတိရမိပါ
တယ်လေး။

“တိ... တိ... တိ”

လှိုင်းဖုန်းအသံက ည(၁၁)နာရီကျော်မှ မြည်လာသည်။
အိမ်သားတွေအားလုံး အိပ်ယာထဲ ဝင်ကုန်ကြလေပြီထင်။

လှိုင်းဖုန်းကို အလုပ်တိုက်တွင်သာ သုံးသည်။

အိပ်ခန်းထဲမှာ လှိုင်းဖုန်းအခွဲတစ်လုံး ရှိသည်။

“ဟဲလို”

ဖုန်းမျှော်နေသည်မို့ ဖုန်းကို အပြေးကိုင်မိသည်။

“ဟဲလို... ”

လှိုင်းဖုန်းတစ်ဖက်အသံကို ဘာမှ မကြားရပဲ တိတ်ဆိတ်
နေသည်။

“ဟဲလို... ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

“ဟဲလို... စကားမပြောရင်လဲ ဖုန်းချလိုက်တော့”

စိတ်မဆိုးပေမယ့် လေသံက အနည်းငယ် မာကျောနေ
သည်။

တစ်ဖက်မှလည်း ဘာသံမှ မကြားရပေ။

ဟန်မောင်က အရဲစွန့်၍...

“ကေသီဟန်လား”

“တောက်... တောက်”

ဖုန်းခွက်ကို လက်သည်းလေးဖြင့် ခေါက်သံဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မကေသီဟန်”

စကားသံမှ ခုထိ မကြားရသေး။

“ဒီလို ထူးထူးခြားခြား ဖုန်းခေါ်တာ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ

ခါ ပထမဆုံးပဲဗျ”

www.burmeseclassic.com

“ရှင်... တော်တယ်”

အသံတိုးတိုးလေးနှင့် ပြောသည်။ တိုးညင်းသောလေသံ သဲ့သဲ့လေး ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကေသီဟန် ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာလို့”

“မကေသီဟန်က ကျွန်တော့်ကို ရှင်လို့ မပြောတတ်ဘူး

ထေ”

“ဆောရိပဲ အစ်ကိုမောင်၊ ကျွန်မ... အဲ... ကေသီက ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ ပြောတာ အကျင့်ဖြစ်နေလို့ပါ။ အစ်ကိုမောင် စိတ်ဆိုးသွားလား”

“မကေသီဟန် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆို ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါ

ထယ်ဗျာ”

“အစ်ကိုမောင် ကေသီဖုန်း စောင့်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ညနေက မကေသီဟန် ဖုန်းဆက်သေး

လား”

“တင့်အင်း... အစ်ကိုမောင် မရှိမှာစိုးလို့၊ ယောက်ျားလေးတွေက ညနေစောင်းဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တတ်ကြတာ ဆိုတော့ ညဗု ဆက်တာပါ”

“မကေသီဟန်က ယောက်ျားလေးတွေ အကြောင်း အတော်သိပါလား”

“ဘွဲ့ပဲ ရတော့မယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေအကြောင်း ဘာမှမသိဘူးဆိုရင် ညာရာကျနေမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်မိး

ယောက်ျားလေးဆီ ဖုန်းဆက်တာ ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပဲ”

“ဟုတ်လို့လား”

“မယုံ နေပေါ့... ဒီက အစ်ကိုမောင်သာ ကျွန်မနာမည် တို့ မှန်အောင် မခေါ်နိုင်ရင် အစ်ကိုမောင်ဆီ ဖုန်းဘယ်တော့မှ မဆက်တော့ဘူးလို့ စဉ်းစားထားတာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“အစ်ကိုမောင်က ကေသီကို ခင်လို့လား”

“ခင်တာပေါ့... အရမ်းခင်... ခင်တာထက်ကို”

“ခင်တယ်ဆိုရင် မကေသီဟန်လို့ မခေါ်နဲ့၊ သူငယ်ချင်း

တွေ ခေါ်သလို ကေသီလို့ခေါ်”

“ကေသီ...”

“ရှင်...”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း နာမည်ပြောင်းခေါ်ပါလား”

“ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

“ရှေ့က အစ်ကိုဆိုတာကြီးကို ဖြုတ်လိုက်ပါလား”

“ကေသီ မခေါ်ရဲပါဘူး”

“ခေါ်ပါ ကေသီရယ်၊ ကိုယ့်ကို မခင်ဘူးလား”

“မဆိုပါဘူးနော်”

“ဒါဆို မခေါ်ဘူးလား”

“ဖြေးဖြေးပေါ့ အစ်ကိုမောင်ရာ၊ ကေသီ အတုင့်ပြန် သေးလို့ပါ။ နောက်တော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဒါပဲနော်... ဇွတ်နိုက်(Good Night)”

“ဟေ... ဟေ... နေဦးလေကွာ”

ဖုန်းချသွားနှင့်ပြီ။

ဟန်မောင် သက်ပြင်းလေး ချလိုက်သည်။

အေး အမေနဲ့ ညီမလေးတို့ နီးကုန်ကြပြီ။

ဟန်မောင် ရှက်ပြီးပြုံးပြရင်း အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ အပြေး
ဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်သားများ အံ့ဩလျှင်လည်း အံ့ဩစရာ။

ဟန်မောင် မိန်းကလေးများနှင့် မပတ်သက်ခဲ့သည်မှာ
မမစိမ်းကိစ္စ ကြုံပြီးကတည်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။

ဟန်မောင်တစ်ယောက် ဒီညတော့ အတွေးများနှင့်
အိပ်စက်ရတော့မည် ထင်ပါသည်။

အခန်း(၁၀)

“ဟေ့ကောင်... မင်းရဲ့ညနေတိုင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေကို
မင်းရင်ခွင်ထဲ အမြဲထည့်ထားတယ်ဆို”

“ငါ တကယ်မအားလို့ပါ ဟန်မောင်ရာ၊ မင်းရင်ဖွင့်ချင်ရင်
ညဗိုးချုပ်မှ မင်းအိမ်လာခဲ့မယ်”

“မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ဘေးက အသံတွေကလဲ ဆူနေ
တာပဲ”

“ငါ စားသောက်ဆိုင်ထဲ ရောက်နေတာကွ၊ မင်း နိုင်သူ
မင်းနဲ့ အဆက်အသွယ် ရာသားလား”

“ရတယ်... အခုတော့ ရောက်မလာသေးဘူးဘူး၊ အခု
ငါ့ဘေးမှာ ဘယ်သူ့ရောက်နေလဲ သိလား”

www.burmeseclassic.com

“လှကေသီဟန်လား”

“တလွဲတွာ... ငါနား ကေသီ ရှိနေလို့က မင်းဆီကို တောင် ဖုန်းဆတ်အားမှာ မဟုတ်ဘူး... လင်းဟိန်းဇံကွ”

“ဟာ... ပေါ်တော်မူကြီး၊ သူ့ကို ဖုန်းခဏပေးလိုက်ကွာ”

“ဟဲလို”

“ဟေ့ကောင် ငါ့ မင်းပျောက်လှချည်လား”

“အေးကွာ... ငါအလုပ်များနေလို့”

“အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ အချစ်ရေးပေါ့ကွ”

“အင်း... အချို့တော့ ပြေပါတယ်၊ အချို့တော့ မပြေဘူး”

“ဘာတွေ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေလဲ သူ့ငယ်ချင်း”

“အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြောပြမယ်ကွာ၊ ဟန်မောင်နဲ့ ပြောဦးမလား”

“တော်ပြီကွာ... ဒီမှာ အဆင်လေးတွေ လိုက်ရီနေတာ၊ မင်းတို့နဲ့ စကားပြောရတာ လွတ်ကုန်ပြီ... ဒါပဲကွာ”

အောင်ထွန်းခန့် ဖုန်းခလုတ်ကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့မျက်ဝန်းထဲ x x x ငုံ့ကြည့်လိုက်စဉ်ဝယ် x x x ရင်မှာ မြည်တဲ့ x x x ခေါင်းလောင်းသံလေးရယ် x x x အချက် ပေးနေတာလားကွယ် x x x မတော်တဆပဲလားကွယ် x x x ရင်ထဲက x x x နာနဲ့ ကြားတဲ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ရှာဆဲပဲ x x x”

အောင်ထွန်းခန့် ဘီယာတစ်ခွက် ငိုရင်း ငြိမ့်ညောင်းသာယာ

လှသော သီချင်းသံလေးကို နားစွင့်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့နှလုံးသားလေးထဲ x x x အမြဲစီးဆင်းနေတဲ့ x x x ရေတံခွန်ပေါ်မှာ x x x အချစ်ပွင့်တွေ ရှိတယ်၊ x x x အဲ့ဒီပန်းလေးတွေ ခုန်ဆင်း x x x ရေတံခွန်လေးလည်း ချို့ယွင်း x x x အလှဘုရင်မလေးလည်း x x x သနားစရာအလှနဲ့ x x x အားငယ်နေဆဲပဲ x x x

x x x အချစ်လေး x x x ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါတလေးရယ် x x x အချစ်လေး x x x တို့ယ့်တို့ နားလည်ပေးပါတလေးရယ် x x x”

အသံကောင်းလှသော ကောင်မလေးဆီသို့ သူ အကြည့် ရောက်သွားသည်။

သူနှင့်အတူ ပါလာသော နိုင်ငံခြားဧည့်သည်များကလည်း ထိုအသံရှင်ကို ထပ်တလဲလဲ ချီးကျူးနေသည်။

ထိုအသံရှင်၏ လည်တွင်လည်း ရွှေရောင်ငွေရောင် ကျောက်စိမ်းရောင် ပန်းကုံးများက ဝေဝေဆာဆာ။

အောင်ထွန်းခန့် အရင်က ဒီဆိုင်ကို မကြာခဏ ရောက်အတ်သော်လည်း အခု ဆိုသော အဆိုရှင်ကို မတွေ့ဖူးခဲ့။

အဆိုရှင်က အသစ်ဖြစ်သည်ထင်။

အောင်ထွန်းခန့် ဈေးအကြီးဆုံး သရဖူလေးတစ်ခု သွားဝယ်ကာ သာယာချိုမြသော အသံပိုင်ရှင်ကို သွား၍ ဂုဏ်ပြု ခိုမြင် ဆိုက်သည်။

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

ဝိုင်း၍ လက်ခုပ်တီး အားပေးကြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ၏ချွဲလျလျ အသံလေးက အောင်ထွန်းခန့်ရင်ထဲ အေးခနဲ စိန်ဝင်သွားသည်။

“နောက်တစ်ပုဒ်လောက်”

သူ့နှုတ်က သူရာရည် အားကိုးနှင့် ရဲရဲတင်းတင်း တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . . ညီမ ဒီသီချင်းတစ်ပုဒ်ပဲ ကျင့်ရသေးလို့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

သူမ အသံချိုလေးနဲ့ တောင်းပန်ပြီး စင်ပေါ်က ဆင်းသွားခဲ့သည်။

အောင်ထွန်းခန့် မကျေနပ်နိုင်၊ သူမ ဝင်သွားသောအခန်းထဲ လိုက်ဝင်လိုက်သည်။

“မင်းက မူတာလား”

သူ မူးလျှင် ရစ်တတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးက ရှိနေသည်။

“ရှင်မူးနေရင် ကိုယ့်ဝိုင်းကိုယ်ပြန်ပါ။ ဒါ မိန်းကလေးတွေ နားနေခန်းရှင်”

သူမ အသံချိုလေးကနေ အနည်းငယ် ခါးသွားသည်။

“မင်း ရင်လှချည်လား။ ငါ့များ အမူးသမား အောက်မေ့နေလို့လား. . . ငါ မမူးသေးဘူးကွ”

မမူးသေးဘူးဟု အားတင်းပြောနေပေမယ့် မျက်လုံးများက ပြာဝေနေသည်။ ဒီနေ့အဖို့ အောင်ထွန်းခန့် သောက်တာ အများဆုံး

စံချိန်ပဲလေ။

ထိုမိန်းကလေး သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆုံးသည်အထိ ဘီယာကို အဆက်မပြတ် သောက်ခဲ့သည်။

ဘီယာတစ်ဘူး သောက်လျှင်တောင် ရစ်တတ်သည့် အကျင့်ရှိတော့ အခု ဘီယာဘယ်နှစ်ဘူးမှန်း မသိ၊ ရစ်ဘယ်နှစ်တော်ခံ သောက်ခဲ့သလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ မသိတော့။

“ရှင် လွတ်နော်၊ လူကို ဘာထင်နေလို့လဲ”

သူမ စကားနှင့်အတူ သူမ လက်ဖဝါးက သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ လျှင်မြန်စွာ ကျရောက်သွားသည်။

“ဖျန်း. . .”

သူ၏အမူးစိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဘေးမှ ယောက်ျားလေးများ ပြေးဝင်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သက်နှင်းစံ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

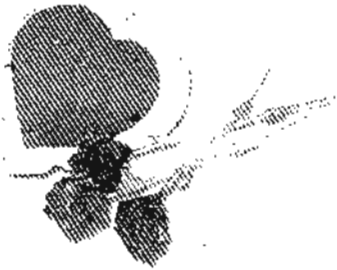
“တွေ့လား သက်နှင်းစံ၊ မင်းဒယ်ဒီ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုင်တွေမှာ လာဆိုရင် ဒီပြဿနာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ” ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အသံဖြစ်သည်။

“သက်နှင်းစံတဲ့လား”

သူ မူးနေပေမယ့် ထိုကောင်မလေး၏အမည်ကို ရွတ်နေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

စာစဉ်း(၁၂)

“တို့... တို့... တို့”

နောက်ကျိနေသောခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း ဖုန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဖုန်းက ဖြည်လာသည်။ သူ ဖုန်းနံပါတ်ကို မကြည့်ဘဲ ဖုန်းနားထောင်လိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှယ်ယာဝင်ထားသော ဖော့တယ်တွင် သူ တစ်ညအိပ်၍ အိမ်မပြန်သော သူ့ကို မေမေ ဖုန်းဆက်ပြီး ဆူတော့မယ်ဆိုတာ သိပြီးသား။

“ဟဲလို... မေကြီးလား”

“သား ညက ဧည့်သည်တွေနဲ့ သောက်တာ နည်းနည်းမှာ”

သွားလို့၊ အဲဒါ ဖေကြီး ဆူမှာစိုးလို့ အိမ်ပြန်မအိပ်တာ၊ သား ဇော်ထက်တို့ ဟော်တယ်မှာ ညက အိပ်တယ်၊ မေကြီး... ဖေကြီး ဆူနေသေးလား”

စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်ပြောသံ မကြားရ။ မေကြီး စိတ်ဆိုးနေရောသလား။

“မေကြီး စိတ်ဆိုးနေတာလား၊ သားက မေကြီးရဲ့ချစ်သားလေးပဲ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့... သားတောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ မေကြီး ဒီမနက် ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ သား ဘာမှ စားရသေးဘူး၊ မေကြီးလက်ရာ ထမင်းကြော်လေး ပြန်လာစားမယ်နော်၊ မေကြီး ကြော်ကျွေးမှာလား”

တုန့်ပြန်သံ မကြား၊ မေကြီး ဒီလောက်ကြာကြာ စိတ်မဆိုးဘူး၊ သားက ချွဲလိုက်ရင် မေကြီးက စိတ်ပြေသွားပြီး သူ့ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမြင်တတ်သည်။ သူ ဖုန်းနံပါတ်လေး ငွ်ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဟင်... အိမ်က ဖုန်းနံပါတ်လည်း မဟုတ်ပါလား”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားလေပြီ၊ သူ ရုတ်တရက် မှားယွင်းမှုကြောင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးမှ ထိုဖုန်းကို ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။

ဖုန်းကိုင်လိုက်မှန်း သိသော်လည်း တစ်ဖက်မှ ထူးသံ

မကြားရ။

“ခုနက ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းခေါ်သေးလား၊ ဘာကိစ္စ ခွဲဖါ

သလဲ”

သူ သိချင်စိတ် ပြင်းပြလာသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ရန်တွေ့ချင်လို့”

မိန်းကလေးအသံ ချိုလွင်လွင်လေးက တုန်ရိစ္ဆာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ... ဘာကြောင့် ငါ့ကို ရန်တွေ့ချင်ရတာ”

ထိုအသံကို အတော်ရင်းနှီးသလို ခံစားရသည်။

“ကျွန်မ သက်နှင်းစံတဲ့”

“သက်နှင်းစံ... ငါ့အသိထဲမှာ ဒီနာမည် မရှိပါဘူး”

သူ အသေအချာ စဉ်းစားပြီးမှ...

“ဪ... မင်း ညက”

“ဟုတ်တယ်... ညက ရှင် ပြဿနာရှာလို့ ကျွန်မ သိချင်သွားမဆိုရတော့ဘူး၊ အဲဒါ ရှင့်ကြောင့်”

“ဟာ... မနက်စောစောစီးစီး ရန်တွေ့ခံရတယ်၊ ပါးလဲ အနိုက်ခံရသေးတယ်၊ တွတ်ပီ ညည်းနည်းပဲ ညည်းချင်တယ်၊ ဒီနေ့ထံကောင်းပါလား”

“ရှင်က ပြောရတယ်ရှိသေး၊ ကံမကောင်းတာက ကျွန်မ ဝါသနာအရ သိချင်သိပ်ဆိုချင်လို့ ဒယ်ဒီက သူ့သူငယ်ချင်း စားသောက်ဆိုင်မှာ သိချင်းပေးဆိုတာ၊ ဒယ်ဒီ အတင်းတားတဲ့ကြားထဲက ဆိုခဲ့ရတာ၊ ပြဿနာဖြစ်ရင် နောက်မဆိုရဘူးတဲ့၊ ဒယ်ဒီစကားအခု အတည်ဖြစ်သွားပြီ... အဲဒါ ရှင့်ကြောင့်”

“ရှင့်ကြောင့်လို့ မပြောပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ စာတယ်တမ်း အပြစ်ရှိတာက မင်းပဲ”

“ဘာကြောင့်”

“မင်းက အဆိုကောင်း ရုပ်လှဆိုတော့ ကိုယ့်စိတ်တွေ ထိန်းမရ ဖြစ်သွားတာပါ၊ မင်းလေးအသံက ကိုယ့်ရင်ကို ပြောင်းဆန်သွားတာပဲ”

“ရှင်... ပိုပြီ”

“ပိုတယ်ဆိုလဲ ပိုတယ်ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား စားသောက်ဆိုင်မှာ သိချင်းဆက်မဆိုတော့ဘူးဆိုရင် အနစ်နာဆုံးက ကျွန်တော်ဗျ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့... ကျွန်တော် ခင်ဗျားသိချင်းသံလေးကို ထပ်ပြီးနားမထောင်ရရင် ရူးသွားမလားပဲ”

“ကျွန်မအသံက တကယ်နားထောင်ကောင်းလို့လား”

“ချီးမွမ်းဖို့ ဘယ်လိုချီးမွမ်းရမလဲ စဉ်းစားနေတာ၊ အမှန်ပြောရရင် ခင်ဗျားအသံလေးက ရင်မှာ အေးမြပြီး ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိတယ်”

“တကယ်... ”

“တကယ်ပါဗျာ... မှန်တာပြောရင် ခင်ဗျားသိချင်းသံ ချိုချိုလေး အမြဲနားထောင်နိုင်ပါစေ”

“ရှင့်နာမည် အောင်ထွန်းခန့်နော်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်လိုသိလဲ”

“ရန်ကုန်မှာ ကျွန်မသိချင်တာ နာရီဝက်အတွင်း ခုံစင်လို့ ရတယ်”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေကော”

“သိတယ်...”

“ဘာလို့”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းက မကောင်းကြောင်းပဲ လူသိတာ

တုတောင်းတဲ့ကိစ္စလေးတွေက လူသိနည်းတယ်”

“လူတွေစကားကို ကျွန်မ ဝရုမစိုက်တတ်ပါဘူး”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ပေးလို့”

“ပြောမိလို့လား”

“သွယ်ဝိုက်သောနည်းနဲ့ ပြောမိတယ် ထင်တာပဲ”

“ရှင်နဲ့ စကားပြောရတာ ကျွန်မပျော်တယ် သိလား”

“အတူတူပဲ”

“ကျွန်မ ရှင်ကို စိတ်မဆိုးတော့ဘူး”

“ဒါဆို သိချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြ”

“ဘာဆိုလဲ”

“ကျေးအေးတဲ့အနေနဲ့ပေါ့”

“အင်း... ဆယ့်နှစ်နာရီကျရင် ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်၊ ကျွန်မ ရှင်ကြိုက်တဲ့သီချင်း ဆိုပြမယ်”

“နေ့လည်လား”

“တင့်အင်း... ည”

“ဒါဆို ဆီးယူတူနိုက်”

အောင်ထွန်းခန့်ဖုန်းကို အလျင်အမြန် ပိတ်လိုက်သည်။

ဖုန်းပြောပြီး သူ့ရင်ထဲ အလိုလို ပျော်နေမိသည်။

ညဆယ့်နှစ်နာရီကို သူ အမြန်ရောက်ချင်နေပြီ။

စာစဉ်း(၁၃)

“ဘာသိချင်း ဆိုပြရမှာလဲ”

တိတ်ဆိတ်သော ညလယ်တွင် သူမအသံချိုလွင်လွင်လေး

ထဲ နှုတ်နားစည်ထဲ ကြည့်လင်ပီသစွာ ဝင်ရောက်လာသည်။

“မင်းရတဲ့သိချင်း ဆိုလေ”

“ဒါဆို နားထောင်”

ပီတာသံ သွင်လွင်လေး ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တဲလို့... တဲလို့”

သူ စကားပြောသင့်၍ ခေါ်လိုက်သည်။ သူမထံမှ တုန်ပြန်

သံ မကြားရ ဖုန်းခွက်ကို ဘေးချထားဟန်ရှိသည်။

“နေမင်းရယ် ညှို့ရင် x x x မိုးညအမှောင်ရိပ်ဝယ် x x
အို မောင်ရယ် x x x အနမ်းဝေပြာမယ် x x x ကြယ်လေးတွေကို
ရှက်ရင် x x x ထွေးပိုက်လို့ထားမယ် x x x ကြောက်စိတ်တွေ
x x x ဖယ်ထားကွယ် x x x ရင်ခွင်မှာ နွဲ့ကာ x x x အားကိုးတဲ့သူ
ရယ် x x x နွေးနွေးထွေးထွေး ရင်ခုန်တယ် x x x မှေးစက်နော်
အသည်းဝယ် x x x မောပန်းလို့ နွမ်းရင် x x x မေလေ ချော
ကာ သိပ်ပါ့မယ် x x x

အေး x x x အေး x x x အေး x x x အို မောင်ရယ်
အိပ် x x အိပ်တော့ကွယ် x x x

“x x x x x x x x x”

“ကောင်းလား”

“ကောင်းလားလို့ မေးနေတယ်လေ၊ တင်... သူ ဖုန်းဘေး
ချထားတာလား”

သူမ ဒေါသလေးဖြင့် ပြောနေသည်။

အောင်ထွန်းခန့် အသာလေး ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေသည်။

“မင်းလေးပဲ အိပ်ဆိုလို့ ကိုယ်အိပ်နေတာ”

“ကျွန်မသိချင်းသံကို နားမထောင်ဘဲနဲ့ အိပ်ပျော်နေတာ
လား”

“နားထောင်ပါတယ်... သိချင်းသံလေးက အရမ်းကို
ကောင်းလွန်းလို့ ကိုယ်မေ့မောပြီး နတ်ပြည်ရောက်သွားသလားလို့
ထင်မိတယ်”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ”

www.burmeseclassic.com

“အဟုတ်ပြောတာဗျာ... အိပ်မက်တစ်ခုလိုပဲ၊ ဒီလိုခဲစားရတာ ပထမဆုံးပဲ၊ ဒါနဲ့ ဂစ်တာက ဘယ်သူတီးပေးတာလဲ”

“ဒီအခန်းထဲမှာ သက်နှင်းစံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ခိုတယ်”

“မင်း ဂစ်တာတီးတတ်တယ်”

“မင်းလို့ နာမ်စားသုံးတာ ကျွန်မ နားခါးတာပဲ၊ ကျွန်မ

ပြောတာ”

“very sorry ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ မသက်နှင်းစံကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ခေါ်သင့်သလဲ”

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းနဲ့ ဘော်ဒါတစ်ချို့ကတော့ “နှင်း” လို့ ခေါ်ကြတယ်”

“အဲဒီနာမည်တော့ မခေါ်ချင်ဘူး”

“အများနဲ့ တူမှာစိုးလို့လား”

“No... NO။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ကောင်မ

လေးနာမည် ဖြစ်နေလို့၊ တခြားကော... ”

“မပြောတတ်တော့ဘူး”

“နိုတ်ဘင်ဂေးလို့ ခေါ်မယ်လေ”

“ပြောတာ”

“ဒါဆို သက်နှင်းစံလို့ အပြည့်အဝပဲ ခေါ်တော့မယ်”

“မစိမ်းဘူးလား”

“ကိုယ့်ဦးနှောက်ကို အလုပ်အပေးဆုံးက မင်းလေးပဲ”

“လာပြန်ပြီ”

“ဆောရီး(sorry)”

“ကဲ... ဒီတစ်ရက်တော့ စဉ်းစားလိုက်ဦး၊ ညကျမှပဲ နာမည်တစ်ခုပေး... ”

“ည... ဘယ်ညလဲ”

“ဒီညလေ”

“ဟင်... ဒီည”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဒီနေ့ည ဆယ့်နှစ်နာရီ ဖုန်းဆက်ဦး”

“အခု ဆက်နေတာပဲ”

“အခုက ဒီနေ့မနက်၊ တစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်အလို ရှင့်၊ နောက်နေ့ ကူးနေပြီ”

“ကိုယ်တို့ စကားပြောတာ နာရီဝက် ကျော်ပြီနော်၊ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်တောင် ရှိသွားပြီနော်”

“ပျင်းသွားပြီလား”

“မပျင်းပါဘူး... ကိုယ်က... အင်း... အဲဒီက တစ်ယောက်

နဲ့ စကားပြောနေရမယ်ဆိုရင် ဖုန်းမချဘဲ တစ်ညလုံး ပြောမှာ”

“ညာပြီ”

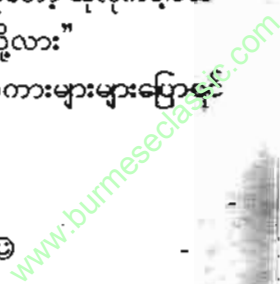
“မယုံဘူးလား”

“မယုံဘူးဆိုရင် ဖုန်းမချဘဲ နေမှာဆိုတော့ ယုံလိုက်ပါမယ်”

“ကိုယ်နဲ့ စကားမပြောချင်တော့လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး သူရယ်၊ ကျွန်မ စကားများများပြောမင်း မောနေတတ်လို့ပါ”

“မင်း နေမကောင်းလို့လား”

“နုလုံးသွေးကြော ကျဉ်းတာလား ကျယ်တာလားတော့
သေချာမသိဘူး ဒယ်ဒီတို့က မပြောပြဘူး၊ သေချာတာ ကျွန်မမှာ
နုလုံးရောဂါ ခွဲတယ်”

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

“ကျွန်မ သူနဲ့ စကားပြောနေရတာ အရမ်းပျော်နေတယ်၊
ရင်ထဲမှာလည်း မောနေတာပဲ သိလား၊ ရှင်ကော ရောဂါသည်နဲ့
စကားပြောချင်သေးရဲ့လား”

“နှစ်ဆတိုးလို့တောင် . . . ဟို . . . ခင်မိပါတယ်၊ မသက်နှင်း

ဝံ”

အစန်း(၁၄)

“အိန္ဒြေ . . . မင်း အဓိပ္ပါယ်မဲ့တွေ လျှောက်လုပ်နေ
သလား”

“မင်း ငါ့အိမ်လာလည်တာ ငါ့ကို နှိပ်ကွပ်ဖို့လား ညှို့ဖျ”
လက်သည်းနီ မဆိုးထားဘဲ သဘာဝအတိုင်း ကြည်လင်
နီရဲနေသော လက်သည်းများကို အိန္ဒြေ တံစဉ်းလေးဖြင့် ပွတ်တိုက်
ရင်းက ညှို့ဖျခင်၏စကားကို ချေပသည်။

“တစ်ချိန်မှာ ဒီအကြောင်းတွေ သူတို့ သိကြမှာ”

“သိတော့ . . . ”

“သိတော့ မင်းအတွက် မကောင်းဘူး အိန္ဒြေ”

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မ အဲဒီလေးယောက်ကို ကလဲ့စား မချေရသရွေ့ တော့ သူတို့အပေါ် ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့အညှိုးတွေ ဘယ်တော့မှ မတွေ့နိုင်ဘူး ညို့မူ”

ညို့မူ သက်ပြင်းလေး ချမိသည်။

“ရှင်းသန့်မွန် မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စကို မင်း တားထားတာ ဘာဘာဘာလဲ၊ မင်းအငြိုးတွေနဲ့ ဆိုင်နေလား”

“ဆိုင်တာပေါ့... ငါ့ရဲ့ကလဲ့စားချေမှု မဆုံးခင် ရှင်တို့ အားလုံး အိမ်ထောင်မပြုရဘူး”

“မင်းကွာ... ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကြည့်တယ်”

“ရှင်က အခုတော့ ဒီစကား ပြောပြီပေါ့ ဘာလဲ... ရှင်က တွေ့နေပြီလား”

အိန္ဒြေရဲ့အမေးစကားကြောင့် ညို့မူ ငြိမ်သွားသည်။

“ရှင်တို့ အရင်တုန်းက ကျွန်မအတွက်ဆို အသက်နဲ့ ရင်းရ ဝါးစေဆို”

“ဒါ စိတ်ရှူးပေါက်တဲ့အချိန်တုန်းကပါကွာ၊ နောက်ပြီး မင်း တို့ အငြိုးကြီးတဲ့သူမှန်း မသိလို့ သူငယ်ချင်းတွေကို အသုံးချတတ်တဲ့ သူမှန်း မသိလို့”

“ညို့မူ”

အိန္ဒြေ စိတ်ထဲ ရိုသလောက် ကုန်းအော်လိုက်သည်။ ကျယ် လောင်စူးရှတာ အော်လိုက်သော အိန္ဒြေအသံကြောင့် ညို့မူ ကိုယ်လုံးလေး တုန်တနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

အိန္ဒြေ စိတ်အဆိုးဆုံးအချိန်ကို ညို့မူ မြင်ဖူးသွားသည်။

နူးညံ့သွယ်လျတဲ့ မျက်နှာလေးက အချိန်အနည်းငယ် အတွင်း အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သွားသည်။ ဒေါသက ကြောက်ဖို့ ကောင်းလှသည်။

ညို့မူက စိတ်ကို လျှော့၍... . . .

“အိန္ဒြေ... တို့အချင်းချင်း စိတ်မဆိုးကြေးလေ”

အိန္ဒြေမျက်နှာ ချက်ချင်းအရောင်ပြောင်းသွားသည်။ ပြီးမှ

“ဆောနီပဲ ညို့မူရယ်၊ ရှင့်ရဲ့စကားတွေက ကျွန်မရင်ကို အရမ်းထိသွားတာပဲ၊ ကျွန်မဘဝမှာ အောက်ဆုံးအဆင့်ကနေ အမြင့်ကို ရောက်လာခဲ့ရတဲ့သူဆိုတော့ လူတွေရဲ့အကြောင်း တောင်းကောင်းသိခဲ့ရတယ်”

“ညို့မူ၊ နားလည်ပါတယ်”

အိန္ဒြေ မျက်နှာညှိုးသွားတော့လည်း ညို့မူ မနေတတ်။

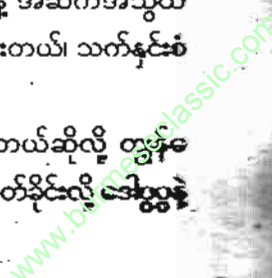
“ရှင်တို့ ကျွန်မကို ကူညီပေးရတာ သိပ်ပြီး မယင်ဝန်းပါဘူး တွာ၊ ကျွန်မကသာ... . .”

“ဟုတ်ပါတယ် အိန္ဒြေရယ်၊ ကိုယ်စကားမှားသွားတယ်၊ နို့ယ် နောက်ထပ်မပြောမိအောင် ကြိုးစားပါမယ်... . . ကတိ”

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း”

“မလိုပါဘူးကွာ... ဒါနဲ့ ရှင်းသန့်တို့နဲ့ အဆက်အသွယ် နှေးသေးလား၊ ကေသီ ဖုန်းကလည်း အမြဲပိတ်ထားတယ်၊ သက်နှင်းစံ ထည်း ခရီးသွားနေတယ်လို့ ကြားတယ်”

“ဟဲ့... ညို့မူ၊ ရှင် အလုပ်များနေတယ်ဆိုလို့ တွန့်မ ပြောတာ၊ ရှင်းသန့်ရဲ့မင်္ဂလာကိစ္စကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းလို့ ဒေါဟွန်နဲ့

ပြင်ဦးလွင်တို့ သူ့အဆက်နဲ့ တက်သွားတာ၊ ဟိုနှစ်ယောက်လည်း အားအားယားယား လိုက်သွားလေရဲ့”

“ကျုပ်ကိုတောင် မပြောသွားကြဘူး၊ ရှင်ကတော့...”

“ကျွန်မက ကိစ္စလေးတွေ ရှိသေးလို့ ကျွန်မ သက်နှင်းတို့ အိမ်မှာ အိမ်စောင့်လုပ်ပေးနေရတယ်”

“ဘယ်နှစ်ရက်လဲ”

“တစ်လလောက် ကြာမယ်၊ ညဘက် သွားစောင့်အိပ်တာ ပါ၊ အကြည်လည်း ပါတယ်၊ ရှင်အားတဲ့ည လာခဲ့လေ”

“အိမ်ကို ပြောပြီး လာခဲ့မယ်၊ ငါ့ကို ပုံပြင်ကောင်းကောင်း လေးတွေ ပြောပြနော်”

ညှို့မှူး၏ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တူသော အမူအရာ လေးကြောင့် အိန္ဒြေ ပြုံးမိသည်။

“ရှင်လည်း ဝင်းလှိုင်ဦးအကြောင်း ကျုပ်ကို ပြောပြရဦး ငယ်”

“ရှင်သိနေတယ်”

ကျွန်မအတွက်တော့ လူတွေအကြောင်း သိဖို့ မခက်ခဲပါဘူး အထူးသဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်းဆိုရင် ပို၍မှန်ပါလို့ ငါ့

ငါ့

စာခန်း(၁၅)

“ကျွန်မကား ပြင်လို့ ပြီးပြီလား”

“ဟာ... မရှင်းသန့်မွန်၊ ဖုန်းဆက်မေးလိုက်ရောပေါ့ဗျာ၊

တားက ပြင်လို့ ပြီးနေပါပြီ”

“ဒါဆို ယူသွားလို့ ရပြီပေါ့”

“ခဏ... မရှင်းသန့်မွန်၊ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မောင်းကြည့်ပြီးမှ မရှင်းသန့်မွန် လက်ထဲ အပ်ပါမယ်၊ ခဏထိုင် စောင့်ပါ”

“ကျွန်မလည်း လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“ကျွန်တော် မောင်းရင် မရှင်းသန့်မွန် ဘေးက ကိုင်စေရဦး”

www.burmeseclassic.com

မလား”

နိုင်သူမင်း ပြုံးစေနှင့် မေးလိုက်သည်။

ရှင်းသန့်မွန် နှုတ်ခမ်းလေး စေ့စေ့ပြုံးရင်း...

“ကျွန်မ မောင်းသလောက် မကြမ်းနိုင်ပါဘူး”

နှစ်ဦးသား ကားပေါ် ရောက်ရှိခဲ့သည်။

“မိန်းကလေး အများစုက ကားမောင်းကြမ်းကြတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်... မိန်းကလေးတွေက ကားမောင်းရင်

ကြမ်းတယ်၊ ငါ ကားမောင်းနိုင်တယ်ဆိုပြီး မာန်တက်ပြီး မောင်းလို့

ကြမ်းတာရယ်၊ ငါမောင်းရင် ဘာဖြစ်မလဲဆိုပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့

နှုတ်မောင်းလို့ ကြမ်းတာရယ်၊ ကျွန်မက မကြောက်တတ်တော့

ဝထေ အမျိုးအစားထဲမှာ ပါတာ နေမှာ”

“မရှင်းသန့်မွန်က ဒသနသမားပဲ၊ စကားလုံးတွေက ထိ

ဆောက်မှု ရှိတယ်”

“ကိုနိုင်သူမင်းက သဘောပေါက်လွယ်လို့ပါ”

“ကျွန်တော့်နာမည်ကို သိနေတာ အံ့ဩတယ်၊ မှတ်ပုံတင်

မှာဆောင် နိုင်သူနဲ့ပဲ လုပ်ထားတာ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ကျွန်မက ရှင့်နာမည်ကို အထက်

တန်းထောင်မှာ သိခဲ့လို့ပါ”

“ငေး တိုယ်တို့ကျောင်းမှာ နေခဲ့ဖူးလား”

“တိုးတန်းနှစ်က နေခဲ့ဖူးတယ်”

“ဒါကြောင့် မရှင်းသန့်မွန်ကို မြင်ဖူးသလိုလို ရှိတာ၊

နာမည်တော့ စိမ်းနေသလိုပဲ”

“အခန်းချင်း အတန်းချင်း မတူကြလို့ ဖြစ်မှာပါ၊ ကျွန်မက တော့ ရှင်တို့လေးယောက်ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်၊ ရှင်တို့က နာမည်ကြီးပဲ”

“ဟုတ်လို့လားဗျာ”

“ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်ကို လူတိုင်း သိသလိုပေါ့၊

ရှင်တို့က နာမည်ကြီးတွေဆိုတော့ တစ်ကျောင်းလုံးက သိကြသလို

ကျွန်မကလည်း သိတာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ဒီလောက် နာမည်ကြီးပြီး စတားဖြစ်

ဗုန်း မရှင်းသန့်မွန် ပြောမှပဲ သိတော့တယ်”

“သိပ်ပြီးလဲ ဘဝင်မြင့်မနေပါနဲ့၊ ကျွန်မပြောတာက ကျား

တွက်ထိုးတဲ့အခါ ဘေးက ထိုင်ကြည့်နေတဲ့သူက ပိုမြင်သလိုပေါ့”

“မရှင်းသန့်မွန်က ဥပမာပေးလဲ ကောင်းသားပဲ”

နိုင်သူမင်း ခိုးကျူးစကားကြောင့် ရှင်းသန့်မွန် သဘောကျ

နာ ပြုံးသည်။

“ကိုနိုင်သူမင်း ကားကို ဘယ်မောင်းနေတာလဲ”

“ပြည်လမ်းဘက်ကိုလေ”

“အင်းယားကန်ဘက်လား”

“မရှင်းသန့်မွန်ရဲ့ဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ရှိတယ်နဲ့တူတယ်”

“ကားစမ်းတာပဲ... ဒီလောက်ဆို စိတ်ချရပြီထင်တယ်၊

ကျွန်မတို့ ပြန်ကြရအောင်”

“ဟင်... ဆော့ဇိုးဗျာ၊ ကျွန်တော် စကားပြော တောင်း

နေတာနဲ့ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားတယ်၊ နောက်ပြီး မရှင်းသန့်မွန်

ကြိုက်မှန်းမသိ မကြိုက်မှန်းမသိနဲ့ အင်းယားကန်ဘက် မောင်းလာမိတယ်... ဆော့နိုနေော်”

“ကျွန်မ ကိုနိုင်သူမင်းနဲ့ မသွားချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်းယားကန်ကိုပဲ မသွားချင်တာ”

“ဇာတ်လမ်းဟောင်းတွေ ရှိလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... အင်းယားကန် ရောက်ရင် လမ်းဆင်း လျှောက်ရမှ စိတ်ရွှင်တာ၊ အခုတော့ မသွားချင်သေးဘူး၊ အင်းယားကန်မှာ လေတိုက်တယ်၊ ကျွန်မဆံပင်တွေ ရှုပ်ကုန်မှာစိုးလို့”

ရှင်းသန့်မွန်က သူမ၏ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံစများ တို့ သူမ၏လည်တိုင်ဘေးဘက်သို့ သိမ်းယူရင်း ပြောသည်။ နိုင်သူမင်း ထိုမြင်ကွင်းကို ရှောင်လွှဲ၍ မရအောင် နှစ်သက်နေမိသည်။

နိုင်သူမင်းကလည်း သူ၏ကျပြောင်နေသော နဖူးအထက် ဓမ္မဆံပင်များကို ဟန်ပါပါ သပ်တင်ရင်း...

“ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေလည်း ရှုပ်မှာ ကြောက်ရတယ်”

“ရှင် နောက်တတ်သားပဲ”

နိုင်သူမင်း ပြောရင်း ကားကို ပြန်ကွေ့လိုက်သည်။

“ခရင်းသန့်မွန် တစ်ခုခု စားဦးမလား၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်

လို့... ဟောင်းနေဘက်တွေပဲဟာ”

“ဒီနေ့တော့ မစားချင်သေးဘူး၊ နောက် ကြိုမှပေါ့”

“အိမ်လိုက်ပို့ပေးရမလား”

နိုင်သူမင်း သဘောတွေ ကောင်းနေသည်။

“ရပါတယ်... တို့နိုင်သူမင်းအပြန် ကားထွားနေရဦးမယ်”

ဝပ်ရှော့ပဲ မောင်းပါ။ ကျွန်မဘာသာ မောင်းပြီး ပြန်ပါ့မယ်”

“အိမ်သိသွားမှာစိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်... ကျွန်မလိပ်စာပေးခဲ့ပါ့မယ်၊ လာလည်မယ်ဆိုရင်တော့ ဖုန်းကြိုဆက်ပေါ့”

ရှင်းသန့်မွန် လိပ်စာကဒ်လေး ပေးလိုက်သည်။

နိုင်သူမင်းက လိပ်စာကဒ်ကို ကြည့်၍...

“ရွှေတောင်ကြားမှာ နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်မက အိမ်မကပ်ဘူးရှင်၊ သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားလိုက်၊ အဖွားအိမ် သွားနေလိုက်၊ လျှောက်လည်နေလိုက်နဲ့”

“လာလည်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာလား၊ ကျွန်တော် ဖုန်း

ဆက်ပြီးမှ လာလည်ပါ့မယ်၊ ကားကောင်းအောင် ပြင်ပေးလိုက်တော့ မရှင်းသန့်မွန်ကို ဖမ်းလို့ မိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့... ဖုန်းတော့ အမြဲ ကျွန်မနဲ့ အတူရှိ

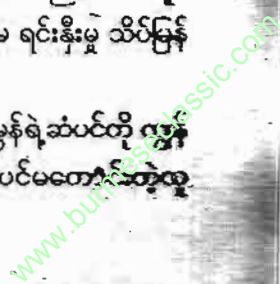
တယ်၊ ကိုနိုင်သူမင်း လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်မအိမ်မှာ ပြန်စောင့်နေပါမယ်”

“တကယ်လား”

“ကျွန်မ အကြောင်းမရှိပဲ အသားလွတ် မညာတတ်ဘူး၊ အဲ... ခုမှ သတိရတယ်၊ ကိုနိုင်သူမင်းနဲ့ ကျွန်မ ရင်းနှီးမှု သိပ်မြန်သွားပြီနော်”

“တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့ဗျာ၊ မရှင်းသန့်မွန်ရဲ့ဆံပင်ကို ကျွန်

တော် အရမ်းနှစ်သက်တာပဲ၊ ကျွန်တော့်လို ဆံပင်မတော်ဘူးလို့

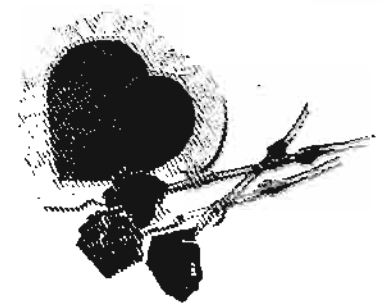

တစ်ယောက်တစ်ယောက် မရှင်းသန့်မွန်နဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဂုဏ်ယူစရာ ပဲ”

ဒီဆံပင်တွေကြောင့် ရှင် ဂုဏ်ယူသလို ဒီဆံပင်တွေကပဲ ရှင် ဆွဲဆွဲသန်းကို ပွဲပေးမှာပါ။ ရှင်းသန့်မွန် သနားတယ်ဆိုတာ နိုင်သူမင်းအတွက် ထိရောက်မှု မရှိပါဘူး။

အပျော်သဘောနှင့် နှုတ်က လွတ်ကနဲ ထွက်သွားခဲ့တဲ့ စကားလုံးလေးတစ်ခုအတွက် အဆမတန် ပြန်ပြီး ခံစားရမယ့် အခြေက နိုင်သူမင်းအတွက် ကြီးမားလေမလား။

ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံပင်ရှည်များက ရှင်းသန့်မွန် ၎င်းလက်ဆောင်းလေးများ၏ ပြီးသင်နေခြင်းကို ခံနေရသည်။

စာစဉ်း(၁၆)

“မင်း မသွားသင့်ဘူး နိုင်သူ”

“အကြောင်းက...”

“မင်းကွာ... မင်းပဲ နှင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ဆို၊ နှင်း ကိုပဲ လက်ထပ်မှာဆို၊ ငါတို့လို ငပွေး မဟုတ်ဘူးဆိုကွ”

“အောင်ထွန်းခန့်ရာ... မင်း မသိပါဘူး၊ ငါ နှင်းတို့ တကယ်ချစ်တာ မှန်ပေမယ့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကျတော့ စဉ်းစားရ လိမ့်မယ်”

“မင်းကွာ... သုံးလေးနှစ် တွဲလာပြီးမှ ဒီစကားကို ပြောရ သလားကွ”

www.burmeseclassic.com

ဟန်မောင်က ဒေါသဖြင့် ပြောသည်။

နိုင်သူငယ်က ဆေးလိပ်ကို ဟန်ပါပါ ဖွာထုတ်လိုက်သည်။

ပြောင်းလဲနေသော သူ၏စိတ်ကိုပင် ကိုယ်တိုင် နားမလည်

နိုင်၊ သူ နှင်းကို အခုထိ ချစ်နေဆဲပဲလေ။

မရည်ရွယ်ဘဲ ထွက်သွားသော သူ၏စကားလုံးများကို ပြန်
ခွင့်သိမ်းနိုင်လောက်အောင် ရှင်းသန့်မွန်ဆိုသော မိန်းကလေးက
ငိုငိုထားလေသည်။

“မင်း ရှင်းသန့်မွန်ကို တကယ်ချစ်သွားလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်
နှင်းကို တွဲရတာ ရိုးသွားလို့ အသစ်အဆန်း ဖြစ်ချင်တာလား။”

“ငါ ရှင်းသန့်မွန်ကို ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားတာကွ၊ နှင်းကို
တော့ ငါ့နှလုံးသားထဲက ဘယ်တော့မှ ထုတ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“မင်းက ဘာတွေများ ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားနေရလို့လဲကွ”

“ငါ့မျိုးဆက်အတွက်ပေါ့ကွာ . . . ငါ့သားသမီးတွေကျရင်
ငါ့ထိ ဆံပင်မကောင်း နဖူးပြောင်ပြောင် မဖြစ်စေချင်လို့ကွ”

“အတွေးလွန်လိုက်တာကွာ . . . ဆံပင်သန်ဆေးတွေ ပေါ
နေတာပဲ”

“အကြောင်းပြချက်ပါကွာ . . . ဒီကောင် ပြောပုံအရဆို
ရှင်းသန့်မွန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အတော်ဆွဲဆောင်မှုကောင်း
ဆိုပဲ”

“တိုက်ဆိုင်လို့ပါကွာ . . . ငါလည်း ဆွဲဆောင်မှုအကောင်း
ဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေတယ်ကွ”

“ဟေ့ကောင် အောင်ထွန်းခန့် မင်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေတဲ့

ကောင်မလေးတွေအကြောင်း ထိုင်ပြောရင် မိုးလင်းသွားမယ်၊ ငါ
ဟန်မောင် ကောင်မလေးအကြောင်း ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်”

နိုင်သူမင်း စကားကြောင့် အောင်ထွန်းခန့် မျက်နှာမဲ့သွား
သည်။ အောင်ထွန်းခန့်က မိန်းကလေးများနှင့် အတွဲဖြစ်သည်။
ရည်းစားအဖြစ် သူငယ်ချင်းအဖြစ် ရည်ရွယ်ထားသူအဖြစ် တွဲနေ
သည့် ကောင်မလေးတွေက အောင်ထွန်းခန့်နားမှာ မရေတွက်နိုင်။

အောင်ထွန်းခန့်က ဘယ်မိန်းကလေးတို့မှ ခွဲခွဲမြဲမြဲ တွဲလေ့
မရှိ။

“ကေသီက ငါ့ကို စတွေ့တွေ့ချင်း သဘောတူသွားတာတဲ့
ဟဲ . . . ဟဲ၊ ငါကလဲ သူ့အတိုင်းပဲဟာ”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကြားချင်နေမှန်း မသိသော ဟန်
မောင်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောသည်။

“ဟန်မောင်က ကောင်မလေးက စတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ . . . ငါက သူ့ကို ရည်းစားစတား ပြော
လိုက်ပြီ”

“မမြန်လွန်းဘူးလား . . . မင်းတို့ တွေ့တာ တစ်ပတ်
နှစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ မဟုတ်လား”

“အိုင်တီခေတ်လေကွာ . . . အချစ်ဆိုတဲ့အရာက မြန်
တယ်ဆိုလည်း မှန်တယ်၊ နှေးတယ်ဆိုလည်း မှန်တယ်၊ တိတူတဲ့
အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်လို့ မရပေမယ့် မြင်မြင်ချင်းတော့ ချစ်တတ်တဲ့ နိယာမ
မရှိတယ်၊ အဲဒါ လက်ခံလား”

“ဟုတ်တယ် . . . အချစ်ဆိုတာ စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်း

လည်း ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ ကိုယ်တိုင် သတိမထားမိတဲ့အချိန်လေး ပေါ့”

“အောင်ထွန်းခန့်... မင်း ဒီနေ့တော့ အထူးနှုန်းနဲ့ ထူးခြား ထယ်... ခွယ်ထွန်းကြီး၊ မင်း အချစ်ကို တစ်ခါမှ မခံစားဘူးဆို၊ အနော်တို့ အချစ်တို့ကို မိန်းကလေးတွေအပေါ်ကို ထားကြည့်လို့ ရော့ဆိုတဲ့”

နိုင်သူမင်းက လွန်စွာမှ စကားလှပြောချင်ပြီး ပါးစပ်တပြင် ငြိမ်နေသော အောင်ထွန်းခန့်ကို စကားလမ်းကြောင်း ဖွင့်ပေး ထိုက်သည်။

“အချစ်ဆိုတာကို ငါ မသိရိုးအမှန်၊ ဒါပေမယ့် ငါ သက်နှင်းစံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ခဏလေး တွေ့ဖူးပေမယ့် ငါ သူတို့တစ်ဖက်ဖက်မိတယ်။ သူ့ရဲ့အသံလေးကို တမ်းတတယ်ဆို ပိုမှန် ထယ်”

“ဘာတုန်း... မင်း ဖုန်းအချစ်တော်လေးလား”

“နီး... နီး၊ ငါ့ရဲ့အချစ်တော်၊ ငါက သူ့ကို အသည်းလို့

ခေါ်တယ်”

“ဘာလဲ... ငြိသွားပြီလား”

“ထိုင်းသားဘူးကွ... ထိတော့ ထိနေပြီ”

“အိမ်မှာ အသည်းတွေ အတူးတွေ လုပ်နေတယ်”

“တောက်ဘူးတွေ... ငါ့ကို သူက အဖျားလေး ဆွတ်ပြီး

‘အောင်’ တဲ့”

“ငါလည်း သူ့ကို အဖျားလေး ဆွတ်ပြီး ‘သက်’ လို့ ခေါ်

တာ သူက မကြိုက်ဘူး၊ ငါက အသက်လို့ ခေါ်တော့ မဆိုးဘူးလို့ ပြောတယ်ကွ၊ ငါလည်း မထူးပါဘူး၊ အသည်းလို့ပဲ ခေါ်မယ်ဆိုတော့ သူက ဘာဆိုင်လို့လဲတဲ့”

“ငါလည်း အသည်းမရှိရင် အသက်ဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူးလို့၊ ဒါကြောင့် မသက်နှင်းစံကို အသည်းလေးလို့ ခေါ် ချင်တယ်လို့ ပြော လိုက်တာ”

“ဒါနဲ့ပဲ မင်းရဲ့အသည်းလေး ဖြစ်သွားရောပေါ့”

“ဘယ်ကလာကွာ... သူ့ကို တစ်အိမ်လုံးတ အသည်း လေးလို့ပဲ ခေါ်တာတဲ့၊ သူ့ကို မောင်နှမလို ခင်တယ်ဆိုရင်တော့ အသည်းလေးလို့ ခေါ်နိုင်တယ်တဲ့ကွ”

“မင်းဟာက ဟတ်ကော့ကြီးပေါ့”

“ငါလည်း အသည်းလေး ခေါ်ရပြီးရောဆိုပြီး သက်နှင်းစံ တို့ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ခင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရတယ်”

“ဘင်္ဂလား အစ်ကိုပေါ့”

“အေးကွာ... ငါတော့ ဒီကောင်မလေးနဲ့မှ ထိနေပြီ၊ ညညဆို သူ့သီချင်းဆိုသံ မကြားရရင် အိပ်လို့တောင် မပျော်ဘူး တွာ၊ သူ့ရဲ့အချစ်ည ရင်ခုန်သံ သီချင်းက ငါ့ရဲ့အိပ်ဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်နေပြီကွ”

“မင်းက အညွှန်းကောင်းလှချည်လား၊ ငါတောင် မင်း တောင်မလေးရဲ့သီချင်းသံကို နားထောင်ချင်လာပြီ”

“အေးကွာ... မင်းတို့က လက်တွေ့ပြမှ ယုံတဲ့တောင်းတွေ ဆိုတော့ ငါက လက်တွေ့ပဲ၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ... ငါတို့ မှတ်ပြန်ည

တစ်ဝိုင်းစားရအောင်၊ ငါ့ဘော်ဒါဟိုတယ်က အခန်းကျယ်ကျယ် တစ်ခန်းမှာထားလိုက်မယ်”

“ထိုင်လိုက်လေကွာ... လင်းဟိန်းနံပါ ခေါ်ရမယ်၊ ည

~~အထိအထိ~~ ဒီကောင် အလုပ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါတော့ မလာဘူးကွာ”

“ဟေ့ကောင် ဟန်မောင်... မင်းက ဘာဖောက်တာလဲ”

• “ကေသို့ဖုန်း စောင့်ရဦးမယ်ကွ”

“ဖိုးသဲ”

“သဲတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကေသို့ဆီ ဖုန်းဆက်ချင်တဲ့အချိန် ထိုင်း ဆက်လို့မရဘူး၊ သူက ဖုန်းဆက်ရင် ညဘက်မှ ဆက်တာကွ၊ ငါက သူ့ဖုန်းလေးပဲ မျှော်နေရတာပါကွာ”

ဟန်မောင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြနေလေသည်။

“မင်းတို့ကတော့ နိပ်တယ်ကွာ၊ ငါ့ရဲ့နှင်းကတော့ မသွက်

~~အထူး~~ တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း ငြီးငွေ့လာသလိုပဲ”

“ပြောပြီလား”

• ငွန်လွတ်ဖို့တော့ ခက်တယ်ကွာ၊ ဟေ့ကောင် အောင်ထွန်း

~~ခန့်~~ ခင်း ဇွန်းခကပေးကွာ”

“နှင်းတို့ ဆက်မလို့လား”

အောင်ထွန်းခန့် ဖုန်းကို ပေးရင်း မေးခွန်းထုတ်နေသည်။

“နိုး... ငါလည်း မင်းတို့နဲ့အပြိုင် နယူး(new)လေ”

“ကြည့်လုပ် တိုလို့လူ”

“မင်းတို့လုပ်တာလည်း ငါမတားဘူး၊ ငါ့သဘောကိုလည်း

လာမဆန့်ကျင်နဲ့”

နိုင်သူမင်း ဟန်ပါပါနှင့် သူငယ်ချင်းများကို ဟောက်ပြိုး ရှင်းသန့်မွန်ငါ့ဟန်းဖုန်းနံပါတ်လေးကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ကျွတ်... ”

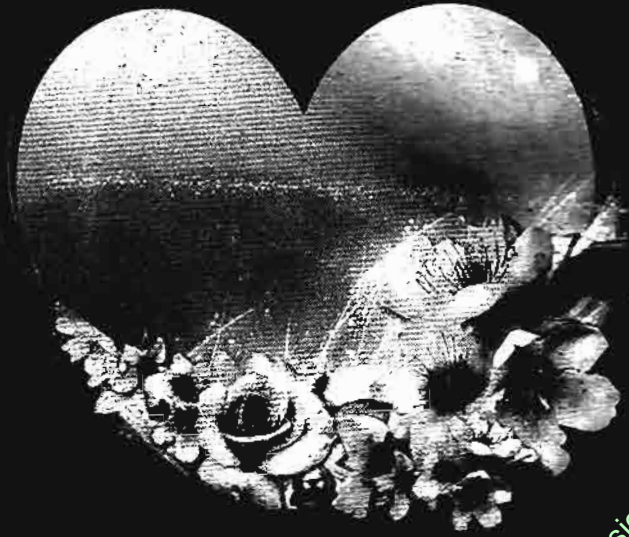
“ဘာလဲကွ”

“ဖုန်းပိတ်ထားခြင်း သို့မဟုတ် ဆက်သွယ်မှုရေဒီယာပြင်ပ ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် ခေါ်ဆို၍ မရနိုင်ပါစွင့်တဲ့”

နိုင်သူမင်းက မိန်းကလေးအသံဖြင့် လုပ်ပြသောကြောင့် အားလုံးဝိုင်း၍ ရယ်မောကြလေသည်။

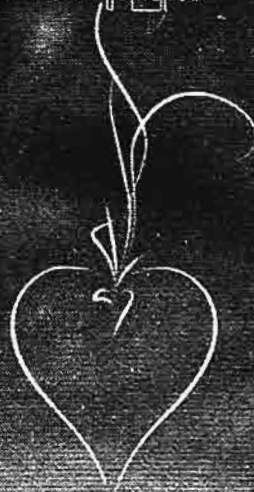

အပိုင်း (၂)

ဘယ်ကိုကြားနဲ့ပဲ ချည်ချည် ဖြေဖို့လွယ်ပေမယ့်
အချစ်ကြားနဲ့ ချည်မိရင် ဖြေဖို့ခက်တယ်။
ချစ်မိတဲ့သူကိုယ်တိုင် ပြန်ဖြေချင်ပေမယ့်
အဖြေပေးရတာက အချစ်ကြီးပဲ။

အိန္ဒြေရှင်

အခန်း(၁၇)

“နင့်ကြည့်ပြီး ငါမောလိုက်တာ အိန္ဒြေရယ်”
ဂစ်တာကြိုးလေးများကို အသံညီအောင် ညှိနေသော
အိန္ဒြေကို သက်နှင်းစံ စိတ်မရှည်စွာ ပြောသည်။

“ဒီလိုမောရမှ ကျွန်မကျေနပ်တယ်ဆိုရင် နင် ဘာပြော
လဲ”

“မောတဲ့အရာကို ဘယ်သူမှ မနှစ်သက်ပါဘူးဟာ”

“ဒါဆို အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ဘာကြောင့် လူတွေက
နှစ်သက်နေကြလဲ ရှင်သိလား”

“အချစ်နဲ့ မောတာနဲ့ တခြားစီပါ။ အချစ်က ကြည့်ပုံရောင်

ဟာ”

“နင်က အချစ်ကို အပျော်အနေနဲ့ပဲ တွေ့ဖူးသေးတာကို အချစ်ဆိုတဲ့အရာက မောတာထက် ကြောက်ဖို့ကောင်းတာ ခု သိလား”

“ရှင့်စကားတွေ ကျုပ် နားမလည်တော့ဘူး၊ အိပ်ချင်လား ငါ အိပ်တော့မယ်ဟာ”

“နေပါဦး သက်နှင်းရာ၊ ရှင်မသိတဲ့ အချစ်အကြော ကျွန်မ ရှင်းပြတာ နားထောင်ပါဦး”

“ဟာ... နားမထောင်ချင်ဘူး၊ ငါ အိပ်ချင်ပြီ၊ ညတို ငါ့ကို အိပ်မရအောင် ဒုက္ခလာပေးနေတာပဲ”

သက်နှင်းစံ မွေ့ယာပေါ် အားပါးတရ ပစ်လွှဲချလို သည်။

အိန္ဒြေလည်း သက်နှင်းစံဘေးတွင် လှဲချပြီး သက်နှင်းစံ ခွေဖက်နမ်းလိုက်သည်။

“လွတ် အရှူးမ၊ ရှင် လူမှားနေပြီ”

“မမှားပါဘူးကွာ... ကျွန်မနမ်းတဲ့ ပါးပြင်ပိုင်ရှင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပဲဟာ”

“သွားစမ်းပါကွာ... ရှင်က ကျုပ်တို့ကို ချစ်တာခင်တာ ထုတ်တာ၊ ရှင့်အတွက် အသုံးချခံ ပစ္စည်းတွေပဲဟာ”

“အဲလိုပြောပါနဲ့ အသဲရယ်၊ ကျွန်မ ရှင်တို့ကို တကယ် ခင်တာပါ။ အသုံးချတာနဲ့ သပ်သပ်စီပါ”

“ဒီစကားတွေနဲ့ပဲ”

“အော်... ဒါနဲ့ ရှင်တို့ ပြင်ဦးလွင် သွားတာ အတော်မှ နှုပ်ရဲ့လား”

“ပျော်သလားတော့ မမေးနဲ့၊ ငါထက် ပျော်တဲ့သူတွေ သေး”

“ရှင်းသန့်လား... သူ့အဆက်ကြီး ပါတော့ မိုးမမြင် သမမြင်ပေါ့”

“ရှင်းသန့်ထက် ပျော်တဲ့သူ ရှိသေး”

“ကေသီ”

“ဟုတ်ပ... သူ မေမြို့သားလေးနဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်လာ သယ်၊ ရှင်းသန့်ဘဲရဲ့ဘော်ဒါပေါ့”

“ဟ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ရှင်တကော”

“နိုး... ”

“ရှင့်အကြိုက် မတွေ့တာလား၊ ရှင့်ကို မကြိုက်ကြတာ ဟာ”

“တွေ့ကြည့်ပေါ့”

“တွေ့ကြည့်စရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ ရှင့်ကို တွေ့ပြီး မကြိုက် ဆို ပြောတဲ့သူ မရှိလောက်ပါဘူး၊ သူတို့ ရှင့်အလှကို မမြင်တာဘဲ ပါပေါ့၊ ရှင်က အရမ်းလှတာကိုး”

“ကပ်မြှောက်နေ... ဟဲ့... နင် ဟန်မောင်ဆီ ဖုန်း ထုတ်သေးဘူးလား၊ ဆယ်နာရီ ကျော်နေပြီလေဟာ၊ ဆယ်နာရီနာရီ နှစ်နာရီ အောင်ထွန်းခန့်ဆီက ဖုန်းလာဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ဖြေးဖြေးပေါ့ကွာ”

“ဗြဟ္မဗုဒ္ဓနဲ့ မအိန္ဒြေ၊ ရှင်က ဟန်မောင်နဲ့ ဖုန်းပြောရင် တခုတစာပဲ”

“အိန္ဒြေ ယုတ္တိရှိမှာပေါ့”

အိန္ဒြေ အိပ်ယာပေါ်မှ လူးလိမ့်ထကာ ဖုန်းကို လှမ်းယူ

ဖုန်းထုတ်

“အိန္ဒြေ . . . နင် သူတို့အပေါ် စိတ်နည်းနည်းမှ မတိမ်ညွတ်မိဘူးလား။ နင် သူတို့နဲ့ ရင်းနှီးမှု ရသွားတော့ စိတ်ထဲ အစာကျော့ခဲ့တာတွေ လျော့မသွားဘူးလား”

“နိုး”

အိန္ဒြေ အေးစက်တည်ငြိမ်နေသောမျက်နှာမှာ မပြောလဲသော အဖြေပင်ဖြစ်သည်။ သူမ လက်ချောင်းလေးများက ဟန်မောင် ဖုန်းနံပါတ်ကို အလွတ်ကျက်မှတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

“ဟဲလို . . . ဟဲလို . . . ကေသီလား”

အမောတကော ပြေးကိုင်၍ ပြောသော ဟန်မောင်အား ကြောင့် အိန္ဒြေ ပြေးလိုက်သည်။ သူမအပေါ် ယခုကဲ့သို့ သဲသဲလှူဖြစ်နေအောင် သူမ ကြိုးစားရကျိုး နပ်သွားသည်။

“မောင် ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ”

အပြင်မှ လာမှန်း မှန်းဆ၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မောင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆုံလို့ အပြင်ခဏ သွားတာပဲ”

“အပြင်ခဏတလည်း . . . ကေသီ ဖုန်းဆက်နေတာ ခဏခဏ

ခဏ ခြို၊ တစ်ခါမှလည်း မခိုဘူး။ ညထဲက ကေသီ ဆက်နေတာ မောင်ရဲ့”

အိန္ဒြေ ချွတ်တဲ အသံလေးဖြင့် အပြစ်တင်လိုက်သည်။ ဟန်မောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးတူးတူး ပြာတာတာ လေသံဖြင့် . . .

“ဟုတ်ပါတယ် ကေသီရယ်။ ကိုယ် ကေသီဖုန်းကို ညနေထဲက စောင့်ချင်တာပါ။ ဟိုကောင်တွေပေါ့ . . .”

“ဘယ်က အကောင်တွေလဲ မောင်”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောတာ”

“မောင့်သူငယ်ချင်းက မိန်းကလေးလား၊ ယောက်ျားလေးလား”

“ယောက်ျားလေးတွေပါ ကေသီရယ်။ မောင် ကေသီကို ပြောပြဖူးပါတယ်။ state ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“ဟင် . . . မောင်က အဲဒီသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အမြဲတမ်း တွေ့နေကျပဲ။ ဘာလို့ ဒီနေ့ နောက်ကျမှ ပြန်လာရတာလဲ မှန်မှန်ပြောနော် မောင်။ ကေသီ ငိုလိုက်တော့မှာ”

“ဟာ . . . မငိုပါနဲ့ ကေသီရယ်။ မောင် ပြောပါ့မယ်”

ငိုမည်ဟု ပြောသောသူက တစ်ဖက်တွင် ဖုန်းခွက်ကို ပိတ်၍ ရယ်မောနေခြင်းကိုတော့ ဟန်မောင် သိမြင်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

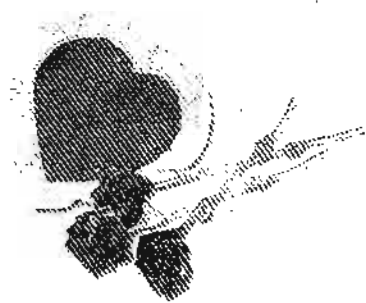
“အောင်ထွန်းခန့်ပေါ့ ကေသီရယ်။ သူ့ကောင်မလေးဆီ ဖုန်းဆက်မယ့်ဟာ မောင်တို့ သူငယ်ချင်း တစ်အုပ်စုလုံးကို တစ်ဝိုင်း ကျွေးပြီး စုထားတာ။ မောင်က ကေသီနဲ့ ဖုန်းပြောရမှာမို့ မလိုက်ဘူး ပြောတာကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားတာ။ မောင်တလဲ ဘယ်လောက် ဒီကောင်တွေကို အမူးတိုက်ပြီး အိမ်ပြန်လစ်လာတာ။ ဒါကြောင့်

နောက်ကျသွားတာပါ။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ကေသီ”
 “ဆိုတယ်... စိတ်အရမ်းဆိုးတယ် သိလား”
 “ဟာ... အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ”
 “အဲ... တဲ... အလကားနောက်တာ မောင်ရဲ့၊ ကေသီ”
 “...နောက်နေ့ အပြင်လစ်ထွက်လာခဲ့မယ်၊ မောင်နဲ့ တွေ့ရ
 အောင်လဲ”
 “တကယ်လား”
 “ညာစရာလား မောင်ရယ်၊ အဲဒီကိစ္စ ပြောမလို့ မောင်က
 နောက်ကျနေတော့ ကေသီ စိတ်မောရတာပေါ့”
 ဟန်မောင် အတော်ကျေနပ်နှစ်သက်သွားဟန်ရှိသည်။
 စကားဆက်မပြောနိုင်ပဲ ရပ်တန့်သွားသည်။
 “မောင်...”
 “ဗျာ...”
 “ဘာဖြစ်လို့ အသံပျောက်သွားတာလဲ”
 “အရမ်းပျော်သွားလို့”
 “ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”
 “နေပါဦး”
 “ပြောစရာစကား ရှိသေးလို့လား”
 “ဟင့်အင်း”
 “ဒါဆို ဖုန်းချလိုက်တော့”
 “မောင် ဆက်ပြီး တေသီအသံလေး ကြားချင်သေးတယ်”
 “မောင်တ ဖုန်းမချတော့ ကေသီ ဖုန်းမချရက်ဘူးပေါ့”

ပိုပိုသာသာ စကား ပြောလိုက်မိသောစကားကြောင့်
 အိန္ဒြေ မိမိကိုယ်ကို သဘောကျစွာ ကြိုက်ပြုံးမိသည်။ ဘေးမှ
 သက်နှင်းစံကလည်း အသံထွက် ရယ်နည်းဖြင့် ရယ်မောနေသည်။
 “ဖုန်းချလိုက်ပါ ကေသီ၊ မောင်တ ဒီတစ်ညလုံး ဖုန်းကလေး
 တို့ ဖက်ပြီး အိပ်တော့မှာ”
 “ကြောင်ပ”
 ဖုန်းခွက်ကို ချရင်း အိန္ဒြေ ပြောလိုက်သည်။
 “ကြောင်လိုက်တာဟာ”
 “ဘာပြောလဲ”
 “ကိုယ်တော်ချောက ဖုန်းခွက်ကို ပိုက်ပြီး အိပ်မလို့တဲ့”
 သက်နှင်းစံက အားပါးတရ ရယ်မောရင်း...
 “အချစ်နဲ့ တွေ့တဲ့တိုင်း ဒီလိုအမြဲခံရတယ်ဟေ့”
 ဟု အိန္ဒြေအား ပြောလိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၀)

“ကလင်... ကလင်... ကလင်”

ဆယ့်နှစ်နာရီ ခေါင်ကနဲ မြည်သည်နှင့် ဖုန်းသံလွင်လွင် တလေးက သက်နှင်းစံ အခန်းအတွင်း ပျံ့လွင့်သွားသည်။ ဖုန်းခွက် ထို့ သွင်းတိုင်သူက သက်နှင်းစံ မဟုတ်။ အိန္ဒြေရှင်ပင် ဖြစ်သည်။ သက်နှင်းစံကတော့ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကြားထဲ ခေါင်းကို ထိုးသွင်းထားလိုက်သည်။

“အောင်လား”

“တုတ်တယ် အသဲလေး၊ ကိုယ် ဘာသိချင်နဲ့ အိပ်ရမလဲ”

“မ... နဲ့ မောင်”

“မ နဲ့ မောင်... တုတ်လား”

အောင်ထွန်းခန့်က သံယောင်လိုက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ... မကြိုက်လို့လား”

“ကြိုက်ပါတယ်... ဆိုပြတော့လေ”

“ကိုအောင်ထွန်းခန့် ဆယ်လူလာနဲ့ ဆက်တာလား၊ လိုင်းဖုန်းနဲ့ ဆက်တာလား”

“လိုင်းဖုန်းနဲ့”

“လိုင်းခွဲရှိလား”

“ဟင့်အင်း... မရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မက ကိုအောင်ထွန်းခန့် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ဖျော်ဖြေမှာနော်”

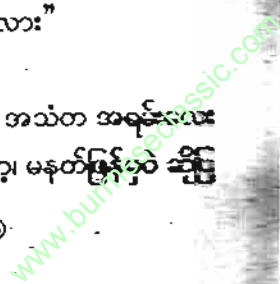
“အသဲလေးက ဖုန်းစပီကာ ဖွင့်ထားတာကို မသင်္ကာ ဖြစ်နေတာလား၊ စိတ်ချ... ကိုယ်ကလွဲရင် တခြားဘယ်သူတို့မှ ယေးနားမထောင်ဘူး၊ အသဲလေးက ကိုယ့်ရဲ့မူပိုင်အဆိုရှင်”

အောင်ထွန်းခန့် စကားကြောင့် ဘေးမှ ဖုန်းစပီကာကို နားထောင်နေသော နိုင်သူမင်းနှင့် လင်းဟိန်းလဲတို့ လက်သီးထောင်ပြသည်။ နိုင်သူမင်းနှင့် လင်းဟိန်းလဲတို့နှစ်ဦး၏ ပါးစပ်များကို လက်ကိုင်ပုဝါများ ပိတ်၍ ချည်နှောင်ထားခြင်းသည် အောင်ထွန်းခန့်၏ အကြံအစည်ဖြစ်သည်။

“ကိုအောင်ထွန်းခန့် သောက်ထားလား”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ”

“ဟင်း... နည်းနည်းသာ ဆိုတယ်၊ အသံတ အရင်းလေး နေတာပဲ၊ အရမ်းမူးနေရင်လဲ အိပ်လိုက်တော့၊ မနတ်ဖြူမှာ ဆိုပြီ”

တော့မယ်”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ အသည်းလေးရယ်၊ အသည်းလေး သိသင့်သံ မကြားရရင် ကိုယ်ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူကွာ၊ ~~ခေတ်စစ်ပဲနဲ့~~ အသည်းလေးရယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့ အရမ်း အရက်သောက်ရတာလဲ၊ ကျွန်မ ~~အရက်သောက်တဲ့သူ~~ကို မုန်းတယ်”

“မုန်းပါနဲ့ အသည်းလေးရယ်၊ ကိုယ် ဘာကြောင့် အရက် ~~သောက်~~အောင် သောက်မိသွားလဲဆိုတာ အသဲလေး သိရင် ကိုယ့်ကို ~~အနား~~သွားမှာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ကိုယ် အကြောင်းတစ်ခုကို တွေးကြောက်နေမိတာ လျော့ ~~အောင်~~အောင်လို့ အရက်သောက်မိတာ”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“အသည်းလေးရဲ့ သီချင်းသံကို မကြားတော့ဘူးဆိုတဲ့ ~~အကြောင်း~~ပေါ့၊ ကိုယ် အဲဒီအကြောင်းကို မတွေးရဲဘူး”

“ငှာ တော်တော်ပိုတယ် သိလား၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို သီချင်း ~~မဆိုပြီ~~ရင် အိပ်လို့မပျော်တော့ဘူးရှင့်”

“တတယ်...”

“တတယ်ပြောတာ”

“ပျော်လိုက်တာကွာ”

“ကဲ... နားထောင်နော်”

အိမ်ခြံစစ်တာကို မလူပြီး စတင်တီးခတ်လိုက်လေသည်။

“မနဲ့မောင် x x x အကြောင်းတွေကို x x x လူတိုင်းတ ပြောတယ် x x x မရေရာလှတဲ့ သမီးရည်းစားဘဝမှာ ယောင် လည်လည်နဲ့ “မ” အဖြစ်ဟာ x x x ဒီလိုနဲ့ပဲ အရိုးထုတ်တာ တံတွေးခွက်မျောလို့သာ x x x အချိန်တွေ ဆွဲနေတာ x x x ဘာကြောင့်လဲ မောင်ရာ x x x ဘာလဲ အသစ်တွေနေလို့လား”

မောင်အကြိုက် x x x မောင့်လိုအင်တွေကို ပြိုင်တာ မရှိဘူး x x x မက ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ် x x x ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုနဲ့ မောင့်ရဲ့အကြိုက် လိုက်တော့ မမှာ စိတ်အားငယ် x x x မောင် မုန်းရင် x x x ဘယ်လိုနေရာမှာ ဘယ်လိုနေတာပင် ချစ်တဲ့စိတ် ကြိတ်မှိတ်လို့ဖြော့ မောင့်အတွက်နဲ့ မရဲ့အသည်းတွေ ငိုပွဲ x x x တမြေမြေ ကျွမ်းပြီကွယ် x x x

အချစ်နတ်တွေ ရှိပါရင် x x x ချစ်သမီး ပြောပါရစေ၊ မရေရာလှတဲ့ မောင့်ရဲ့စိတ်ကို x x x နိုင်အောင် ဖန်ဆင်းပေးလှည့် ပါ x x x မောင်ဟာ တကယ်ပဲ x x x မရဲ့သခင် x x x အသည်းထဲ စွဲချစ်တယ် x x x မောင်ရယ် မုန်းမယ်ပြင် x x x အို x x x မ ရင်ခွင် x x x ခွဲလို့ အသက်ကိုရှင် x x x အို မောင်အကြိုက် x x x x x

“နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်တာ အသည်းလေးရယ်”

“အဟုတ်လား”

“အချစ်ည ရင်ခုန်သံ သီချင်းပြီးရင် ဒီသီချင်းကို အကြိတ် ဆုံးပဲ၊ ဘာလဲ... အသဲလေးက ဒီသီချင်းကို ဒီလောက် ~~အကြိုက်~~အား ခံစားမှု ရှိခဲ့လို့လား”

အောင်မြင်စာပေ မေးလိုက်သည်။

“ဆိုပါဦး ကိုအောင်ထွန်းခန့်ရယ်၊ သီချင်းစာသားလေးကို

ပြန်ဆိုပါဦး ထွန်းခန့် မှူးလို့ ရှုစရာတောင် မရှိပါဘူး”

“ထွန်းခန့်လား”

“အတင်းမယုံခိုင်းပါဘူးရှင်... မှန်တာပြောရင် ကျွန်မ

အောင်မြင်စာပေ ပြောပြီး သီချင်းဆိုပြတာ ကိုအောင်ထွန်းခန့် တစ်

အောင်မြင်စာပေ ယောက်ျားလေး ရှိတာ”

“ပျော်သွားပြီဗျာ”

“နောက်နေ့တွေ အရက်မသောက်နဲ့တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိပ်တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့နဲ့ ကျွန်မစကားတွေ ကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကိုအောင်ထွန်းခန့်”

“ဗျာ...”

“ရှင် သိပ်မူးနေပြီ... အိပ်တော့”

“ထုတ်တဲ့... ဟာ... မဟုတ်ကဲ့၊ ဘာတွေပြောမိလဲ မသိဘူး အသဲလေး စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်က ချစ်လို့စတာ”

“ဘယ်လိုချစ်လို့လဲ ကိုအောင်ထွန်းခန့်နော်... မငိုမသား

စကားတွေ”

“ဟာ... ညီမလေးလိုပါ အသဲလေးရဲ့”

“ပြီးရော”

အိန္ဒြေ ကနွဲ့ကလျ ပြောရင်း ဖုန်းခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်း သဘောကျ ကျေနပ်စွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကဲ... ပြီးပြီလား၊ ပြီးရင်လဲ မီးပိတ်လိုက်တော့ အိန္ဒြေရာ၊ ငါ အိပ်ချင်လာပြီ”

“ရှင် မအိပ်သေးဘူးလား”

အိန္ဒြေ ဂစ်တာကို နံရံတွင် ကပ်ပြီး ထောင်ထားလိုက်ရင်း အခန်းမီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

“ဂစ်တာသံ တဒေါင်ဒေါင်နဲ့ အိပ်လို့ရပါမလားဟဲ့”

“အေးကွာ... ကျွန်မလည်း တွန့်မအသံကို လင်းဟိန်းခံကော နိုင်သူမင်းပါ ကြာကြာနားထောင်နိုင်အောင် သီချင်းရှည်ရှည် တစ်ပုဒ် ဆိုပြလိုက်တာ”

“ရှင် အပင်ပန်းကို ခံတယ်”

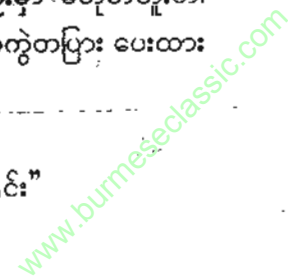
“ကျွန်မက အဲဒီလိုမှ အရသာတွေ့တာ”

“ရှင်တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ သူတို့ သတိမထားမိသေးဘူးလား၊ သူတို့က အရမ်းခင်တဲ့ ငယ်ပေါင်းတွေနော်”

“အခုချိန်ထိတော့ ဆက်စပ်လို့ ရဦးမှာ မဟုတ်ဘူးဟ၊ ဆက်စပ်လို့မရအောင် နင်တို့လိပ်စာတွေ တကွဲတပြား ပေးထားတာပေါ့”

“နင်က ကင်ဆာလိုပါပဲလား”

“ရှင်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ သက်နှင်း”

“ဟုတ်တယ်... ရှင်ရဲ့တုန့်ပြန်မှုက ကင်ဆာလိုပဲ အမြစ်
တွေ ခွေးငြိမ့်မှ ရောဂါလက္ခဏာ ပြတော့မှာ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လက်စားချေဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ဟဲ့... မနက်ဖြန်မနက် ဟိုမိန်းမတွေနဲ့ ဘယ်မှာ ချိန်း
ထားတာလဲ”

“ဘူတာရုံလမ်းထိပ်က မန်းပေါက်စီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာ”

“ဘာထွင်ပြန်ပြီလဲ အိန္ဒြေ”

“ငါ ထွင်တာမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ကေသီနဲ့ ရှင်းသန့်က မန်း
ပေါက်စီ အပေါ်ထပ်က ဗြူတီလွန်း (Beauty Saloon) မှာ သွား
တစားမလို့တဲ့လေ”

“ကေသီက ကစားချင်တာ ထားပါတော့၊ ရှင်းသန့်က
ဘာဖြစ်လို့ ကစားမှာလဲ၊ သူ့ကိုယ်လုံး ဝမှ မဝပဲ”

“ယောက်ျားယူခါနီး ပိုလှအောင်နဲ့ တူပါတယ်ဟာ၊ အိ
တော့ဟာ... လျှောက်မေးမနေနဲ့”

“အောင်မယ်... သူကပဲ ပြောရတယ်လို့”

သက်နှင်းစံက အိန္ဒြေ ပွေဖက်ထားသော စောင်အပေါ်
အထွေးကို ယုလိုက်ပြီး ခြုံလိုက်သည်။

“ရှင် စိတ်ကူးတွေ ယဉ်မနေနဲ့နော်၊ အိပ်တော့ သူငယ်ချစ်
Good Night”

အစဦး (၁၉)

ဘူတာရုံလမ်းထိပ်မှ မန်းမြို့တော်ပေါက်စီ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်တွင် အိန္ဒြေ စကားဝိုင်းထဲ စကားတစ်လုံးမျှ ဝင်မပြောပဲ တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုသူကတော့ သူမကို ခဏစိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ထပ်လှည့်
မကြည့်တော့ပေ။ အိန္ဒြေ ဘာကိုမှ သတိမထားနိုင်၊ ထိုသူ၏လှုပ်ရှား
မှုများကိုသာ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

ထိုသူ၏မျက်နှာက သူမကို တွေ့သွားပြီးတည်းက ခွာ
တော့မည်မိုးနွယ် ညိုမှိုင်းသွားသည်။ မကြည်လင်သောမျက်နှာနှင့်
သူ၏သူငယ်ချင်းများ ပြောဆိုနေသော စကားများကို စိတ်လဲစားပုံ

မရသေး သို့သော် ခေါင်းညိတ်တော့ မပျက်။

“ထဲ့... အိန္ဒြေ၊ ဟဲ့... ငြိမ်လှချေလား။”

“ဘယ်သူ့ကို ကြည့်နေတာလဲ”

“ဒီတစ်ယောက် ငြိမ်နေပုံထောက်ရင် တစ်ခုခုတော့

ထစ်ခုပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝိုင်း၍ ပြောဆိုနေကြသည်။ အားလုံး
အိန္ဒြေ ငေးစိုက်ကြည့်နေသောဘက်သို့ ဝိုင်းကြည့်မိကြသည်။
သိပ်ထူးခြားမှု မရှိသော ယောက်ျားလေးသုံးဦး ဝိုင်းဖွဲ့နေသော
လက်ဖက်ရည်စားပွဲလေး ဖြစ်သည်။ ထိုလူတွေက သူတို့အုပ်စုကိုယ်
သတိထားမိဟန် မတူပေ။

“အိန္ဒြေ... ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် စိုက်ကြည့်နေရတာ
လဲ”

“နင် စိုက်ကြည့်လောက်အောင် တစ်ယောက်မှ ပုံမလာပါ
ဘူးဟာ”

“ဟဲ့... နင့်ရဲ့ အငြိုးစာရင်းဝင်များလား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးခွန်းများက အိန္ဒြေနားထဲ
ကျော်သွားသည်။

“ငေးတို့ စပို့ရှပ်အညိုရောင်နဲ့ ကောင်လေးကို သေအောင်
ကြည့်ထား”

အိန္ဒြေတော့ကြောင့် အကြည့်များအားလုံး ထိုစားပွဲဝိုင်း
အညိုရောင် ကောင်လေးဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ အသားညိုညို
ဆံပင်က စုတ်ဖွားဖွားက နားရွတ်အောက်အထိ တစ်ဦးတည်း

အရှည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က သိပ်ပြီး မဖွံ့ထွားသော်လည်း အရှုပ်
တော့ မြင့်ဟန်ရှိသည်။

“ဘာထူးခြားလဲ”

ရှင်းသန့်က မျက်ခုံးပင့်ကာ မေးသည်။

“ဘာထူးခြားရမှာလဲ... ခပ်စုတ်စုတ်ကောင်လေး တစ်
ယောက်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ညို့၊ များ၊ ငါ့စိတ်ထဲ ဒီကောင်လေးက ဆင်း
ဆင်းရဲရဲထဲကပဲကွ။ ဖိနပ်ကို ကြည့်ပါလား... ရော်ဘာဖိနပ်နဲ့”

“နင်တို့ကလည်းဟာ... လူကို ကြည့်ခိုင်းတာ၊ အဝတ်
အစားတို့ ဖိနပ်တို့ လျှောက်ကြည့်နေရလား”

ရှင်းသန့်က ဝေဖန်ပြစ်တင်လိုက်သည်။ ညို့၊ များနှင့် ကေသီ
မျက်စောင်းဝိုင်းထိုးပြီး ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

“ကေသီနဲ့ရှင်းသန့်... နင်တို့ သွားကစားတော့၊ ငါတို့
ဒီဆိုင်မှာပဲ ထိုင်စောင့်နေမယ်”

အိန္ဒြေက ထိုကောင်လေးကို အကြည့်မလွှဲဘဲ ပြောလိုက်
သည်။

“ဟင်... နင်ပဲ လှည်းတန်းစေး သွားပတ်ရင်း သူတို့
သင်တန်းအဆင်း စောင့်မယ်ဆို”

“အစီအစဉ် ပြောင်းသွားပြီ”

“အမျိုးမျိုးပဲ၊ လာ... ရှင်းသန့်၊ အပေါ်တက်ရအောင်”
ရှင်းသန့်နှင့်ကေသီ ပြုတ်ဆလွန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။

ညို့၊ များက အိန္ဒြေကို မကျေနပ်မှုများ ပြည့်နက်နေသောအကြည့်ဖြင့်

ကြည့်မိသည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

ထစ်ပတ်ဝိုင်းကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသော အိန္ဒြေ့ မျက်လုံးက သူ့အား တွေ့မနပ် ကြည့်နေသော ညိုမှူးကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည်။

“အိန္ဒြေ့ . . . သူက နင်နဲ့ ဘာပတ်သက်လို့လဲ”

“သူ့နာမည် ရဲသူနိုင်တဲ့”

“ဒီနာမည် အရင်က နင် မပြောဖူးပါဘူး”

“ကျွန်မဘဝမှာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အဲဒါမကြေ ဖြစ်ခဲ့ရတာ သူ့ကြောင့်ပဲ။ ကျွန်မ စိတ်ဓါတ်မကောင်းတဲ့အချက်ကို သူက ထောက်ပြခဲ့တာပဲ”

“နင့်စကားကလည်း”

“ရှင်တို့ကို သေချာရှင်းပြပါမယ်။ သူနဲ့ကျွန်မနဲ့က ခြောက် ထန်းကနေ ခုနစ်တန်းအထိ အခန်းအတူတူပဲ”

“ကျောင်းတော်က ရန်စပဲလား၊ ဟိုလေးကောင်ထက် အရင်တွေ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် . . . သူနဲ့က ရန်စပဲဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မအများ ကျွန်မ သူ့အပေါ်မှာ အကြွေးရှိတာ၊ ကျွန်မ အဲဒီအကြောင်း တွေးမိ ရင် အရင်ဆို ချက်မိတယ်”

အိန္ဒြေ့ ရဲသူနိုင်ဆီ အကြည့်တစ်ချက် လွှတ်လိုက်သည်။ သူကလည်း သူ့မတို့ လှမ်းကြည့်ပြီး မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ သူနှင့် ပါလာသူများတော့ လူငယ်စရိုက်

ကြမ်းကြမ်းပုံစံများဖြစ်သည်။ သူမတို့ ဝိုင်းကိုလည်း မထိတထီ စချင် သေးသည်။

“တကယ်စရိုက်တွေပဲ”

သက်နှင်းက မျက်စောင်းခဲ့ကြည့်ပြီး ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ရဲသူနိုင်ကတော့ သူမတို့အုပ်စုကို လုံးဝဂရုမစိုက်သလို နေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ပြန်မယ်ကွာ”

တို့တို့ပြတ်ပြတ် ဩဇာအပြည့်နှင့် ကျယ်လောင်သောအသံ တ ဒေါသသင့်နေသည်။

“ဟာ . . . နေပါဦးကွာ၊ ရှောင်းကောင်းလေး လတ်လွတ်ခဲ ချင်ဘူးကွ”

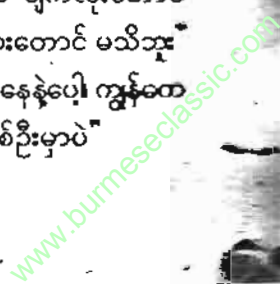
“ဟုတ်တယ် ရဲသူရ ငါတို့ ဒီဆိုင်မှာ နေတိုင်း လာသောက် နေကျပဲ။ ဒါပေမယ့် အရင်နေတွေက ဒီနေလောက် ရှောင်းမတောင်း ဘူးကွ။ ငါတို့ထိုင်တာ ကြာမှ မကြာသေးတာ၊ အရင်နေတွေက ဒီထက် ပိုကြာသေးတယ်”

ကျန်လူနှစ်ယောက်က ရဲသူနိုင်ကို ဆွဲလွဲကာ တားမြစ်လိုက် သည်။ ရဲသူနိုင် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ဆက်ထိုင်နေရတော့သည်။

“အိန္ဒြေ့ . . . သူတို့ပုံစံက ငါတို့သွားမှ သွားမယ့်ပုံပဲ။ ဘေး ထ စရိုက်နှစ်ကောင်က ငါတို့ကို ကြည့်နေတာ မျက်လုံးတောင် တွတ်ထွက်တော့မယ်၊ အစိမ်းလိုက် ဝါးစားမလားတောင် မသိဘူး”

“ဟာ . . . အဲဒီကောင်တွေကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့ပေါ့၊ ကျွန်တော တော့ နောက်ရက်တွေလည်း ဒီဆိုင်ကို လာဖြစ်ဦးမှာပဲ”

“ငါတို့တော့ မလိုက်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် အိန္ဒြေ၊ ရှင်လည်း စရိုက်တစ်ယောက်အတွက် အချိန်တိုင်းပဲပါနဲ့”

“စရိုက်... စရိုက်ဆိုတာ ဘာနဲ့ တိုင်းဖြတ်လိုက်တာလဲ၊ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့လူကို စရိုက်လို့ သတ်မှတ်လား”

“အဲဒီလို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး အိန္ဒြေ၊ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့သူလည်း ရှိတာလေးနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေရင် ကြည့်ကောင်းပါတယ်။ သူတို့က ပိုက်ဆံမရှိတဲ့အပြင် မသပ်မရပ်နဲ့ စုတ်ပြတ်နေတာပဲဟာ”

ညွှန်းနုတ်ခမ်းလေးကို မဲ့ကာရွဲကာနှင့် ပြောလိုက်သည်။ အိန္ဒြေကတော့ ထိုစရိုက်ကလေးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ရဲသူ၊ မင်းတော့ ထိပေါက်ပြီနဲ့တူတယ်၊ ဟို အလန်းလေးတစ်ယောက်က မင်းကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေတယ်”

အိန္ဒြေရှင်ကို သတိထားမိသော ရဲသူနိုင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောသည်။ ရဲသူနိုင်ကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့် ငုံ့စံနှင့် တစ်ချက်ကလေးမျှ လှည့်မကြည့်ပေ။

စာစဉ်(၂၀)

“အိန္ဒြေရယ်... နင်ဟာလေး၊ သိပ်ပြီးအိန္ဒြေပျက်တာပဲ သိလား”

“ဟုတ်ပ... ဟိုက ထထွက်သွားအောင် ဘာလို့ တအားကြီး သွားစိုက်ကြည့်နေရတာလဲ”

လှည်းတန်းက(Mac Burger)မက်ဘာကာဆိုင်ထဲတွင် သူငယ်ချင်းများက အိန္ဒြေကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အပြစ်တင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီမိန်းမ အပေအတေလေးနဲ့မှ ထိသွားပြီနဲ့တူတယ်”

“ဟဲ့... ဟုတ်ရဲ့လားဟာ၊ အိန္ဒြေ... နင် ငုတ်ဘုရား”

www.burmeseclassic.com

လုပ်မနေနဲ့၊ အဲဒီတောင်လေးနဲ့ ပတ်သက်မှုကို မြန်မြန်ရှင်းပြဟာ”
ရှင်းသန်တ စိတ်မရှည်စွာ မေးသည်ကို အိန္ဒြေ သက်ပြင်း
ရှည်တိုင်း ခုလိုက်မိသည်။

“သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း ပြောရရင် ကျွန်မဟာ
အသက်ကို မိုက်မဲခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ အဲဒီအကြောင်း တွေးမိ
တိုင်း တိုယ့်ကိုယ်ကို မုန်းမိတယ်”

အိန္ဒြေက စားလက်စ ဟမ်ဘာဂါကိုတောင် ကုန်အောင်
စားနိုင်တော့။ မျက်လုံးထဲ အတွေးပုံရိပ်များက ပြေးဝင်လာသည်။

ခုနစ်တန်းနှစ် ကျောင်းနောက်ဆုံးနေ့ နှုတ်ဆက်ပွဲလေး
ဖြစ်သည်။ ပါဆယ်ထုတ်ကလေးများ မဲနှိုက်၍ လဲလှယ်ကြသည်။
ထိုပါဆယ်ထုတ်ကလေးများထဲမှ ပစ္စည်းတန်ဖိုးမှာ နှစ်ရာအထက်
ဖြစ်ရမည်။ ထိုအချိန်က ငွေနှစ်ရာ၏တန်ဖိုးမှာ မများသော်လည်း
အတော်အသုံးခံသေးသည်။ တစ်နေ့ မုန့်ဖိုးတစ်ရာကျပ် ရသော
အချိန်ဖြစ်သည်။

အိန္ဒြေရှင်ကတော့ ထိုပွဲလေးကို ခေါင်းဆောင်သူဖြစ်၍
တစ်ထောင့်ငါးရာကျပ်တန် ပစ္စည်းတစ်ခု ဝယ်၍ထည့်သည်။ မိမိ
ပြန်ရသော ပစ္စည်းကိုလည်း အဖိုးတန်လေး မျှော်လင့်မိ၏။

“တဲ... မဲနှိုက်မယ်”

သောက်ဂူးလေး အတန်းခေါင်းဆောင်၏ အသံက
ကျောင်းသားအားလုံး၏အသံကို လွှမ်းခြုံ၍ ပေါ်ထွက်လာသည်။
ကျောင်းသားအသီးသီး မဲလိပ်ကလေးများ နှိုက်ကြသည်။

ပါဆယ်ထုပ်အသီးသီး ရရှိပြီး အိန္ဒြေရှင် လက်ထဲမှ

ပါဆယ်ထုပ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သိချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်မိသည်။ အထုပ်
ကလေးက သေးပေမယ့် အထဲက ပစ္စည်းကိုတော့ အထင်မဆွေးရဲ
ပေ။

အိန္ဒြေရှင် ပါဆယ်ထုပ်လေးကို ပိုက်ကာ ကျောင်း၏
အခန်းထောင့် ခုံပေါ်တွင် သွားထိုင်လိုက်သည်။ ရင်တော့ နည်းနည်း
ခုန်သည်။ ဘာလဲလို့ တွေးတောနေရသည်ကိုက ရင်ခုန်စရာ ဖြစ်
သည်။

“ဟဲ့... အိန္ဒြေ၊ နင့်ပါဆယ်ထုပ် မဖွင့်သေးဘူးလား၊ ဒီမှာ
ငါ့ပါဆယ် ဖြေလိုက်တာ ခေါင်းညှပ်ကလစ်ကလေး ရတယ်၊ အရမ်း
လှတာပဲ... ကြည့်ပါဦး”

အတန်းဖော် သင်းသင်းက သူ့ မဲနှိုက်ခဲ့သောပစ္စည်းကလေး
ကို သူမရှေ့သို့ ချ၍ ကြွားသည်။

“မဖောက်ချင်သေးဘူးဟာ... အိမ်ကုန်မှပဲ ဖောက်တော့
မယ်”

“ဟဲ့... နင့်ပါဆယ်က မဖောက်လို့ မရဘူး၊ အဲဒီပါဆယ်
ထုပ် ပိုင်ရှင်က လိုက်ရှာနေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူရထားတဲ့ပစ္စည်းနဲ့ လဲမလို့တဲ့လေ”

“ဘာဆိုလဲ”

ကြောင်တောင်တောင်နိုင်လှသော စကားများကြောင့်
သူမလက်ထဲမှ ပါဆယ်ထုပ်လေးကို အလျင်အမြန် ဖွင့်ကြည့်လိုက်
သည်။

“ဟင်...”

ဘူးထဲက စက္ကူစလေးများကြားတွင် သကြားလုံးတစ်လုံးသာ တွေ့ရသည်။ အိန္ဒြေရှင် မျက်လုံးထဲ ဒေါသမီးများ တောက်သွားသည်။ နှစ်ရာကျပ်အထက် ပစ္စည်းများသာ ထည့်ရမည်ဟု ပြောထားရက်နှင့် တစ်ဆယ်ကျပ်တန် သကြားလုံးလေးသာ ပါရှိနေသည်။

အိန္ဒြေရှင် ပါဆယ်ထုပ်ကလေးကို အားကုန်ပစ်ပေါက် ထိတ်သည်။ သကြားလုံးကိုတော့ သူမလက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

အိန္ဒြေရှင် အသံအကျယ်ဆုံး အော်ဟစ်မေးလိုက်သည်။ သူမ လွင့်ပစ်လိုက်သော ဘူးခွဲလေးကို ကောက်ပြီး ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာလေးနှင့် သူမရှေ့သို့ ရောက်လာသော ကောင်လေးတစ်ယောက်။

“ရဲသူနိုင်”

“ဟဲ... ဟဲ... စတာနော်၊ ရော့... ဒီမှာ ငါ မဲနှိုက်လို့ ရထားတဲ့ ပြက္ခဒိန်လေး နင်ယူလိုက်နော်”

ပြက္ခဒိန် အလတ်ဆိုင်တစ်ခုကို သူမရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။ သူမ ဒေါသစိတ်က အတောမသတ်နိုင်သေး။ ရှေ့ရောက်လာသော ပြက္ခဒိန်ကို ဆွဲ၍ ဖြိုလိုက်သည်။

“ဟင်...”

ရဲသူနိုင် အံ့ဩတကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သွား... ငါ့ရွှေက ထွက်သွား၊ နင့်လို အကျင့်မှတ်တဲ့သူ ရဲ့မျက်နှာ ငါ မမြင်ချင်ဘူး၊ သွား... နင့်ပြက္ခဒိန်အစုတ်ပဲ ပြန်ယူသွား”

အိန္ဒြေရှင် အော်ဟစ်ကာ မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှ မျက်ရည်စများလည်း အဆက်မပြတ် လိမ့်ဆင်းလာသည်။ ဒေါသထွက်၍ ကျသည့်မျက်ရည်လော၊ သူများတွေ့ကဲ့သို့ အဖိုးတန် မရ၍ လောဘကြီး၍ တုသည့်မျက်ရည်လော၊ သူမ ခွဲခြား၍ မရခဲ့ပေ။

သူမ စားပွဲပေါ်တွင် မည်မျှကြာအောင် မှောက်အိပ်ပြီး ငိုနေခဲ့သည်ကိုပင် သူမ သတိမထားမိပေ။

“အိန္ဒြေရယ်... တိတ်ပါတော့၊ ရဲသူနိုင်တို့က အစွမ်းဆင်းရဲတာဟာ၊ သူ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ နေမှာပါတာ”

သင်းသင်က ချော၍ပြောသည်။

“ငါတို့ကျောင်းကို လာတဲ့ ဖြတ်လမ်းက တဲအိမ်လေးတွေ နင်တွေ့လား၊ အဲ့ဒီမှာ သူတို့ နေတာဟာ”

သင်းသင်းစကားကြောင့် အိန္ဒြေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ မိမိပြုလုပ်ခဲ့သည့်လုပ်ရပ်အပေါ်လည်း ရှက်နေမိသည်။ ရင်ထဲ ပို၍လောင်မြိုက်နေသည်။ နောင်တဆိုတဲ့အရာကို အိန္ဒြေ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ရဲသူနိုင်ရောဟင်”

အိန္ဒြေရှင် မျက်ရည်များကို သုတ်သင်ဖယ်ရှားပြီး မေးလိုက်သည်။

“သူ နင်လုပ်လိုက်လို့ ရှက်သွားပြီထင်တယ်... အိမ်ပြန် သွားပြီဟ”

“တုတ်လား”

အိန္ဒြေ စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိသည်။ မိမိအမှား အတွတ် တိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ချေ။

“လာပါ အိန္ဒြေရယ်၊ ငါတို့ သွားဆော့ရအောင်၊ ဟိုမှာ နေ့ဦးတို့ ဆော့နေကြတာ ပျော်စရာကြီး”

“နင်ပဲ သွားဆော့တော့ သင်းသင်းရာ၊ ငါ ဒီမှာထိုင်ပြီး နင်တို့ ကစားတာ ကြည့်နေမယ်”

အိန္ဒြေရှင် သူမ၏အမှားကို သူမ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း တွေ့ မြင်သွားရသည်။ ဒေါသ၊ မောဟ၊ လောဘကို သူမ ကောင်းကောင်း သိသွားခဲ့လေပြီ။ ဘယ်အချိန်က လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားမှန်း မသိ သော သကြားလုံးလေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျနေသည်။

အိန္ဒြေ သကြားလုံးလေးကို လျှင်မြန်စွာပင် ရှာဖွေကောက် လှူလိုက်သည်။ သူမ သကြားလုံးလေးကို မောက်၍စားလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း လိမ္မော်သကြားလုံးလေးက လျှာပေါ်တွင် လူးလိမ့်နေ သည်။ သူမ၏ အင်္ဂါအင်္ဂါအားလုံးကို ပြီးချိန်လာအောင် ထိုသကြားလုံး လေးက စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

အိန္ဒြေရှင် ထိုသကြားလုံးလေး၏အခွံလေးကိုတော့ သပ် ရပ်စွာ သိမ်းဆည်းထားသည်မှာ ယခုအချိန်အထိပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသကြားလုံး အခွံလေးကို ကြည့်မိတိုင်းလည်း ကိုယ့်စိတ်ကို ရှက်မိ သည်။ ထိုကိစ္စ ပြီးသည့်နောက် ပစ္စည်းဥစ္စာကို မမက်မောမိအောင်

ဆင်ခြင်နေခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း...

သူမ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးချိန်မှစ၍ သူမ မမက်မောခဲ့ သော ပစ္စည်းဥစ္စာများသည် သူမနားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ မိမိ တ ပြေးလျှင်လည်း ကံတရားက မိမိနောက် လိုက်တတ်ပါသည်။

အခန်း(၂၀)

BURMESE CLASSIC

“အိန္ဒြေရှင်... မင်း ဘာလို့ ငါ့ရဲ့နောက်က တကောက်
 ဘောက် လိုက်နေတာလဲ”
 “ရှင် ကျွန်မကို မှတ်မိသားပဲ”
 “ငါ့ဘဝအတွက် မင်းဟာ မေ့ပစ်လို့မရတဲ့မိန်းမပဲ၊ မင်းဟာ
 လောဘငြိုးတဲ့မိန်းမ၊ ဥစ္စာမက်တဲ့မိန်းမ”
 “ရှင်ရဲ့စွဲချက်တွေက ပြင်းလွန်းပါတယ်”
 “အမှတ်မမှီတဲ့မိန်းမ၊ နာမည်နဲ့ မလိုက်အောင် အိန္ဒြေမရှိ
 တဲ့မိန်းမလို့ ထပြီး စွဲချက်အတင်မခံချင်ရင် မင်း အခုချက်ချင်း
 ငါ့အနားက ထွက်သွားပါ”

ရဲသူနိုင်၏စကားသံက ဒေါသသင့်နေသည်။ နှစ်ပတ်ခန့်
 သူ့အနောက်က လိုက်နေခဲ့ပြီးမှ စကားပြောဖြစ်ခဲ့သည့် စကားများ
 က မနှစ်မြို့စရာ၊ အိန္ဒြေ မာနနှင့် ဒေါသကို ဆွပေးလိုက်သော
 စကားလုံးများ ဖြစ်သော်လည်း သူမ၏နောင်တများကို မချေမှုန်းနိုင်
 သေး။

ဒီထက်မကသော အရာများနှင့် သူမ၏နောင်တကို
 သင်ပုန်းချေရမည်။

“ရှင်ဟာ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်
 လို့ ထင်ထားတာ၊ ကျွန်မတွက်ချက်တွေ မှားသွားပြီ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. မင်းစကားကတော့ လှပပါ
 တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါလိုလူက မင်းလိုလူမျိုးကို နားလည်ပေးရ
 လောက်အောင် အခွင့်အရေး မရှိပါဘူး”

“ရှင် မခနဲပါနဲ့”

“ဒီမယ် အမိ၊ ငါလိုလူက တဲ့တိုးပဲ ပြောတတ်တယ်၊ မင်းလို
 ပါဂျဲရိုကြီးပေါ်က ဆင်းပြီး ငါလို လမ်းပေါ်က လူတစ်ယောက်ရဲ့
 အနောက်ကို ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ လျှောက်လိုက်နေစရာ မလို
 ဘူးလေ၊ ဘာလဲ... မင်းက ငါ့ကို ကြိုက်နေလို့လား”

“မင်း တန်းတန်းစွဲ ကြိုက်နေရအောင် ငါ့မှာ မင်း မက်
 လောက်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ တစ်စက်ကလေးမှ မရှိဘူး၊ မင်းလို အချော
 အလှလေးနားမှာ ဝိုင်းနေတဲ့ ကောင်လေးတွေလောက် ငါက
 ရုပ်ရောဥစ္စာရော ဘာမှမရှိဘူး၊ မင်း ဘာလို့ချင်လို့ ငါ့နောက်က
 လျှောက်လိုက်နေတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဒီနေ့ ရှင်တစ်ယောက်ထဲ လမ်းထွက်လာတာ ဒီကိစ္စ အတွက် မေ့ဖို့ဆိုပါတော့”

• “မဆိုင်လိုက်တာကွာ... ငါ့ဘော်ဒါတွေ မအားလို့ကွာ၊ ငါ့အဖေ့အဖေ့ကိုဖို့ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး၊ ငါ လေပေါ်မှာ တိုက် ဆောက်ဘူး၊ မြေပေါ်မှာပဲ တဲဆောက်တယ်၊ မင်းတိုက်ဆောက်ဖို့ ဆေးယာ နယ်မယ့်သူ မရှိရင်တော့ ငါ့လာခေါ်ပေါ့၊ အလကားတော့ ဆောက်ဘူး၊ ထိုက်သင့်တဲ့ လုပ်အားခတော့ ပေးရမယ်”

“ရှင် ဟိုနေ့တွေက (Construction) ဆောက်လုပ်ရေး တစ်ခုထဲ ဝင်သွားတာ ကျွန်မတွေ့လိုက်တယ်၊ ရှင် ဆယ်တန်း ဘယ် နှစ်ခုနှစ်က အောင်လဲ”

“မင်း သိစရာ မလိုဘူး”

ရဲသူနိုင် ခြေလှမ်းလေးများ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားနေ သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးကို စကားလိုက် ပြောနေရသည့် အခြေအနေသို့ပင် ဖြစ်နေသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို အိန္ဒြေပျက်အောင် လုပ်နေတာလား”

“မဆိုင်လိုက်တာကွာ”

နောက်မှ ခပ်သွက်သွက်လိုက်ကာ စကားပြောနေသော အိန္ဒြေတို့ ငန့်မခိုက်စွာပင် ပြောလိုက်၏။

“ရှင်တို့ ကျွန်မ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့မရရင် အိမ်အထိ လိုက်မှာ”

“အရှက်မရှိစကား မပြောစမ်းနဲ့ကွာ”

ရဲသူနိုင် ခြေလှမ်းများ တုန်ကန် ရပ်ကာ အော်လိုက်သည်။

သူမ အဘယ်ကြောင့် သည်းခံစိတ်တွေ ရင်ဝယ် ပိုက်ထားရန် ထိုယုံကိုယ်ကိုပင် နားမလည်နိုင်ချေ။

“ရှင် ဒေါသထွက်တာ ကြည့်လို့ကောင်းတယ်”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုက်တာ၊ မင်းပြောချင်တဲ့စကား အမြန် ပြော၊ ပြီးရင် ဒီနေရာ လှည့်ပြန်ပါ၊ ကျွန်တော် အိမ်နား ရောက်ခါနီးပြီ ဟဲ့၊ ခင်ဗျားမရှက်ပေမယ့် ကျွန်တော်ရှက်တယ်”

ရဲသူနိုင်စကားသံက အနည်းငယ် ပျော့ပြောင်းလာသည်။

“ဒါဆိုရင် ဆိုင်တစ်ဆိုင် သွားပြီး စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင်”

“အိုး... မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ကြားမှာ ပြော စရာစကား မရှိဘူးထင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဟိုနားက အအေးဆိုင်မှာ ခဏထိုင်ပါလား”

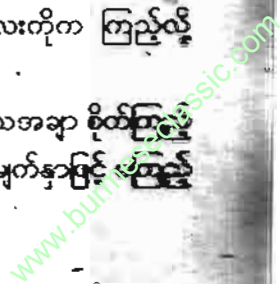
အိန္ဒြေ ရဲသူနိုင်တို့ အိမ်အထိလည်း လိုက်လို့မဖြစ်ပါ။ ရဲသူနိုင်တို့ လမ်းထဲတွင် ဟန်မောင်၏ပုံနှိပ်တိုက် ရှိသည်။

ရဲသူနိုင်က အိန္ဒြေ စကားအတိုင်း အအေးဆိုင်ထဲ ဦးစွာ ဝင်ထိုင်သည်။ အိန္ဒြေ နောက်မှ ခပ်သွက်သွက်လေး လိုက်ကာ သူ့ရှေ့တည့်တည့်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ပြောစရာရှိတာ အမြန်ပြော”

“ရှင်ရဲ့ အဲလို စူပုတ်ပုတ်မျက်နှာလေးတိုက် ကြည့်လို့ ကောင်းနေတာ”

အိန္ဒြေက ရဲသူနိုင်၏မျက်နှာကို အသေအချာ စိုက်ကြည့် ရင်း ပြီးရှင်စွာ ပြောလိုက်သည်။ ရဲသူနိုင် ရှက်မျက်နှာဖြင့် ပြန်

ရဲဘဲ တစ်ဖက်သို့ လွှဲသွားသည်။

စားပွဲထိုး ကောင်လေးက...

“အစ်ကိုတို့ ဘာသောက်ကြမလဲ”

“သူမေး”

ရဲသူနိုင်က စားပွဲထိုးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပြောလိုက်သည်။ အိန္ဒြေရှင်က ရဲသူနိုင် ခေါ်သထွက်နေသော အမူအယာလေးတို့ ကြည့်ရင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောကာ...

“ထောပတ်သီးဖျော်ရည် နှစ်ခွက်ပေး မောင်လေး”

“ရှင် ထောပတ်သီးဖျော်ရည် ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“မသောက်ဘူး”

“ရှင်က ငြင်းဆန်မှုတွေ သိပ်များပါလား၊ အင်း... အဲဒါလဲ ကောင်းပါတယ်၊ ရှင်က ငြင်းဆန်လေလေ ကျွန်မက ပိုပြီး ငေးဆပ်ရလေလေပေါ့”

“မင်းပြောချင်တဲ့စကားက ဒါလား”

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မ တောင်းပန်ချင်လို့”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ကျွန်မတို့ ခုနစ်တန်းတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့”

“ခုနစ်တန်းနှစ်... ကျွန်တော် ခုနစ်တန်း ရှစ်တန်းတုန်းက

ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မမှတ်မိဘူးဗျ”

“ရှင်ခေတ်မိပေမယ့် ကျွန်မက သတိရနေသေးတဲ့အတွက် အဲဒီတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို လာတောင်းပန်တာပါ”

“မေ့နေတဲ့ အကြောင်းအရာကို တောင်းပန်စရာ မလို

တော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်ကမှ သတိမရတာ”

ရဲသူနိုင် မမှတ်မိတော့သလို လုပ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ညာတာ... ပြုလုပ်မိတဲ့ ကျွန်မတောင် မမေ့နိုင်သေးတဲ့ကိစ္စကို ခံလိုက်ရတဲ့သူက ပိုပြီးသိနေရမှာပေါ့”

အိန္ဒြေရှင်စကားကြောင့် ရဲသူနိုင် ငြိမ်သက်သွားသည်။

စားပွဲထိုးလေး လာချပေးသော ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ခွက်ကို အကြောင်းမဲ့ ဇွန်းလေးနှင့် ထိုးမွေနေမိသည်။

“အဲဒီတုန်းက ရှင်ဘယ်လောက်ခဲစားရမလဲဆိုတာ ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ အခုမှ မဟုတ်ပါဘူး... ဟိုးအရင်ကတည်းကပါ”

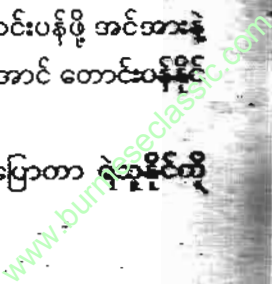
“အပိုတွေဗျာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ခင်ဗျား အရင်ထဲက ကိုယ်ချင်းစာရင် အရင်ထဲက တောင်းပန်ပါလား၊ အခုမှ ဘာလို့ လာရှုပ်နေတာလဲ”

“အဲဒီလို တစ်ဖက်တည်း ကြည့်ပြီး မပြောပါနဲ့၊ အဲဒီအချိန် ကျွန်မ မှားသွားမှန်း သိတဲ့အချိန်မှာ ရှင်မှ မရှိတော့တာ၊ နောက်နှစ်တွေ ကျောင်းတက်တော့ ရှင်နဲ့ အတန်းချင်း မတူတော့ဘူးလေ၊ ရှင်ကလည်း ကျွန်မမျက်စိရှေ့ကနေ ပုန်းရှောင်နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ အဲဒီအချိန်တုန်းက ရှင်ကို တောင်းပန်ဖို့ အင်အားနဲ့ သတ္တိမှ မရှိခဲ့တာ၊ အခုမှ ကျွန်မ ရှင်ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်နိုင်တဲ့ အင်အားကော သတ္တိကော ရှိနေပြီ”

အိန္ဒြေ စကားကို အဆက်မပြတ် ပြောတာ ရဲသူနိုင်တို့

ရှင်းပြနေမိသည်။ ရဲသူနိုင်က သေချာ နားထောင်ပြီးမှ . . .

“ခင်းတားတွေက နားထောင်လို့တော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါတွေထဲ ခင်း တောင်းပန်ရလောက်အောင် မင်းက ငါ့အပေါ် ငြိမ်းစားစားအပြစ်မှ မလုပ်ခဲ့တာ”

“ဒါ ရှင့်ထင်မြင်ချက်အမှန်လား”

“အဲဒီတုန်းက မှားတာ ငါ။ ရှက်ဖို့ကောင်းတာ ငါ့ဆိုတဲ့ ရဲသူနိုင်ကွ။ မင်းက ဘာလို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ၊ တော်ပြီ . . . ဒီအကြောင်းတွေ ငါ မေ့ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားထားတယ်။ ငါ သွားတော့မယ်”

ရဲသူနိုင် ဒေါသတွေ ပြည့်နှက်နေပြီး မဲမှောင်နေသော မုက်နှာကို ကြာရှည် မြဲသိပ်မထားနိုင်တော့ပဲ ထိုင်ခုံမှ ထထွက်သွားသည်။

“ရဲသူနိုင် . . . ရဲသူနိုင်”

သူမခေါ်သံကို ကြားလျက်နှင့် တစ်စက်ကလေးမှ ငဲ့စောင်းကြည့်ဖော်ပင် မရ။ လှည့်မကြည့်တော့ပဲ ခေါင်းငိုက်စိုက် ထွက် ထွက်သွားလေသည်။

စာစဉ်း(၂၂)

“ကေသီ . . . ကိုယ်တို့ နောက်တစ်ခါလောက် အပြင်မှာ ထွက်တွေ့ရအောင်”

“ကေသီ အိမ်က ထွက်လို့မရဘူး မောင်ရဲ့”

“ကေသီ ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ နေ့ခင်းဘက်တွေ ကေသီဆီ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ကေသီ မရှိဘူး ပြောတယ်။ ကေသီ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ”

“ကေသီ ဘယ်မှမသွားပါဘူး မောင်ရယ်။ ကေသီ အိမ်မှာ ခြံပါတယ်။ အိမ်က ကေသီဆီ ဖုန်းခေါ်တာ ယောက်ျားလေးဆို ဘယ် တော့မှ မခေါ်ပေးဘူး”

www.burmeseclassic.com

“အိမ်ထောင်ရေးကို ဘာလို့ ဖုန်းနံပါတ် ပေးထားသေးလဲ”

“အောင် တေသီကို လွမ်းရင် ဆက်ဖို့ပေါ့၊ ကေသီကိုယ်တိုင်
လာတောင်လည်း ကေသီစိတ်နဲ့ လာကိုင်မှာပေါ့၊ ကံကောင်းပြီး
အထက်တဲအချိန်ဆို ကေသီကိုယ်တိုင် ကိုင်လို့ရတာပဲဟာ”

“လူလစ်တဲ့အချိန် ကေသီမှာ ရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ မောင်ရဲ့၊ တစ်ခါတစ်လေ တိုက်ခန်းထဲမှာ
ကေသီတစ်ယောက်ထံ၊ ဈေးဝယ်တဲ့သူနဲ့ အလုပ်သွားသူတွေ
တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်စရာရှိတဲ့ ကိစ္စရှိတဲ့အခါမျိုးပေါ့”

“ဟာ... ဒါဆို အဲဒီအချိန် မောင်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ
လား၊ မောင်လာခဲ့မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း”

ကေသီ လေသံနဲ့နဲ့ လေးနှင့် ငြင်းဆန်နေသည်။
ဟန်မောင်က မကျေမနပ်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုံကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင်... ဆိုးမှာစိုးလို့”

“မောင်က ဘာကို ဆိုးရမှာလဲ”

“အခုမှ ရိုးသားချင်ယောင် မဆောင်ပါနဲ့၊ ဟိုတစ်နေ့တုန်း

က ကေသီနဲ့ တွေ့တုန်းက မောင် ဘာလုပ်သလဲ”

“ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“တိုယ်ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ တကယ်မသိဘူးလား”

“ဘာလဲ... ကေသီပါးကို နမ်းတာလား”

“အင်းပေါ့”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ပါးလေး နမ်းတာကိုများ သဲ
လိုက်တာ၊ ချစ်လို့ နမ်းတာပဲဟာ”

“အဲဒီလို မကြိုက်ပါဘူး”

“ကေသီကလည်း... တခြားအတွဲတွေဆို ဒီထက်တောင်
ပိုသေး”

“တော်ပြီကွာ... နားရှက်တယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေ ဆက်
ပြောနေရင် ကေသီ ဖုန်းချတော့မှာ”

“ဟ... ဟ... မလုပ်ပါနဲ့ ကေသီရယ်၊ ကေသီ ဖုန်း
မဆက်တဲ့ညတွေ အများကြီး ရှိနေပြီ၊ ဖုန်းချလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“နှစ်ရက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“နှစ်ရက်ကြီးတောင် ကေသီရယ်... ကေသီ”

“ရှင်..”

“ကေသီ မောင်ကို တကယ်မချစ်ဘူးလားဟင်”

“မောင်က သံသယ ဝင်နေတာလား”

“မောင် ကြောက်နေတာပါ၊ မောင် ကေသီကို အရမ်းချစ်
သွားပြီ”

ကေသီအမည်ခံ အိမ်ခြေတစ်ယောက် ကြိတ်ပြီးနေမိသည်။
သူမ လိုချင်သောအရာကို မရရအောင် လုပ်တတ်တဲ့အကျင့်၊ ထက်
မြက်တဲ့ သူမ၏စိတ်ကူးများကို ကိုယ်တိုင်သဘောကျနေမိသည်။

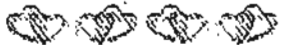
“ဟုတ်လို့လား”

“လာပြန်ပြီ မယုံကြည်တဲ့စကား”

“ဒေါသကြီးပဲ... နောက်တာ”

ပုဂံခေတ်က သူမအသံက တရော်အလား ချွေပျစ်နေ
 သည်... အသံကိုမှ အသည်းစွဲ
 ... အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးဆိုသည်မှာ မှန်လေ
 ... အသံတန်ဆောင်အပြုံးတွေကို ဟန်မောင်အပါအဝင်
 ... နိုင်သူမင်း၊ လင်းဟိန်းဇံတို့ စွဲလန်းနှစ်သက်နေကြပြီ
 ...

စာခန်း(၂၃)

“ကလင်... ကလင်”
 “ဟဲလို... ”
 “အသည်းလား”
 “ကိုအောင်ထွန်းခန့် ပြောပါ”
 “စိမ်းလိုက်တာ အသည်းရယ်၊ သည်း ကိုယ့်ဆီ ဘာလို့
 ဖုန်းမဆက်တာလဲ၊ ကိုယ်ဖုန်းဆက်တိုင်းလည်း သည်းမရှိဘူး”
 “ကျွန်မ ရှိပါတယ်... ဖုန်းမကိုင်ချင်လို့ပါ”
 “အသည်း ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို သိသင့်သလို
 တာ သုံးပတ်လောက် ရှိသွားပြီနော်၊ ကိုယ် အိပ်မပျော်လို့လည်း...”

www.burmeseclassic.com

လည်း သူတစ်ယောက် မှီသွားပြီ”

“ထင်လို့လား”

“ထိုက်တို စမ်းသပ်နေတာလား အသည်း”

“ထင်လို့ပါ”

“အသည်းက ကိုယ့်ကို ဘယ်ယုံကြည်မလဲ၊ ကိုယ်က လူရှုပ်
တူတစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုယ်မှန်တဲ့စကား ပြောမယ်၊ သည်းဟာ ကိုယ်
အပြန်တတယ် ချစ်မိသွားတဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ၊ အဲဒီစကားမျိုးကို
ထိုက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ဘူး၊ သည်း ယုံလား”

“ယုံရမှာလား”

“ယုံကြည်လိုက်ပါ သည်းရယ်၊ ကိုယ် မနက်ဖြန် သည်းတို့
အိမ် လာခဲ့မယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလဲ... သည်းမှာ ကိုယ့်ထက် ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေလို့
လား”

“No... ကျွန်မအိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းမို့ပါ”

“အဲဒါဆို ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

“ကြောက်ပါတယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ သည်းရယ်၊ ကိုယ် အသည်းကို လက်ဖျားနဲ့
တောင် ထိဝါဘူး၊ ဟိုတစ်ခါ ရှုပ်ရှင်သွားကြည့်တုန်းက အသည်းကို
လက်ဖျားနဲ့တောင် ထိခဲ့လို့လား”

“မတူဘူးလေ”

“ဒီမှာ သည်း၊ သည်း တိုယ့်ကို မယုံကြည်နေတယ်ဆိုတာ

ဘာကြောင့်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ကိုယ် အမှန်အတိုင်း နှစ်သက်
မယ်၊ ကိုယ် အခြားကောင်မလေးတွေနဲ့ အတူ တွဲသွားတဲ့လား လူတို့
တယ်၊ ဒါပေမယ့် သည်းကို လက်မထပ်ရသေးမချင်း လက်ဖျားနဲ့
တောင် မထိဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အဲဒါ အသည်းကို ချစ်လို့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့အချစ်မို့နဲ့
ချစ်သွားလို့၊ အဲဒါ သိလား”

“သိသားပဲ”

“သိရဲ့နဲ့ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ နှိပ်စက်နေရတာလဲ”

“ရှင်တစ်ယောက်တည်း ခံစားတတ်တာ ကျနေတာပဲ”

“အသည်းကော ခံစားနေရလို့လား”

“ရှင်ရဲ့စိတ်ကို သိချင်လို့ ကျွန်မ စမ်းသပ်မိတာပါ၊ စမ်း
သပ်နေတဲ့ကာလအတွင်းမှာ ကျွန်မ ဘယ်လောက် ခံစားနေရလဲ
ဆိုတာ ရှင်မှ မသိတာ”

“ဟား... ပျော်လိုက်တာကွာ၊ ဒါဆို အသည်းလည်း ကိုယ့်

ကို ချစ်တယ်ပေါ့”

“မသိဘူး”

“ဟေ့... အဲဒီလို မလုပ်နဲ့ကွာ၊ ပြန်ဖြေပါဦး... ကိုယ်
ကြားချင်လို့ပါ”

“ကျွန်မ ဖြေရင် ရှင်က ယုံမှာလား”

“အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပြီးသား”

“ကျွန်မ ရှင်ကို ကလဲ့စားချေဖို့အတွက် ဇာတ်လမ်းလုပ်တာ

ဆိုရင်ကော”

“ဘယ်အတွက် ကလဲ့စား ချေချင်တာလဲ”

လွတ်တနဲ့ ထွက်သွားသော သူမ စကားကို အမြန်ချေပနိုင်

နေအတွက် အလျင်အမြန် အကြံထုတ်ရသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ကျွန်မကို သိချင်းဆိုခွင့်မရအောင် လုပ်ခဲ့
ထဲ့လို့လို့လေ”

“အဲဒီလျော်ကြေးအနေနဲ့ အသည်း သိချင်းပြန်ဆိုလို့
ရအောင်ကို ပြန်ကူညီပေးမယ်၊ ကိုယ့်အသက်နဲ့ ရင်းပြီး အာမခံပါ
တယ်”

“ရှင် ပိုပြီ”

“လို့တောင် လိုနေသေးတယ်၊ ကဲ... အသည်း၊ ကိုယ်
အသည်းဆီ လာရမှာလား၊ အသည်း ကိုယ့်ဆီ လာမှာလား”

“ဘယ်တော့”

“အခု ကိုယ် အသည်းတို့လမ်းထဲ ရောက်နေပြီ၊ အသည်း
အိမ်ထဲ ထွက်မလာရင် ကိုယ် အသည်းတို့အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့မယ်”

“ဟာ... ညကြီး၊ ကျွန်မ အခုအချိန်ကြီး ရှင်နဲ့ မတွေ့ချင်
ဘူး အို... ကျွန်မစိတ်ရှုပ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ မနက်ကျတော့မှ
အင်းထားမှာ လမ်းလျှောက်မယ်... ရှင်လာခဲ့လေ”

“အသည်း တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်... ရှင်ပြန်တော့နော်”

“အခု တွေ့မှာကို ဘာကြောင့် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေတာ
လဲ၊ အသည်းနားမှာ ဘယ်သူရှိနေလို့လဲ”

“တစ်စိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ကျွန်မအနားမှာ
ရှိနေတယ်ဆိုရင် ရှင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

“ကိုယ် ဝင်လည်တာလို့ မှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ရှင်က ဝန်ခံနေတာလား၊ ရှင် စွံတာကို ကြွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ကိုယ့်အမှားတွေကို မြင်သွားတာ၊
စိတ်ချ... နောက်ပိုင်း အမှားတစ်စက်မှ မရှိအောင် ကိုယ်နေသွား
မယ်၊ အသည်းအမှားတွေအတွက်တော့ ကိုယ်အမြဲနားလည်
ခွင့်လွှတ်ပေးနေမှာပါ”

“တကယ်လား”

“ကိုယ် အတော်လေးကို ခံစားပြီးမှ ခွင့်လွှတ်ရမှာနော်”

“တကယ်ခံစားနေရလား”

အိမ်ရှေ့က အောင်နိုင်သူအပြုံး ကြိတ်ပြုံးပြုံးမိသည်။

“မေးရက်လိုက်တာ အသည်း၊ အခု အသည်းအနားမှာ
ဘယ်သူမှ မရှိပဲ အသည်း နောက်ပြောတာမှန်း သိရက်နဲ့တောင်
တိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဒီလောက်ခံစားနေရတာ”

“ရှင်က ကျွန်မဘေးမှာ တစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ မယုံလို့
လား”

“အသည်းဘေးက တစ်စိမ်းယောက်ျားလေးက ကိုယ်နဲ့
အကြာကြီး စကားပြောနေတာ လက်ခံနိုင်မှာတဲ့လား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မဘေးမှာ ရှိနေတဲ့သူက မှင့်ထက်
ပိုပြီး ကျွန်မကို နားလည်ပေးတဲ့သူဆိုရင်ကော”

“တော်ပါတော့ အသည်းရယ်၊ အဲဒီစကားတွေဟာ အထက်

မပြောပါနဲ့တော့ ကိုယ်... ကိုယ် တကယ် ရင်ထဲ ပူလောင်လာပြီ ကွာ”

ရှင် တကယ်ခံစားနေရတယ်ဆိုရင် အိန္ဒြေ ဝမ်းသာရမှာပဲ လေး ရှင့်အပေါ် တင်ခဲ့တဲ့အကြွေး သေးပေမယ့် ပြန်ဆပ်ရမှာက အတိုးကြီးတယ်၊ ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ပြီးနေတဲ့ အိန္ဒြေ မျက်နှာ လျှို့ဝှက် ခန်းတ ထွက်မပြန်နိုင်သေးတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းစရာပါ။

“အသည်း... ”

“ရှင် ဖုန်းမချသေးဘူးလား”

“အသည်းကော ဘာလို့ ဖုန်းမချသေးတာလဲ”

“ရှင့်ဖုန်းအချကို စောင့်နေတာ”

“နောက်တစ်ယောက်ဆီ ခေါ်စရာ ရှိသေးလို့”

“ဟင့်အင်း... ရှင်စိတ်ဆိုးပြီး ချသွားတဲ့ဖုန်းသံကို ကျွန်မ နားထောင်ချင်လို့”

“ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးစေချင်ရတာလဲ အသည်း”

“ရှင်နဲ့ တွဲဖူးတဲ့ ကောင်မလေးတွေဆီက သတင်းရတယ်၊ ရှင်နဲ့ ဖုန်းပြောရင် ရှင်က အမြဲဦးအောင် ချရမှ ကျေနပ်တယ်တဲ့ တတယ်လို့ တခြားတစ်ယောက်က အရင်ချရင် ရှင်က ချက်ချင်း ပြန်ခေါ်ပြီး ပြန်ချတတ်တဲ့အကျင့် ရှိတယ်ဆို”

“ဟတ်တယ်”

“ကျွန်မနဲ့ ဖုန်းပြောတိုင်း ကျွန်မအရင် ဖုန်းချနေကျနော်”

“အသည်း ကိုယ့်အကြောင်း အသေးစိတ်ကို သိနေတာ အရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ ကိုယ် အသည်းနဲ့ ဖုန်းပြောရင် ကိုယ့်ဘက်ထဲ

နေ စပြီးဖုန်းချလိုက်ရမှာ အရမ်းနမြောတယ်၊ အသဲ အသံထေးထွေ အမြဲကြားချင်နေမိတယ်”

“ကျွန်မလည်း ရှင့်လိုပဲ”

“အသည်းက စိတ်ချမ်းသာမယ့်စကားလေးတော့ ပြော တတ်သား၊ ကဲ့ပါ... အသည်းဘေးကလူ ငြိုငြင်နေပါ့မယ်၊ အသည်း အရင်ဖုန်းချလိုက်တော့နော်”

“ဟင့်အင်း... ရှင် အရင်ဖုန်းချကြည့်လေ၊ ကျွန်မဘယ်လို ခံစားရမလဲလို့ပါ”

“ကိုယ်မလုပ်နိုင်ဘူး အသည်း၊ အသည်းက တခြား မိန်းကလေးတွေလိုမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ဘက်က စပြီးဖုန်းချလိုက် တာ ကိုယ် မခံယူသင့်ဘူး၊ အသည်းက တိုယ့်အတွက် ဘုရင်မပါ၊ တဲပါ အသည်းရယ်၊ ဘေးက တစ်ယောက် စိတ်ညစ်နေပါဦးမယ်”

“ဘေးက တစ်ယောက်က သဘောထားကြီးတယ်၊ ကျွန်မ တို့ ပြီးပြီးတောင် ကြည့်နေပါသေးတယ်၊ ကြည့်တာတောင်မှ လတ် စာလေး ပိုက်လို့၊ ဘေးနားမှာ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်တောင် ငုတ် တုတ်ထိုင်လို့”

“ဟာ... အသည်းက သိပ်နောက်တာပဲကွာ၊ ကိုယ်က အကယ်အောက်မေ့လို့ ရင်ကို ပူနေတာ”

“ရှင် ကျွန်မကို ပေးထားတဲ့ပုံလေးက ကျွန်မဘေးမှာ အမြဲ ထမ်း ရှိတယ်၊ ရှင့်ဆီ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တဲ့ရက်တွေမှာ သူ့ရဲ့အရွေ့မှာ ခဲ သီချင်းဆိုပြနေမိတယ်”

“ချစ်လိုက်တာ အသည်းရယ်”

“အဖေ ငါ့အဖေပါ”

“အဖေကြောင့် ဒီလို လျှောက်လုပ်လဲ”

“ခွင့်ကို ယုံလို့”

“ထိုက်ကို ယုံပါလို့ မတောင်းဆိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အသည်း

ခွင့်ပြုတဲ့အချိန် ကိုယ်အသည်းကို လက်ထပ်မယ်”

“မနက်ဖြန်ဆိုရင်ကော”

“အခုချက်ချင်းတောင် ဖြစ်တယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား... ညကြီးကို”

“တရားသူကြီးရယ်၊ ရှေ့နေရယ်၊ အသိသက်သေရယ်၊ အခု
ချက်ချင်း သွားနှိုးခဲ့မယ်”

“အပြောကောင်း”

အိန္ဒြေ ဖုန်းခလုတ်ကို ဖိနှိပ်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ အရူးအမူးဖြစ်လေ သူမအတွက် စိတ်ကျေနပ်
ရာ ဖြစ်လေပါပဲ၊ ဖုန်းပြောပြီး အရင်ဖုန်းချတတ်သော သူ့အတွက်
တို့ သိထားပြီးမို့ ဖုန်းဆက်တိုင်း သူမ အရင်ချခဲ့သည်ပဲ၊ သူ ကိုယ်ချင်
စာတတ်လာစေရယ်လေ။

အောင်ထွန်းခန့်။

ဘာသားနှင့်များ ထုထားသနည်း။

မိန်းကလေး အတော်များများ ပါးစပ်ထဲ သူ့နာမည်ထဲ
ရေဝန်းစားခဲ့သည်။

ရုပ်ရည်သန့်ရုံသာမက G.S.M တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးနှင့်
အကောင်အလေးအတော်များများ ထည်လဲတွဲခဲ့သူ။

အိန္ဒြေ။

သူတို့အုပ်စု အထင်သေးခဲ့တဲ့ သူမကို တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်လာ
အောင် ဆွဲဆောင်မှုက အောင်မြင်လေပြီ၊ ရာနှုန်းပြည့်နိုးပါး အောင်
မြင်မှုကို အိန္ဒြေ ကျေနပ်နေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

အစဉ်း(၂၄)

“လင်းဟိန်းဇံ... မင်း အေးတိအေးစက် နေတတ်တဲ့ အတွင်းမှာ ငါသိပေမယ့် မင်း အခုနောက်ပိုင်း ပိုပြီးအေးစက်စက် နိုင်လာသလိုပဲ”

“ထင်လို့ပါကွာ”

နိုင်သူမင်းအမေးကို လင်းဟိန်းဇံ ပေါ့ပေါ့လေး ပြောသည်။

“တော့ကောင် ငလင်း၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်က ကားစက်သံ ကြားတာနဲ့ ဒီတား ဘယ်နေရာမှာ ချို့ယွင်းနေတယ်ဆိုတာ ကားအဖုံး မဖွင့်ဘဲ သိတာတွေ၊ မင်းရဲ့ရောဂါလောက်တော့ အပျော့ပဲ... ဟေ့ကောင်”

“မင်း ဘာသိထားလို့လဲ”
လင်းဟိန်းဇံက မလုံမလဲ မျက်နှာပေးဖြင့် မေးသည်။

နိုင်သူမင်းလည်း ဟန်ပါပါဖြင့်... .

“မင်း တစ်ခုခုကို ခံစားနေရတယ် ထင်တယ်၊ အဲဒီတစ်ခုကို မင်း ရင်ဖွင့်လို့က်၊ မင်းရင်ထဲ ပေါ့သွားလိမ့်မယ်”

“ဟင်... .”

လင်းဟိန်းဇံ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မင်း မပြောချင်လဲ နေပါကွာ၊ ဒါနဲ့ ဟိုနှစ်ကောင်လည်း ချိန်းထားပြီး ပေါ်မလာသေးပါလား”

“ဒီကောင်တွေ လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ... မင်း ဒီကောင်တွေနဲ့ တွေ့ခဲ့လို့လား၊

ငါတို့ မဆိုတာ တစ်ပတ်လောက် ရှိနေပြီ”

“ဒီကောင်တွေနဲ့ ငြိနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို မင်း မြင်ဖူးဘူး”

“မင်းမေးခွန်းက အထူးအဆန်းပဲ ငလင်း၊ မင်း သူများ အကြောင်း စိတ်မဝင်စားတတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ငါ အမေးသာ ပြောကွာ”

“ဟင်အင်း... မတွေ့ဖူးဘူး”

“မင်းတွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးကော ငါတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦး ရမလား”

“အဲ... မင်းစကားတွေ တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာလဲ... မင်းကောင်မလေးကို ကြောက်ရလား”

လင်သိန်း အဖေစကားကြောင့် နိုင်သူမင်း တွေဝေသွားသည်။ ငါ့အဖေကို တိုယ်တိုင် ပြန်မေးရမည်။

ရှင်သန်ကို သူ ကြောက်ရသည်လား၊ မဟုတ်။ သူ့စကားကို အပြုအမူနှင့် ခေါင်းညိတ်ကာ နားထောင်တတ်သူ။

သူထွားရာသို့လိုက် သူခေါ်ရာသို့ ပါတတ်သူမှာ နှင်းတင်မည်ကဲ့သို့ ရှင်းသန့်မွန်ပါ အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းမေးတာ နှင်းကိုလား၊ ရှင်းသန့်မွန်ကိုလား”

ခပ်ကြားကြားလေး မေးသည်။

“ရှင်းသန့်မွန်”

“ဘာလဲ... မင်းက ရှင်းသန့်မွန်ကို စိတ်ဝင်စားလို့လား၊ တစ်နေ့နေ့တော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှာပါ။ အခုတော့ နှင်းကို စိတ်မညစ်စေချင်သေးဘူး”

“ငါ ခဏလောက်ပဲ မြင်ဖူးချင်တာပါ။ မိတ်ဆက်ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ မင်း သူနဲ့ တွေ့နေကျနေရာရယ်၊ အချိန်သာ ပြောကွာ”

“ငွတ်ကြီးပါလား”

“ဘာလဲ... မင်းက တိုတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ငါက မင်းတို့ကို ရှင်းသန့်မွန်က အပြစ်တင်စင်ပြီး ဘယ်လောက်လှတယ်ဆိုတာ ကြားချင်နေတာပဲ။ ခဏကွာ... ငါ ဟိုကောင်တွေဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမယ်”

“သူတို့တိုပါ ရှင်းသန့်မွန်ကို ပြမှာလား”

“မင်း အဲဒီလောက် အကြားမသန့်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါတစ်ယောက်

သည်း ကြားလည်း လုံလောက်ပါတယ်”

“တာကွာ... မကြားပါဘူးကွာ”

နိုင်သူမင်းက ပြောပြောဆိုဆို အောင်ထွန်းခန့်၏ဖုန်းမိတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“အေး... ပြော... နိုင်သူ”

“ဟေ့ကောင် မလာဘူးလား၊ ငါတို့မင်းကို စောင့်နေတာ”

“မလာတော့ဘူးကွာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ထိနေလို့ကွာ”

“အဆင်မပြေဘူးလား”

“အေးကွာ... မနက်က အင်းလျားမှာ ချိန်းထားပြီး မလာဘူးကွာ၊ ဖျားနေလို့တဲ့”

“ဒီတစ်ယောက်နဲ့တော့ မင်း ခံရမယ်နဲ့တူတယ်”

“တူတယ် မဟုတ်ဘူးကွာ၊ တကယ်ကို ခံနေရပြီ၊ အခုအချိန်ထိ ထမင်းမစားချင်ဘူးကွာ၊ ဘာမှလည်း စားချင်စိတ် မရှိဘူး၊ မင်း အဖော်လုပ်မယ်ဆို ဒီည သောက်ရအောင်ကွာ”

“ဟာ... မလုပ်နဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ကိုယ်သောက်တာ နှင်းက

ပြောပေမယ့် ရှင်းသန့်က ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်းသန့်က နှင်းကမ်းသိပ်ရှိတာကွာ၊ သူ့ရဲ့ဖူးစာရှင်က ငါ့ပင်သီလ လုံရမယ်တဲ့”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ... မိန်းမတိုင်း ဒီလိုပါပဲ၊ ယောက်ျား

တွေကို သူတို့တပည့်တွေ ကျနေတာပဲ၊ စည်းကမ်းတွေ အထက်မှာပဲ၊ ငါကတော့ လုံးဝပဲ”

“ဒါကြောင့် သက်နှင်းစံက မင်းကို ခေါက်တာပေါ့ကွ၊ ငါတော့ သူတို့ကို ကြောက်ပြတာ အလကား မဖြစ်ဘူး၊ နှင်းနဲ့ ရှင်းသန့်တို့ ထပ်ပြိုင်တည်း ထိန်းထားလို့ ရတယ်ကွ”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်... လုပ်စမ်းပါဦးကွာ၊ ငါတို့အသည်းကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမလဲ၊ ငါ သူ့ကို တကယ်ချစ်မိသွားတယ်နဲ့ တူပါတယ်ကွာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ခံစားရတယ်ဆိုတဲ့ အရသာ ငါတွေ့နေပြီကွ”

“မင်းကောင်မလေး နေမကောင်းဘူးဆိုတော့ မုန့်ဝယ်ပြုလုနာသွားကြည့်ပေါ့ကွ... အကွက်ဝင်နေသားနဲ့”

“ငါနဲ့အသည်း ပြဿနာနဲ့ စတွေ့ထားတာဆိုတော့ အသည်းတို့အိမ်ကို ငါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သွားလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်ကွ”

“ခက်လိုက်တာကွာ”

“တော်ပြီကွာ... ငါ ဟန်မောင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး သေချာစရာ ညှိလိုက်ဦးမယ်”

“နေဦးကွ... ငါလည်း ဒီကောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်မှာ”

“အခုလား”

“ဟုတ်တယ်... ဒီမှာ လင်းဟိန်းနဲ့ ရောက်နေတာ၊ မင်းတို့ကလေးတွေ နှစ်ယောက်တည်းကွ”

“မင်း ဟန်မောင်ဆီလည်း ဆက်မနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ သူမင်းဆီထက် ငါ့ဆီတို့ပဲ ပိုစိတ်ဝင်စားမှာ”

“ဘယ်လို...”

“ဒီကောင်လည်း ကောင်းကောင်းကြီး ကွဲနေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သူ့ကောင်မလေးက တစ်ခေါက်ပဲ အတွေ့ခံပြီး နောက်ပိုင်း ဖုန်းနဲ့ပဲတဲ့ကွာ”

“ဪ...”

“ဒါပဲကွာ... ငါ့ဟန်ကြီးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့မယ်၊ လင်းဟိန်းနဲ့လည်း စိတ်ဝင်စားရင် ငါ့ဆီ လာခဲ့လို့ မိုးအလင်းမူးမယ်”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည့်တိုင် နိုင်သူမင်း ဝိုင်တွေတွေဖြင့် ဖုန်းမချဖြစ်သေး။

“ဟေ့ကောင် ဘာတဲ့လဲ”

“ဒီကောင်တွေတော့ မလွယ်ဘူး... ခံနေကြရတယ်”

“ငါ ထင်သား”

“မင်းက ဘာထင်တာလဲ”

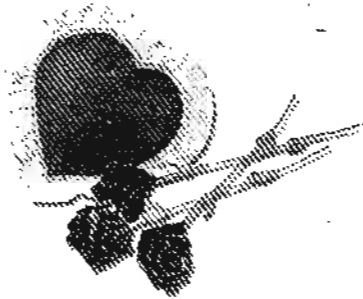
“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဪ... မင်းလည်း ရှင်းသန့်မွန်ကို သတိထားလိုက်ဦး၊ နှင်းကိုလည်း လက်မလွတ်နဲ့နော်”

“မင်းစကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“သေချာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် မင်းတို့ နားလည်အောင် ရှင်းပြပါမယ်... သွားတော့မယ်ကွာ”

လင်းဟိန်းနဲ့ ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားလေသည်။ နိုင်သူမင်း အတွေးများဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခန်း(၂၅)

“အိန္ဒြေ... ရှင်နဲ့ ဟိုလေးယောက် အခြေအနေ ဘယ်ထိ ဆောက်ပြီလဲ”

“ဟုတ်တယ် အိန္ဒြေ၊ နင့်ဇာတ်လမ်းမပြီးမချင်း ကိုသီဟက ငါ့ကို တောင်းကောင်းကြီး ဒေါကန်နေမှာဟ”

“တိုဦးကလည်း ငါ့ကို လက်ထပ်ချင်ပြီတဲ့”

ဆူငယ်ချင်းများက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပိုင်းပြော လိုက်သော စကားများကြောင့် အိန္ဒြေ ဆံပင်များကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။

သူ့မဇာတ်လမ်းက ပြီးနေပါပြီ။

“ဟဲ့... အိန္ဒြေ၊ ဘယ်လိုလဲဟာ ငူငူကြီးနဲ့”
“ကျွန်မလုပ်ခဲ့တာတွေ မှားသွားပြီလား မသိဘူးနော်”
“မှားသွားလား မဟုတ်ဘူး၊ နင်လုပ်ကတည်းက အမှား တွေ လုပ်နေတာပဲ”

“ကျွန်မလုပ်ခဲ့တာ အမှားလို့ ရှင်တို့က ယူဆတယ်ပေါ့”
အားလုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။
အိန္ဒြေ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။
သူမလည်း ဒီအမှားတွေကြားမှာ စိတ်မောနေတဲ့သူ။
ပြန်ရုန်းထွက်ချင်လည်း မရနိုင်တော့။

“ကျွန်မရဲ့ဇာတ်လမ်းဆုံးရင် အခဲစားရဆုံးက ဟန်မောင် ပြစ်မလားပဲ”

“ဆိုက်တယ်နော်... ဟန်မောင်က အစွဲအလန်း သိပ်ကြီး တယ်၊ မမစိမ်းတုန်းက တောင် အတော်ခဲစားခဲ့ရတာဆိုတော့ နင်နဲ့ ဆို ပိုဆိုးလိမ့်မယ်”

“အနာပေါ် တုတ်ကျ”

“ဘာမှမသိရှာတဲ့ ရေခဲတုံး လင်းဟိုန်းဖဲတောင် အိန္ဒြေ အတွက်နဲ့ အတော်ထိသွားတဲ့ပုံစံပဲဟ”

“အဲဒီရေခဲတုံး မပြောနဲ့၊ ဟိုးဝါရင့်သမားကြီး အောင်ထွန်း ခန့်တောင် အတော်လေးကို လေနေပြီလေ၊ အရင် သူနဲ့ ဖုန်း တွန်တက်ရုံတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့တောင် စုကားမပြော မတွေ့တော့ ဘူးတဲ့ဟာ”

“ကျားနာကျနေလို့နေမှာ”

www.burmeseclassic.com

“ကောင်းတယ်... အဲဒီလိုကောင်မျိုး ခံရတာ ကောင်းတယ်”

“နိုင်သူမင်းတစ်ယောက်ပဲ ကောင်းတယ်၊ သူ့ကောင်မလေး ကျန်နေသေးတော့ တော်သေးတာပေါ့”

“မတော်ဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ အိန္ဒြေ”

“ငါ မနက်ကတောင် နိုင်သူမင်းကို သူ့ရဲ့နှင်းဆီ ခေါ်သွားခိုင်းလိုက်တယ်”

“သူ... ခေါ်သွားလား”

“အင်း...”

“ဒါ နင့်ကို အတော်ချစ်လို့နေမှာ”

“ကျွန်မထက် ဆီပင်နဲ့ဆို ပိုမှန်လိမ့်မယ်”

“ရှင့်ဟာက အထူးအဆန်းပါလား”

“ဟုတ်တယ်... သူက ဆီပင်ကို သိပ်ပြီးတန်ဖိုးထားမြတ်နိုးတာ”

“ရှင် ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲ အိန္ဒြေ”

ရှင်းသန့် မျက်လုံးအပြုံးသားနှင့် မေးသည်။

“ကျွန်မ သူ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ရွေးချယ်ခိုင်းတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မကို လက်ထပ်မယ့်အကြောင်း နှင်းရှေ့မှာ ပြောခိုင်းလိုက်တယ်”

“ပြောလား”

ညို့ပျားခင်အမေးကို အိန္ဒြေ ခေါင်းလေး ညိတ်ပြလိုက်

သည်။

“အိန္ဒြေ... ရှင်ဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းပါလား”

ရှင်းသန့် အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ရှင်းသန့်၊ ကျွန်မတ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ တခြားသူတွေတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်တောင် ကြောက်နေမိတယ်”

“အဲဒါ ရှင်သိရင် နောက်ဆုတ်သင့်ပြီ အိန္ဒြေ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး သက်နှင်း၊ ကျွန်မ သူတို့ရဲ့စိတ်ထွက်ပေါက်ရဖို့အတွက် ဒီဇာတ်လမ်းကို အဆင်ပြေစေောင် ဆက်ကနေရမယ်”

“ရှင့်ဟာ ရှုပ်ကုန်မယ်နော်”

“ကျွန်မ သိနေတာ ဟန်ပေးတဲ့ အစွမ်းဖြစ်လို့ မရသလို အောင်မြင်နိုင်လည်း အခက်အခဲနတယ်၊ နိုင်သူမင်းကိုစွဲက အဆိုးဆုံး ဖြစ်သွားတယ်”

“ရှင် နောင်တရနေပြီပေါ့”

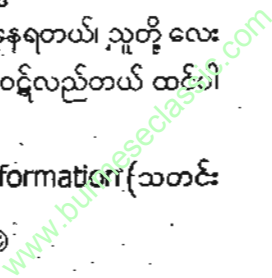
“နောင်တမရဘူး ရှင်းသန့်၊ ဒီကိစ္စတွေက သူတို့ ခံစားသင့်တဲ့ ငါ့ရဲ့ကလေးစားချေမှုပဲ၊ ဒါပေမယ့်... ”

အိန္ဒြေ ပြောလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့်... ဘာဖြစ်လဲ... အိန္ဒြေ”

“ရဲသူနိုင်နဲ့ကိစ္စမှာ ငါအတော်ခံစားနေရတယ်၊ သူတို့ လေးယောက် ဖြစ်နေတဲ့ ခံစားချက်မျိုးပေါ့ဟာ၊ ငါဝင့်လည်တယ် ထင်မိတယ်”

“ဟဲ့... ရဲသူနိုင်ရဲ့နောက်ဆုံး Information (သတင်း

အချက်အလက်) မရသေးပါလား”

“သူ့ ယောက်ဖေတယ်ဟ”

“အိန္ဒြေ... သူဟာ ရှင်ကို အတော်လေးကို နာကျည်းခဲ့ပုံ
အိန္ဒြေအိမ်မှာ”

“ဒါကြောင့် ရှောင်နေတာ နေမှာ”

“အင်း... ကျွန်မ ဟိုလေးယောက်အပေါ် ထားခဲ့သလိုမျိုး
နဲ့ ထူပါတယ်”

“ကျွန်မကတော့ အတုံ့အလှည့်တွေကို ပြေးမြင်တယ်”

“ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ကိုယ့်ထံ ပြန်တာ”

“အိန္ဒြေ... ရှင် ရဲသူနိုင်ကို ချစ်သွားတာလား”

“ကျွန်မ မသိဘူး။ အချာတာက သူ့အတွက် ကျွန်မရင်ထဲ
အရမ်းခံစားနေရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဟိုလေးယောက်ရဲ့ခံစား
အတိုင်းကို ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်နိုင်တာပါ။”

“ရှင် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လောက်လောက်လို့ စဉ်းစားထားလဲ”

“အိန္ဒြေ”

“ကျွန်မ စဉ်းစားနေတုန်း”

“လေးယောက်စလုံး ပေးတွေ့ပြီး အကြောင်းစုံ ရှင်းပြလိုက်

ပါလား အိန္ဒြေ”

“ကျွန်မ သူတို့လေးယောက်နဲ့ ဆုံဖို့ထက် ရဲနိုင်သူကို အရမ်း
တွေ့ချင်နေတယ်။ နေတော်ပြန်မှ သူတို့အိမ်က လူကြီးတွေဆီ ဝင်ကြည့်
မယ်”

“ရှင် သတိထားနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဆန္ဒတွေ စောရင် အန္တရာယ်ဖြစ်တတ်တယ်”

“ငါ့အတွက် အန္တရာယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ညို့ဖျား”

“ကျွန်မလည်း အတိအကျတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ကျွန်မ ရှင်တို့ကို အပွင့်လင်းဆုံး ဝန်ခံချင်တယ်”

အိန္ဒြေစကားကြောင့် အားလုံးစိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားကြ
သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားစွင့်နေကြသည်။ အိန္ဒြေကတော့
အတွေးနက်နက်ထဲ ဝင်ရောက်၍ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဆွဲထုတ်
ယူပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မိန်းမောင်ကို အရမ်းသနားတယ်။ အောင်ထွန်းခန့်
ပုံသဏ္ဍာန်ကလေးကလေးကလေးတယ်။ နိမ့်နိမ့်နိမ့်နိမ့်ကလေးကလေးကလေး
တယ်။ လူတွေက အရမ်းပြုစင်တဲ့ မှုတ်ကောက်ကလေးကလေး ဒီနေထိုင် မေ့လို့
မရဘူး”

“ဟင်... ရှင်အိန္ဒြေကလေး”

“အားလုံး အံ့သြမှင်အတိအကျကြသည်”

“ရှင်တို့ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။
ကျွန်မ အစကတည်းက သူတို့ကို မုန့်ခွဲတာမှ မဟုတ်တာ။ သူတို့ရဲ့
စိတ်သဘောကောင်းတဲ့ အလေ့အကျင့် အပြုအမူလေးတွေ သိလာ
သလိုပဲ”

“ရှင် ဘာတွေ သိနေတာလဲ”

“သူတို့တစ်ဦးစီမှာ အရည်အချင်းတွေ အသီးသီး ရှိနေကြ
တယ်။ အလုပ်ကို ကြိုးစားပြီးတော့ အသိပညာတွေကို လေ့လာ

www.burmeseclassic.com

ဆင်ခြင်ဉာဏ်တွေ ရှိတဲ့နေရာမှာ သူတို့ဟာ ယောက်ျားကောင်းတွေ လို့ ဆိုနိုင်တယ်”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

သတ်နှင်းစံက ခပ်ရှဲ့ရှဲ့လေး မဲ့ကာ မေးသည်။

“ကျွန်မစကားက ရှင်တို့တွေ နားလည်မယ်လို့ အပြည့်အဝ ဝေ့ဆပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ လူတွေအကြောင်းကို အတော်လေး နားလည်သဘောပေါက်လာသလိုပဲ။ အဲဒီလို နားလည်လေလေ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကြောက်လေလေပဲ”

အခန်း(၂၆)

ဒီနေ့တော့ သူငယ်ချင်းလေးယောက် ဆုံဖြစ်ကြသည်။
ယင်းဟိန်းခံ မွေးနေ့ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်... စိမ်းမွေးနေ့က နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှာ
ဒီတစ်ခါပဲ ငါတို့ကို အိမ်မှာ ခေါ်ကျွေးတာ ရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါကွာ... အရင်က အပြင်မှာပဲ ကျွေးနေကျဟာ”

“မင်းတို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ချင်လို့ပါကွာ။ အပြင်
မှာဆို မင်းတို့နဲ့ စကားများများ ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ကွ... ငါ့မွေးနေ့တုန်းကတောင် ကာရာ
အိမ်ကဆိုင်မှာ အချိန်တုန်သွားတာ”

“ဟေ့ကောင် နိုင်သူမင်း... ငေါင်လှချည်လား။ လာကွာ
အပြည့်ခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားသွားပြောရအောင်”

www.burmeseclassic.com

ထမင်းစားခန်းထဲမှ အားလုံး ထထွက်လာခဲ့ပြီး စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

လေးယောက်စလုံး တက်တက်ကြွကြွ မရှိလှပေ။ လေးလံသော အရာများကို သယ်ဆောင်ထားရသကဲ့သို့ မျက်နှာများ မသာသော ဖြစ်နေကြသည်။

စာကြည့်ခန်းထဲတွင် စာမဖတ်ဘဲ အသံတိတ်နေသော လူလေးယောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ထောင်ထားသော ဓာတ်ပုံကားချပ်ကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ဓာတ်ပုံက ပတ်စ်ပို့ပုံကို ပုံကြီးချဲ့ထားသော အိန္ဒြေရှင်၏ပုံဖြစ်သည်။ အံ့သြသော မျက်လုံးအစုံများစွာက ထိုဓာတ်ပုံကို ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

နှုတ်မှ ဖွင့်ဟ၍ မရလောက်အောင် စိတ်များက အလွန်လေးလံနေသည်။

မျက်ခုံးတန်းတန်း၊ နှုတ်ခမ်းလှလှ၊ နှာတံပေါ်ပေါ် မိန့်တလေးတစ်ဦး။

အိန္ဒြေရှင်ပုံ ဖြစ်သည်ကို သူတို့လေးဦးလုံး ယခုထိတိုင် မသိကြသေးပေ။

“ဒါ . . . ညိုမှူးခပ်တဲ့”

ဦးစွာ နှုတ်မှ ဟလာသူက လင်းဟိန်းခံဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး . . . အဲဒါ ငါ့ရဲ့ကေသီပုံ”

“သက်နှင်းစံ”

“ရှင်းသန့်မွန်”
နှုတ်မှ ရေရွတ်နေသော အမည်များက ဓာတ်ပုံရှင်၏ နာမည် မဟုတ်ပေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အောင်ထွန်းခန့်က ခေါင်းကို စုံကုတ်ရင်း ပြောသည်။ ဟန်မောင်ကတော့ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ”

နိုင်သူမင်း အကြီးအကျယ်ကို တုန်လှုပ်သွားသည်။ နှင်း၏ မျက်နှာလေးကို ပြေးမြင်လာသည်။

“အဲဒါကိုသဘောပါ . . . နှင်းအနေနဲ့တော့ ကိုကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ တွေ့တာစရာ မရှိပါဘူး။ အဲဒါကိုရဲ့ရတ်စတ်မှုကို နှင်းကျေနပ်စွာ ခံယူပါမယ်။ ကိုကို နှင်း မုန်းနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”
နှင်း၏စကားသံလေးက နိုင်သူမင်း နားထဲ စွဲကျန်နေသည်။

လင်းဟိန်းခံက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချကာ . . .

“ငါ မသင်္ကာနေတာတော့ ကြာပါပြီကွာ၊ ငါ့အလုပ်တွေက ချားနေတော့ မင်းတို့နဲ့ မတွေ့ဖြစ်ဘူး။ ဒီအကြောင်းလည်း မပြောဖြစ်ကြလို့ ဒီအခြေအနေထိ ဖြစ်သွားတာ”

“သူ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

“အင်း . . . သူ့နာမည်အရင်းက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ”

“စဉ်းစားစရာက ညိုမှူးခပ်၊ သက်နှင်းစံ၊ ရှင်းသန့်မွန်၊

လှကေသီဟန်တို့ဟာ တစ်နေရာစီမှာ ရှိနေပြီး လူက တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေတယ်”

“လူတူတာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးနော်”

“ဟန်မောင်... မင်းအသိစိတ်နဲ့ နည်းနည်းကပ်ထားပါဦး
အဲဒါ လေးကိုယ်ခွဲ ရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လေးမြွှာပူးလည်း ရန်ကုန်
မှာ မွေးတယ်လို့ မကြားဖူးသေးဘူး”

အောင်ထွန်းခန့်က ဟန်မောင်ကို ဒေါကန်ကန်နှင့် မာန်
လိုက်သည်။

“တော်ကြပါတော့ကွာ... ငါတို့ ဘာလုပ်သင့်သလဲ
စဉ်းစားကြပါကွာ၊ ငါကမှ အခက်ကွဲ၊ နှင်းနဲကလည်း လုံးဝပြီးသွားပြီ”

“ငါ အသည်းကို လုံးဝ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒီ
တော့ မင်းတို့အားလုံး ချောင်ပေးကြ”

အောင်ထွန်းခန့်က စကားအတည်ပြုနေခြင်း ဖြစ်သည်။
ဟန်မောင်က မျက်နှာပျက်ကာ... .

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲကွာ၊ ငါက ကေသီကို အရမ်းချစ်
တာတွေ၊ ငါလည်း အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“မင်းတို့ကွာ... ဟိုက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငါတို့အနား
ရောက်လာမှန်းမသိပါ၊ ဟေ့ကောင် လင်းဟိန်း၊ မင်း ဒီပုံတို့
ဘယ်လိုတာလဲ”

“အထူးသင့်ဆုံး မေးခွန်းပဲ နိုင်သူမင်း”

အခန်း(၂၅)

“အစ်ကို... ဒီစာရင်းတွေ ကွန်ပျူတာထဲ သွင်းလိုက်ရ
တော့မလား၊ အတိုးတွက်ထားတဲ့ဖိုင်တွေ အစ်ကို ကြည့်ဦးမလား”

“ကျွန်မကတော့ သုံးလေးခေါက် စစ်ပြီးသွားပြီ”

“မင်းစစ်ပြီးရင် ပြီးတာပဲ ညှိမှုအင်၊ Total ကိုက်မကိုက်ပဲ
ငါစစ်ချင်တယ်”

“ဒီနေ့တော့ Total ကိုက်လို့ရမယ် မထင်ဘူး .အစ်ကို၊
မသိတာတို့ဘက်က စာရင်းတွေ မရသေးဘူး”

“အင်း... ဒါဆိုလည်း သိတာတို့ကို အမြန်စာရင်းလုပ်
ခိုင်းလိုက်ပါ”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တဲ့... ဒါနဲ့ အစ်ကိုအတွက် ကော်ဖီဖျော်ထားတယ် အစ်ကို့ သောက်ချင်ရင် ယူသောက်နော်၊ များ... မသိတာတို့ ဆီ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

ညိုမျှ အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ ထွက်ဖန်ပြင်လိုက်စဉ်..

“ခဏလေး... ညိုမျှခင်”

“အစ်ကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“မင်းကိုယ်တိုင် သွားစရာ မလိုဘူးလေ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားခိုင်းလိုက်ပါလား၊ Management ယူထားတဲ့လူတို့ အလုပ်ခွဲခြားလုပ်ကိုင်တတ်ရတယ်ကွ၊ မင်းအနေနဲ့ ဘဏ်ခွဲတင်ခွဲလို့ ခဲ့တာဝန်တွေ အတော်များများ ယူထားရတာ၊ အကုန်လုံး အချို့ ပြုန်းပြီး လျှောက်လုပ်နေစရာ မလိုဘူးလေ”

လင်းဟိန်းခံ ဖော်ပေါ်တင်တင်ပင် ညိုမျှခင်ကို ဝေဖန် ချစ်ချလိုက်သည်။ ညိုမျှခင် မျက်နှာမှာ အပြုံးမပျက်ဖြင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မ သာမန်ကိစ္စနဲ့ဆိုရင် မသိတာတို့ ဆီ မသွားပါဘူး၊ စာရင်းတွေ ကွာလို့ ကျွန်မသွားကြည့်ရမှာမို့ပါ”

“ဘာ... စာရင်းကွာတယ်၊ ဒီကိစ္စ ငါ့ကို ဘာလို့ အသိပေးတာလဲ၊ စာရင်းကွာတယ်ဆိုတာ အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ဂဏန်း ထစ်လုံးဆို ဆိုသလောက် ပြဿနာကြီးနိုင်တယ်”

လင်းဟိန်းခံ ဒေါသတကြီးဖြင့် စားပွဲကို “ဘုန်း” ကနဲ တင်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။ ညိုမျှခင် မျက်လုံးလေးတစ်ချက် ဝင့်ထဲ လင်းဟိန်းခံကို စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ကျွန်မ သိထားသလောက် စာရင်းထဲမှာပဲ ပြဿနာရှိ

တာ၊ Account ကို သေချာစစ်ရင် အပြေသိမှာမို့ ကျွန်မ သွားကြည့် မလို့ပါ”

“မင်းက အလုပ်ဝင်တာ မကြာသေးဘူး၊ ငါ့ကို ကျော်လုပ် ချင်တာလား၊ ငါ့ဆီ ပြဿနာတွေ ရောက်မလာတာ မင်း ဖုံးကွယ် ထားလို့ပဲ ဖြစ်မယ်၊ မင်းရောက်လာပြီးကတည်းက ငါနဲ့ အလုပ်တွေ ဝေးသွားသလိုပဲ၊ မင်း ဘာအကြံအစည်တွေ ရှိလဲ”

လင်းဟိန်းခံ စကားအဆုံး ညိုမျှခင် အခန်းတံခါးကို ပိတ် တာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

“တောက်”

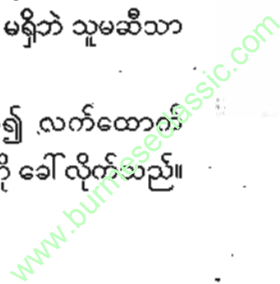
လင်းဟိန်းခံ တောက်တစ်ချက် ခေါက်မိသည်။ သူမ ရောက်လာပြီးကတည်းက အရင်က ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော သူ၏ အလုပ်များ မရှိသလောက် ရှားပါးသွားသည်။

သူမ လက်ညှိုးလေး ထောက်ပေးသောနေရာများတွင်သာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ရသည်။ လက်အောက် ဝန်ထမ်းများနှင့်လည်း ဆက်ဆံမှုများ ဟသွားခဲ့သည်။

ယခင်က မကြာခဏ ပေါ်တတ်သော လုပ်ငန်းပြဿနာ များကိုလည်း မကြားရတော့။ သူမပဲ ဖြေရှင်းပေးလိုက်၍လား၊ ကွယ်ထားသလား သူ မသိရ။

ဝန်ထမ်းများကလည်း သူ့ဆီ ဦးတိုက်မှု မရှိဘဲ သူမဆီသာ ချီဝင်ဆွေးနွေးကြသည်။

လင်းဟိန်းခံ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်၍ လက်ထောက် နန်းနဂျာ ခန့်ရန် ရည်ရွယ်ထားသော ဝေထွန်းကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဆရာ ခေါ်တယ်ဆို”

“သင်တယ်ဗျာ... ခင်ဗျား အသစ်ရောက်လာတဲ့ ညှို့ဖျား
သိချင်တာတွေအပေါ် ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ဘာလဲ... ဆရာက ရာထူးတိုးပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို
ကောင်းစိုင်းမလို့လား”

“ခင်ဗျား စကားက... ”

“ဆော့ရီးနော်... ညှို့ဖျားခင်က ပါးရည်နပ်ရည် ရှိတယ်
ကျွန်တော်တို့တောင် ကျော်သွားနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော် ဘက်ချုပ်က အစည်းအဝေးတွေ သွားနေတာ
က များတော့ ဒီက အခြေအနေတွေနဲ့ နည်းနည်းဝေးနေလို့ ကိုဝေ
ထွန်းကို ခေါ်မေးကြည့်တာပါ။ ညှို့ဖျားခင် ကျော်လုပ်တာတွေ ရှိနေ
လား”

“အင်း... ကျော်လုပ်တယ်လို့တော့ ပြောမရပါဘူး ကိုယ့်
ဆရာရယ်၊ သူက ဆရာရဲ့ (P.A)ဆိုတော့ အားလုံးက သူ့အတွက်
အထူးဝင်တာပေါ့”

ဝေထွန်း၏စကားသံက ညှို့ဖျားခင်ကို မကျေနပ်မှုများ
ပါဝင်နေသည်။ လင်းဟိန်းဇံကိုလည်း ဝေထွန်းက သိပ်မကျေနပ်
အလုပ်ဝင်တာ သိပ်မကွာသော်လည်း လင်းဟိန်းဇံ၏ရာထူးတိုးမှုက
ဝေထွန်းထက် မြန်ဆန်နေသည်။

ဝေထွန်း၏အကျင့်များကို သိ၍ အထက်လူကြီးများက
ရာထူးတိုးပေးရန် ဆိုင်းငံ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကို “တိုယ့်ဆရာ” ဟု ခေါ်သည်ကိုပင် လင်းဟိန်းဇံ

နားကလောမိသည်။

“သီတာတို့ဆီက စာရင်းတွေ (Problem) ရှိတာ ကိုဝေ
ထွန်း သိလား”

“အင်း... တစေ့တစောင်းတော့ သိပါတယ်”

“သီတာတို့က ခင်ဗျားလက်အောက်က မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့တွေက ကျွန်တော့်ဆီ
တောက်ဘဲ ညှို့ဖျားခင်အထိ တက်ပြီး တင်ထားတာ”

“ညှို့ဖျားခင်က ဘာလို့ ကျော်ပြီး လက်ခံထားရတာလဲ၊
ခင်ဗျားပြီးမှ သူ ဒီ(Case)ကို ကိုင်သင့်တာပေါ့”

“ကိုယ့်ဆရာက Information အောက်နေတယ်နဲ့တောင်
ညှို့ဖျားခင်က ပြဿနာရှင်းတာ တော်တယ်ဗျာ၊ စာရင်းပိုင်းကော
ဝန်ထမ်းရေးရာကော အတော်ကို အားကိုးနေရတာဗျာ ဒါကြောင့်
ပြဿနာပေါ်ရင် ညှို့ဖျားခင်နဲ့ ကြိုတ်ရှင်းနေကြတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့
တောင် မသိလိုက်ဘူး”

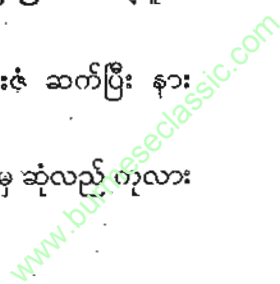
“ဒီလိုလား”

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်ဆရာ၊ ညှို့ဖျားခင်ကို သဘောကျသွားပြီ
လား”

“ကဲဗျာ... ကျွန်တော်သိချင်တာ ပြောပြတာ ကျေးဇူးပဲ၊
ကိုဝေထွန်း လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါ”

ဝေထွန်း၏စကားများကို လင်းဟိန်းဇံ ဆက်ပြီး နား
မထောင်ချင်တော့။

ဝေထွန်း သူ၏အခန်းကဲမှ ထွက်သွားမှ ဆုံလည် ကုလား

ထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်သည်။

“အခုပေါ်တွင် တင်ထားသော ကော်ဖီခွက်ကို အကြောင်း ခွဲ ခိုက်ကြည့်နေမိသည်။”

“ဒေါက်. . ဒေါက်. . ဒေါက်”

တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်မလာသေးသောသူက ညှို့မှူးခင် ထုတ်နိုင်ပေ။ ညှို့မှူးခင်က အခန်းထဲ ဝင်လျှင် တံခါးခေါက်တတ် ကာ အကုန်ရိုသော်လည်း ခွင့်ပြုသံ မရခင်ပင် တံခါးဖွင့်ပြီးဝင် ထုတ်သည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

“မညှို့မှူးခင်က ဆရာ့ကို အန်ကယ်လ်ကြီး ခေါ်ထားတာ မမှေ့ဖို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

ရုံးပိုင်းမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ဆီ ဝင်ပြော ခိုင်းလိုက်သော ညှို့မှူးခင်ကို ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ညှို့မှူးခင်ကို အခုချက်ချင်း ကျွန်တော့်ဆီ လာခဲ့ဖို့ ပြော သေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လင်းဟိန်းဇံ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အခန်းအတွင်း လမ်း ထွက်နေမိသည်။

ခဏအကြာမှ. . .

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ တံခါးဖွင့်ဝင်လာသူကို ညှို့မှူးခင် မှန်း လှည့်မကြည့်ဘဲ သိနိုင်သည်။

“ဒီမှာ ခဏထိုင်ပါဦး ဒေါ်ညှို့မှူးခင်၊ ကျွန်တော်ကို

ခင်ဗျားလက်အောက်ကလူ အောက်မေ့လို့ လူကြိုမှာလိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး. . . အစ်ကိုပြောလို့ အလုပ်ခွဲခြားလုပ်ကိုင် တဲ့သဘောနဲ့ပါ။ မရှိမသေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟော. . . သုံးနာရီတောင် ထိုးတော့မယ်၊ အန်ကယ်လ်ကြီးဆီ သွားဖို့အချိန် ရောက်နေပြီ၊ ဒီမှာ အစ်ကိုအိတ်. . . နောက်ပြီး. . .”

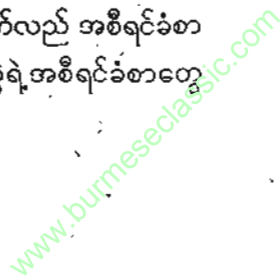
“တော်ပြီ ညှို့မှူးခင်၊ မင်းရဲ့ညွှန်ကြားမှုတွေ ရပ်ဖို့ သင့်ပြီ၊ သွားမယ်”

လင်းဟိန်းဇံ ဒေါပွပွဖြင့် ညှို့မှူးခင် ကမ်းပေးသော အတက်ချီကုတ်ကို ဆွဲယူ၍ သူမစကား မဆုံးခင်ပင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဗု ဓာ ၇၃

“မောင်လင်းဟိန်းဇံ. . . ဒီနေ့ နှစ်ပတ်လည် အစီရင်ခံစာ တွေ တင်ခဲ့နော်၊ အန်ကယ်လ် မင်းတို့ဘဏ်ခွဲရဲ့ အစီရင်ခံစာတွေ မဖတ်ရတာကြာပြီ”

“ဗျာ. . .”

အန်ကယ်လ်ကြီးစကားကြောင့် သူ ခေါင်းတစ်ခုလုံး တူနှင့် ထုသလို ထုထွားသည်။

သူ အစီရင်ခံစာ တင်ဖို့ မေ့နေသည်။

ညှို့မှူးခင်ကို လုပ်ခိုင်းထားဖို့ မှာရန် မေ့နေခဲ့သည်။

“ဘာလဲ. . . စာရွက်စာတမ်းတွေ ကျန်ခဲ့လို့လား၊ တစ် ဘာတ်ယောက်ကို လာပို့ခိုင်းလိုက်ပါလား။”

“ဟို. . . ဟို. . . ဟုတ်ကဲ့. . . အန်ကယ်လ်ကြီး”

လင်းဟိန်းခံ လွန်စွာအကြပ်ရိုက်သွားသည်။ အစီရင်ခံစာ တ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လှုပ်ရှား၍ မရနိုင်မှန်း သိသည်။ အကြံထုတ်၍ မရသည့်အဆုံး ညှို့မှူးခင်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို. . .”

“ညှို့မှူးခင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . အစ်ကိုလား၊ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

“ဟို. . . အစီရင်ခံစာ”

“အစီရင်ခံစာတွေ ကွန်ပျူတာ ရိုက်ပြီး အစ်ကိုအိတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်လေ”

လင်းဟိန်းခံ စကားမဆုံးခင် ညှို့မှူးခင် ကြားဖြတ်ပြော လို့တ်သောစကားကြောင့် သူ့အလွန်ဝမ်းသာသွားရသည်။ သို့သော် သူ့အပေါ် စိတ်ကြည်လင်သေးသောကြောင့်. . .

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ မပြောလိုက်တာလဲ”

“အစ်ကိုပဲ ညွှန်ကြားမှုတွေ ရပ်ဖို့သင့်ပြီဆိုလို့ အဲဒီစာရွက် တွေ ထည့်ပေးလိုက်တာ မပြောဖြစ်လိုက်တာပါ”

“မင်းကွာ. . .”

လင်းဟိန်းခံ ဖုန်းချလိုက်သည်။

အတက်ချီကျေ(စ်)အပေါ် ဆုံးတွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် တင် ထားသော အစီရင်ခံစာ ဖိုင်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူ့မေ့နေသော အကြောင်းအရာကို ညှို့မှူးခင် ကြိုလုပ်ပေးထား၍ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြီးခိုးကျနေမိသည်။

အခန်း(၂၀)

လင်းဟိန်းခံ စောစောလေး ဘဏ်သို့ ရောက်အောင် လာခဲ့သည်။ ညိုမှူးခင်ထက် စောရောက်စေရန်ဖြစ်သည်။

သူ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အခန်းအတွင်း အကဲခတ်လိုက်သည်။ ညိုမှူးခင်၏အရိပ်အယောင် မတွေ့ရ။ သူ့ကျေနပ်သွားသည်။

အရင်နေ့တွေက သူ့ရောက်သည့်အချိန်တိုင်း ညိုမှူးခင် ရောက်နှင့်ပြီဖြစ်သည်။ သူ့ရောက်လျှင် သောက်ရန် ညိုမှူးခင်က မတ်ခွက်ထဲတွင် ရေနွေးကြမ်း အမြဲဖြည့်ထားပေးသည်။

သူ မတ်ခွက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခွက်က အဖုံးနှင့်ပို့

အထဲတွင် ရေနွေးကြမ်း ရှိမရှိ မသိနိုင်။ သူမ မလာသေးလျှင် ရေနွေးမရှိဟု တွေးမိသည်။ မတ်ခွက်ကို တောက်ယူလိုက်စဉ် . . .

“အား . . .”

သူ အတွေးနှင့် မတ်ခွက်ကို အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မတ်ခွက်သည် အလွန်ပူနေသဖြင့် ရုတ်တရက် လွှတ်ချလိုက်မိသည်။

“ခွမ်း”

သူ့လက်ကို ဆုပ်နယ်ရင်း ညိုမှူးခင် စားပွဲအောက်မှ ဖိနပ်တစ်စုံဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

သူမ ရောက်နှင့်နေပြီ။

“ညိုမှူးခင်”

သူ အသံတုန် အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သူမ သန့်စင်ခန်းအတွင်းမှ အပြေးကလေး ထွက်လာသည်။

“ဟင် . . . အစ်ကို အစောကြီးပါလား။ ခုနက ဘာဖြစ်တာလဲ။ မှူးက ဒေါ်အေး သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရင်း ဖြစ်သွားတာထင်လို့ ထတောင် မကြည့်မိဘူး။”

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟို . . . သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေတာ”

“အိမ်သာထဲမှာလား”

လင်းဟိန်းခံက သူမကို ခေါင်းအစ ခြေအဆုံး ကြည့်ပြီး မေးသည်။ သူ့၏မျက်လုံးအစုံကတော့ ဖိနပ်မပါသော သူမ၏ ခြေဖမိုးလေးပေါ်တွင် ငေးစိုက်ကျန်နေခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်... ဒေါ်အေးကို စိတ်တိုင်းမကျရင် လက်ညှိုးထိုး ခိုင်းလို့ရပေမယ့် အိမ်သာကျတော့ အားနာလို့”

“ဒါ မင်းအလုပ်လား”

“ကျွန်မလည်း ဒီအခန်းထဲ ဝင်ရတာပဲဟာ၊ ကျွန်မအလုပ် ဆုတ်ဝတ်မယ့် မနေနိုင်လို့ပါ”

ညှို့မျိုးခင် နှုတ်ခမ်းကလေး စူပြီး သူမစားပွဲသို့ လှည့်ထွက် သွားသည်။ သူမ ဖုန်းလှမ်းခေါ်နေသည်။

“ညိုညိုရေး... ဒေါ်အေးကို မျှော်ဆီ လွှတ်လိုက်ပါ။ ခွက်ကျ ထားလို့ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ဖို့ လာခဲ့ပါလို့”

လင်းဟိန်းခင်က ညှို့မျိုးခင် လှုပ်ရှားမှုများကိုသာ ငေးကြည့် နေသည်။ ညှို့မျိုးခင်က သူ့အား သတိမထားဘဲ သူမရှေ့မှ စာရွက် စာတမ်းများကို မွေနှောက်ပြီး ရှင်းလင်းနေသည်။

“ညှို့မျိုးခင်”

“အစ်ကို ခိုင်းစရာရှိရင် အလုပ်ချိန်ကျမှ ခိုင်းပါလား။ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင်အချိန်တွေကို ကျွန်မစိတ်ကြိုက် အသုံးချပါရစေ ခုနိ”

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ဆော့ရိုးပဲ... ကျွန်မစကား မှားသွားတယ်၊ အစ်ကို ဘာပြောလို့လဲ”

“ဟို... ဟို... မနေ့က ကိစ္စကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာအတွက်လဲဟင်”

“အစ်ကို့ရင်ခံစာတွေအတွက်ပါ”

“ဒါ ကျွန်မ လုပ်ပေးရမယ့်တာပဲ၊ အစ်ကို့ရဲ့အလုပ်တွေ အားလုံး ကျွန်မက ကူလုပ်ပေးရမယ့်တာဝန် ရှိတာပဲလေး၊ ကျွန်မ လုပ်ခဲ့ ပြောခဲ့တာတွေ မှားချင်မှားမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအမှားတွေ က စေတနာအများပါ အစ်ကို”

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ်”

“လူတွေက မကောင်းဘူး... သိလား”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောချင်တာလဲ”

“ဟိုလေ... အစ်ကို့ကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညှို့မျိုးကို မနာလိုတဲ့သူတွေကို ပြောတာ၊ သူတို့က ညှို့မျိုးကို ကျော်လုပ်တယ်လို့ ထင်နေကြတာ၊ ညှို့မျိုးက စေတနာနဲ့ အားလုံးကောင်းဖို့ လုပ်တဲ့ဟာ တို့”

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဟော... ဒေါ်အေးနဲ့တူတယ်... ဝင်ခဲ့လေ”

ညှို့မျိုးခင် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အခန်းတံခါးကို သူမ ကိုယ်တိုင် ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒေါ်အေးရေး... သတိထား လုပ်နော်၊ လက်လည်း ရှုနေ ဦးမယ်”

ညှို့မျိုးခင် အဘွားကြီးအိုလေးလို ညွှန်ကြားနေသည်။ ဒေါ်အေး မတ်ခွက်အကွဲစများကို သန့်ရှင်းပြီးသည်နှင့်...

“မျိုးလေး ဘာခိုင်းဦးမလဲ”

“အစ်ကို့စားပွဲ ဖုန်နည်းနည်း သုတ်ပေးလိုက်ပါ”

အရင်နေ့များက ဒေါ်အေး ထိုအခန်းထဲတွင် ကြွနပြင်တို့

သာ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးရသည်။ စားပွဲကုလားထိုင်များကို ညှို့ဖျော့
ခင်သာ စိတ်ထိုင်းကျ သန့်ရှင်းရေး လုပ်သည်။

ဒေါ်အေး တဖန်တပြု ဖြစ်နေရသည်။ ဒီထက်မကသေး
နုနုလင်းလင်း အစောကြီး ရောက်လာသည်ကလည်း ပို၍
ခံနိုင်စရာကောင်းသည်။

“နေပါစေ ဒေါ်အေး၊ ကျွန်တော်ပဲ လုပ်လိုက်ပါမယ်၊
ဒေါ်အေး လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ”

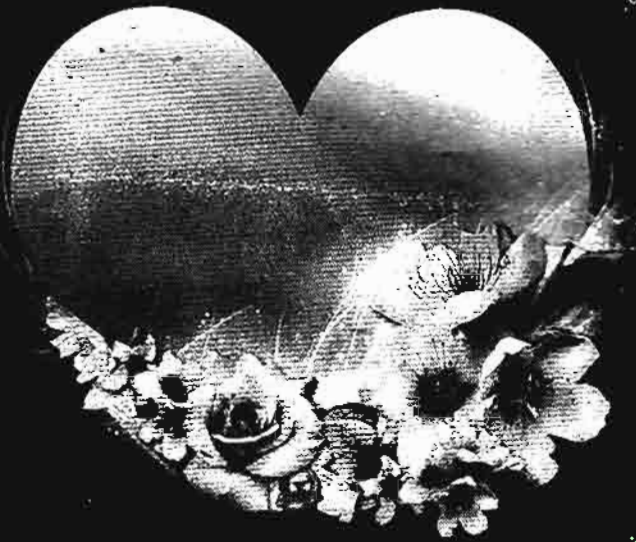
ဒေါ်အေး ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ထွက်သွားသည်။
“ညှို့ဖျော့ခင် . . . မင်းဖိနပ်မစီးထားရင် ခြေထောက်အေး
လိမ့်မယ်နော်”

လင်းဟိန်းခံ သတိပေးစကားကြောင့် ညှို့ဖျော့ခင် အံ့ဩ
ဝမ်းသာနေမိသည်။ သူ့ . . . သူမကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေ၍သာ ဖိနပ်မစီး
ထားခြင်းကို သိနိုင်သည်ပဲ။

မိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ဂရုစိုက်နေခြင်း
ထို့ တျော်နပ်မိတာ အမှန်ပါပဲလေ။

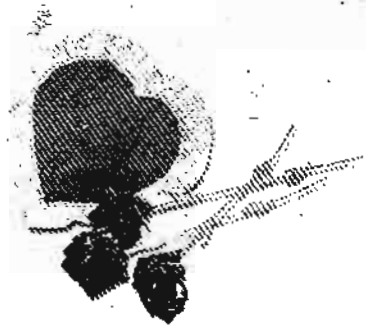
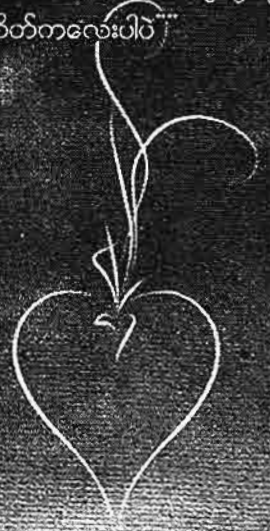
ညှို့ဖျော့ခင် ကတ္တီပါ ဖိနပ်ပါးလေးကို သူမ ခြေထောက်လေး
ထဲ ထိုးသွင်းဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

အပိုင်း (၃)

“စိတ်ဆိုတာ အင်မတန် ကျယ်ပြန့်ပါတယ်။ ကိုယ်သိလိုက်တဲ့ ကိုယ့်ခဲဇိတ်၊ ကိုယ်မသိလိုက်တဲ့ ကိုယ့်ရဲမသိစိတ်၊ ကျွန်မရဲ့ အခင်စိတ်ကလေးကတော့...သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတဲ့ နှစ်နှစ်ကြားက စိတ်ကလေးပါပဲ”

အိန္ဒြေရှင်

အခန်း(၂၉)

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ညှို့ဖျားခင်”
“ထွက်စာတင်တာပါ”
“ဘာကြောင့်လဲ... မင်းမှာ ဘာအခက်အခဲ ရှိနေလို့လဲ”
“ကျွန်မ ဒီအလုပ်ကို ဆက်မလုပ်ချင်တော့လို့ပါ။ ဘာ အခက်အခဲမှ မရှိပါဘူး”
သူမ၏အသည်းယားစရာ မျက်နှာပေးကာ သူ့ကို ဒေါသ အလွန်ထွက်စေသည်။
“မင်း အကြောင်းပြချက် မပြည့်စုံဘဲ ကိုယ် ပေးမထွက်နိုင် တဲ့ ညှို့ဖျားခင်၊ နောက်ပြီး မင်းဟာ အလုပ်အတွက် အများကြီး

အားကိုးရတယ်”

လင်းဟိန်းခံ၏ရင်ထဲမှ လာသော စကားလုံးများဖြစ်ခဲ့
သူ့အတွက်သွားရသည်။

“ကျွန်မရဲ့အကြောင်းပြချက်ကို သိရင် ရှင်လန့်သွားမှာ
ကျွန်မလည်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ စိတ်မလုံလို့ ထွက်မှာ”

“ကိုယ့်ကို အဲဒီအကြောင်း ပြောပြနိုင်မလား”

“ကျွန်မ ညှို့ဖျားခင် မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်မဟာ ညှို့ဖျားခင်နဲ့ ပုံစံတူတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာကလွဲရင် ကျွန်မဘယ်သူဆိုတာ
မပြောပြနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့လိမ်လည်မှုက တခြားဘာကိုမှ မရည်
ရွယ်ပါဘူး။ ရှင်တစ်ယောက်ကိုပဲ ဦးတည်ထားတာ”

ညှို့ဖျားခင်၏စကားများကို လင်းဟိန်းခံ နားမလည်စွာဖြင့်
အံ့ဩမှင်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။

“ကျွန်မ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ အပြီးလွှဲပေးပြီးမှ ထွက်မှာ
ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာအရှုပ်အရှင်းမှ မထားခဲ့ပါဘူး”

“နေပါဦး ညှို့ဖျားခင်၊ မင်းနဲ့ငါကြားမှာ ဒီလို လိမ်ညာ
လှည့်စားရလောက်အောင် ဘာပြဿနာ ရှိဖူးလို့လဲ”

“ရှင်တစ်နေ့တော့ သိရမှာပါ ကိုလင်းဟိန်းခံ ကျွန်မ
တုန့်ပြန်တာ ရှင့်တစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းစကားတွေ ငါနားမလည်ပါဘူး”

“ကျွန်မတလည်း ရှင်နားလည်အောင် မရှင်းပြနိုင်တာ

ဝမ်းနည်းပါတယ် ကိုလင်းဟိန်းခံ”

လင်းဟိန်းခံ အတွေးများနှင့် ပြည့်နှက်သွားသည်။

အခန်း(၃၀)

ယနေ့တော့ ညှို့မ့မှောင်နှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ရတော့မည့် ဇနီးမုန်း လင်းဟိန်းဇံ သိရသည်။

နားမလည်မှုများစွာကြားထဲတွင် သူ နားလည်သဘော ဝေဖန်သွားသောအရာက အချစ်ဖြစ်သည်။ သူ ညှို့မ့မှောင်ဟုသာ သိထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ချစ်မိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ . . သူမနှင့် ဝေးရမှာ ကြောက်သည်။

သူမတို့ လက်လွတ်မဆုံးရှုံးချင်။ သူမနှင့် နေခဲ့သောအချိန် ကလေးများကို နှစ်သက်သဘောကျခဲ့သည်။

သူမ၏လုပ်ဆောင်ခဲ့သော အလုပ်ကိစ္စများတွင်လည်း

ကြိတ်၍ ဂုဏ်ယူနေခဲ့သူဖြစ်သည်။

“ကိုလင်းဟိန်းဇံ . . ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“ခဏနေပါဦး ညှို့မ့မှောင်”

“ကျွန်မရဲ့အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြတ်သွားပြီပဲ၊ ရှင် ဘာကိစ္စနဲ့ တားရတာလဲ”

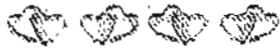
“ကိုယ်ပြောစရာ စကားလေးတွေ ရှိလို့ပါ”

“အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လား”

လင်းဟိန်းဇံ အသာခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ အပြင်မှာ တွေ့ကြမယ်လေ၊ ကျွန်မ ဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပါမယ်၊ ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

နှုတ်ဆက်လက်ပြော လှည့်ထွက်သွားသော ညှို့မ့မှောင် အား သူ မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်၍ငေးကြည့်နေမိသည်။

အခန်း(၃၀)

“မင်း ဖုန်းလာတော့ ကိုယ်သိပ်ပျော်သွားတယ် ညိုမှူးခင်”
“ရှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ပျော်ရွှင်ဖူးလို့

လား”

ညိုမှူးခင်၏ထူးခြားပြောင်းလဲသွားသော ရှုထည်တည်မျက်နှာလေးက သူ့အတွက် တစ်မျိုးဆွဲဆောင်နေသည်။ အလုပ်လုပ်တုန်းက အမြဲပြုံးရွှင်နေသော ချစ်စဖွယ် အမူအယာလေးကို တော့ မတွေ့ရတော့။

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် မင်းဟာ ကိုယ့်အတွက် စိတ်ခံစားချက် အပေးနိုင်ဆုံး မိန်းကလေးပဲ။ မင်းကြောင့် ကိုယ် စိတ်ဆိုး

ဖူးတယ်၊ ပျော်ရွှင်ဖူးတယ်၊ ဂုဏ်ယူဖူးတယ်၊ ဝမ်းနည်းဖူးတယ်၊ ရင်ခုန်ဖူးတယ်”

“အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“မကဘူး ညိုမှူးခင်”

တိတ်ဆိတ်သွားသော လင်းဟိန်းခံ စကားလုံးများကို ညိုမှူးခင် စိတ်ဝင်တစား စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“မင်း ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လို အငြိုးအတေးတွေ ထားပြီး ကိုယ့်ဘဝထဲ ဝင်လာလဲဆိုတာ ကိုယ်မသိဘူး၊ ကိုယ်သိနေတာက ကိုယ် မင်းနဲ့ မဝေးချင်ဘူး၊ ကိုယ့်နားမှာ အမြဲရှိနေစေချင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

ညိုမှူးခင် မချီမချည်ပြုံးကာ မေးသည်။ ထိုအငြိုးကြောင့် လင်းဟိန်းခံ ရင်ထဲ နှင့်ကနဲဖြစ်သွားသည်။

ညိုမှူးခင်၏အပြုံးက သူ့နှလုံးသားကို နာကျင်စေသည်။

“ကိုယ့်ဘေးနားမှာ မင်းထက် ချောလှတဲ့ မိန်းကလေးတွေ မှီပါတယ်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

“ဘာကြောင့် မင်းကိုမှ ကိုယ်ချစ်မိသွားတာလဲ”

“ရည်းစားစကားကလည်း တစ်မျိုးတည်းပဲ”

“မင်း ကိုယ့်ကို မလှောင်ပါနဲ့”

“ရှင် အလှောင်မခံနိုင်ရင် ကျွန်မကို မချစ်နဲ့”

“ကိုယ်အလှောင်မခံနိုင်သလို မင်းကို မချစ်ဖို့လဲ တားလို့

မရဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ရှင် ကျွန်ုပ်တို့ ချစ်နေတော့ ဘာလုပ်လို့ ရမှာလဲ၊ ကျွန်မ ညှို့ဖျောင်း ထောက်ဘူးဆိုတာ မေ့မထားနဲ့ဦးလေ”

“ဆိုက် ဘယ်သူ့ကိုမှ နာကျင်အောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ထိခတ်ထိခတ်က စတာနောက်တာလည်း ကိုယ်စိတ်မဝင်စား ဘူး၊ တစ်ယောက်ထဲ နေရတာကိုပဲ ကိုယ်နှစ်သက်ခဲ့တာ၊ မင်းကို မကျေနပ်အောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီးပါ၊ မင်း ရှင်းပြန်မယ်ဆို နေထိုင်အောင် ကိုယ်တောင်းပန်ပါမယ်”

“ဟင့်အင်း... ရှင်လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း ခံစားနေရတာကို ကြည့်ပြီး ပျော်နေမယ်ဆိုလည်း တိုယ်ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကျိန်းသေတာတစ်ခုက မင်းကလွဲရင် ကိုယ် ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်ထပ်မယူဘူး”

“ဒါက ရှင့်သဘောပါ”

“မင်း နည်းနည်းလောက် ကိုယ့်ကို ပြန်စဉ်းစားပေးပါဦး တိုယ်စောင့်နေပါမယ်”

“မမျှော်လင့်နဲ့တော့... ကျွန်မ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ခံစားရမှာစိုးလို့ အဖော်တွေနဲ့အတူ မျှဝေခံစားရအောင် ကျွန်မ လုပ်ပေးရဦးမယ်”

“မင်းစကားက ဘာကို ရည်ရွယ်တာလဲ”

“ရှင် တစ်နေ့ သိမှာပါ၊ ကဲ... ကျွန်မ သွားဦးမယ်”

“နေပါဦး”

လင်းဟိန်းခံ နှုတ်မှ တားရုံတင်မက ညှို့ဖျောင်းခင်၏လက်တို့ ပါ လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ညှို့ဖျောင်းခင်က...

“ရှင် မိန်းကလေးတစ်ဦးအတွက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ် သင့်ဘူးလေ”

“မင်း ကိုယ့်ဘေးနားက မိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့ ပတ်သက် နေသလား၊ ကိုယ် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ထိခိုက်နာကျင်အောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ရှင် အတွေးသိပ်မလွန်ပါနဲ့”

“ကိုယ် မင်းမျက်နှာကို စမြင်ကတည်းက ရင်းနှီးနေသလို ခံစားရတယ်၊ မင်း ကိုယ့်အနားက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပတ်သက် နေသလိုပဲ”

“ရှင် ကျွန်မရဲ့လက်ကို လွှတ်ပါဦး”

“ဆော့ဖို့ပဲ... ကိုယ် မင်းနဲ့ လင်းခွဲရမှာကို ကြောက်ရွံ့ နေလို့”

လင်းဟိန်းခံ ညှို့ဖျောင်းခင်လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ရှင့်အတွက် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုတော့ ကျွန်မ ထားခဲ့ မယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို တစ်နေ့ ပြန်တွေ့ဦးမယ်”

သူမ လှပစွာ ကျောခိုင်းသွားလေသည်။

လင်းဟိန်းခံတစ်ယောက် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု၏စားပွဲ ပိုင်းလေးတွင် အထီးကျန်မှုများစွာနှင့် ကျန်နေခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၂)

“ရဲသူနိုင် ရှိပါသလားရှင်”

“အစ်ကိုဧည့်သည်နဲ့ တူတယ်၊ အိမ်ပေါ် တက်ပါ အစ်မ အဖေရေ . . . အစ်ကိုဧည့်သည်”

ရဲသူနိုင်၏ညီမဟု ထင်ရသော ကောင်မလေးက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ် ခေါ်ခဲ့သည်။ ရဲသူနိုင်တို့အိမ်က အရင်ကလို တဲအိမ်ကလေး မဟုတ်တော့၊ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေး ဖြစ်သည်။ အလယ်လတ်တန်းစား လူနေမှုအဆင့်လောက် ရှိသည်။

ပြောင်းလဲနေသော လောကကြီးက မထင်မှတ်စရာ ဖြစ်လာတတ်သည်။

“လား . . . သမီး၊ သားတော့ မရှိဘူး၊ မန္တလေး သွားနေတယ်၊ သမီးနာမည် တယ်လိုခေါ်လဲ၊ သမီးနဲ့သားက . . .”

“သမီးနာမည်က အိန္ဒြေပါ၊ ရဲသူနိုင်နဲ့က အလယ်တန်းထဲက သူငယ်ချင်းပါ။ သူငယ်ချင်းတွေ ဆယ်တန်းကတည်းက ကွဲသွားတာ၊ ဟိုတလောလေးကမှ ပြန်တွေ့လို့ လိပ်စာပေးသွားတာနဲ့ အရင်နေတွေက လာလည်မလို့၊ အလုပ်မအားတာနဲ့ ဒီနေ့မှပဲ ရောက်ဖြစ်တော့တယ်”

“ဟုတ်လား . . . သမီးလာမှပဲ သားတလည်း ခရီးသွားနေတယ်ကွယ်၊ သွားတာ နှစ်ပတ်လောက်တော့ ရှိသွားပြီ၊ ဘယ်နေ့ ပြန်လာမယ်တော့ မသိဘူး”

ရဲသူနိုင်တို့ မိသားစုက သူမအား ဧည့်ဝတ်ကျေစွာ ဧည့်ခံသည်။

“အစ်မ အအေးသောက်ပါဦး၊ မုန့်လည်း စားနော်”

“ကျေးဇူးပဲ ညီမ”

“အစ်ကိုသူငယ်ချင်းထဲမှာ အစ်မလို ချောချောလှလှလေး ခိုလိမ့်မယ်တော့ မထင်ဘူး”

“မမြောက်ပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ညီမအစ်ကိုမှာ အစ်မထက် လှတဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့”

အိန္ဒြေ သွယ်ဝိုက်၍ မေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုမှာ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း မရှိပါဘူး အစ်မရဲ့၊ အစ်ကိုက မိန်းကလေးတွေကို သိပ်မုန်းတာ၊ အစ်ကိုမှာ အစ်မလို သူငယ်ချင်း ရှိတာကို ညီမတို့က အံ့သြနေတာ”

www.burmeseclassic.com

ရဲသူနိုင်ငံဦးစ ဓကားကြောင့် သူမရင်ထဲ ပြိမ်းသွားရ သည်။

“ဒီမှာ အန်တီတို့ စားဖို့ မုန့်တွေ ဝယ်လာတယ်”

“အို . . . နေပါစေ သမီးရယ်၊ အားနာစရာကြီး”

“ဟူဝါ အန်တီရဲ့ ကျွန်မက စားစေချင်လို့ ဝယ်လာတာပါ”

“မုန့်တွေကလည်း စုံနေတာပဲ အမေရဲ့”

ရဲသူနိုင်ငံဦးစက အိန္ဒြေကမ်းပေးလိုက်သော မုန့်ထုပ်များ

ထို့ ငွေနှောက်ရင်း ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

“အခုတော့ လက်ခံလိုက်ပါမယ်၊ နောက်ဆို ဘာမှ မဝယ်ခဲ့

နဲ့နော် သမီး”

“သမီးရဲ့စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်၊ ရဲသူနိုင်ငံကို သမီးအကြွေးတွေ အများကြီး ဆပ်ဖို့ ကျန်သေး တယ်”

“အစ်ကိုရဲ့အကြွေး . . .”

“ညီမ . . . အဲ . . . ညီမရဲ့ နာမည်က”

“မေသူပါ”

“မေသူက အပျိုကြီးဖြစ်နေပြီပဲ၊ ‘မ’ တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက မေသူ မွေးသေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“မွေးပြီးလောက်ရောပေါ့ . . . မေသူနဲ့ ရဲသူက ရှစ်နှစ်ပဲ ကွာတာ သမီးရဲ့”

“ဟုတ်လား . . . ဒါဆို မေသူက ကလေးပဲ ရှိသေးဦးမှာ”

“အော် . . . စကားပြောနေလိုက်တာ၊ သမီး ထမင်းစားပြီး

မှ ပြန်ပါလား”

“နေပါစေ အန်တီရယ်၊ သမီး အခုပဲ ပြန်တော့မယ်၊ ရဲသူ နိုင်ငံ ပြန်လာရင်သာ ဒီလိပ်စာကဒ်လေး ပေးပြီး သမီးဆီ ဆက်သွယ် ပါလို့ ပြောပေးပါ”

“အေး . . . အေး . . . သမီး”

“ဒါဆို သမီး ပြန်ဦးမယ်”

“မေသူ . . . လမ်းထိပ်လိုက်ပို့လိုက်”

“ဟာ . . . အမေ၊ သမီးတို့လည်း အစ်မလိုက်ပို့ရင်း ကား ဒီတံကို တစ်ခါတည်း သွားရအောင်”

“မေသူနဲ့အန်တီ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“အမေက ဘုရားသွားချင်လို့တဲ့၊ ခုနက သွားမလို့၊ အစ်မ ရောက်လာတာနဲ့ မသွားဖြစ်သေးတာ”

“ဒါဆို ကျွန်မနဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါ အန်တီ”

မေသူနှင့် ရဲသူနိုင်ငံဦးစက သူမ ကားရှိရာသို့ ခေါ်လာခဲ့ သည်။

“ဟင် . . . အစ်မက ဒီကားကြီးနဲ့ လာတာ”

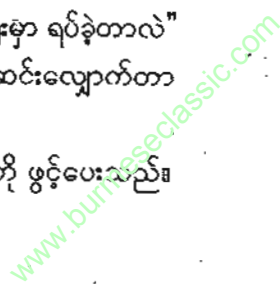
မေသူက တအံ့တဩ ကြည့်၍ပြောသည်။ ရဲသူနိုင် ခိခင်

“သမီးက ဘာဖြစ်လို့ ကားကို အဝေးကြီးမှာ ရပ်ခဲ့တာလဲ”

“သမီး လမ်းထိပ်မကျွမ်းသေးလို့ လမ်းဆင်းလျှောက်တာ

မကားပေါ် တက်ပါ အန်တီ”

အိန္ဒြေက ပြောပြောဆိုဆို ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

“အစ်မကားကြီးက အကောင်းစားကြီးပဲနော်”
 မေသူက တလေးဆန်စွာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနေသည်။
 “ဆုတ်တယ်... အန်တီနဲ့ မေသူကို ဘုရားလိုက်ပို့ပေးမယ်”

နော်

“သာဓုကွယ်... သာဓု... သာဓု”
 နိုင်မင်းသူ၏အမေက သာဓုခေါ်ကာ ဆုပေးနေသည်။

မေသူက ဘေးဝဲယာကို ကြည့်၍ ပျော်ရွှင်နေသည်။
 အိန္ဒြေလည်း သူတို့ကို ကြည့်၍ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေလေသည်။

“အစ်မ... အိမ်ပြန်ပို့ပေးမှာလားဟင်”
 ရဲသူနိုင်၏မိခင်က မေသူအား ခပ်ဖွဖွ ဆိတ်ရင်း...
 “ဒီကောင်မလေးနော်... ဘုရားအထိ လိုက်ပို့ပေးပြီးပြီပဲ”
 သူ့မှာ သွားစရာ ရှိသေးတယ် ထင်တယ်”

အိန္ဒြေဘက် လှည့်၍...
 “အပြန်လိုက်မပို့နဲ့တော့ သမီး၊ အဒေါ်တို့ လိုင်းကားစီးပြန်
 ဝယ်၊ ဒီလောက်လိုက်ပို့တာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ အန်တီ၊ ပို့မယ့်ပို့ အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေး
 ပါ့ဝယ်၊ အပြန် ဂမုန်းပွင့်ကိုတော့ ခဏလိုက်ခဲ့ပေးဦးနော် အန်တီ
 သမီး ဝယ်စရာလေး ရှိလို့”

“တောင်းတယ် အစ်မ၊ သမီးလည်း အဲဒီကို သွားချင်
 တာ”

“မေသူ အလိုက်မသိ မလုပ်နဲ့နော်၊ အမေ မကြိုက်ဘူး”

သမီးအိန္ဒြေ အဆင်ပြေသလို လုပ်ပါ”
 ဘုရားမှ အပြန် ဂမုန်းပွင့်ကုန်တိုက်သို့ ဝင်ပြီး ဝယ်စရာ
 ရှိသည်များ ဝယ်ခဲ့သည်။

“အစ်မ... ပေး၊ သမီး ဝိုင်းသယ်ပေးမယ်”
 မေသူက အိန္ဒြေရှင်လက်ထဲမှ အထုပ်များကို ဝိုင်းကူဆွဲပေး
 သည်။

“အစ်မ ဝယ်တာတွေ အများကြီးပဲနော်”
 မေသူက အားကျသော မျက်နှာလေးဖြင့်ပြောသည်။
 “သမီးရေ... လမ်းထိပ်တင် ချခဲ့ပါကွယ်”

“မဟုတ်တာ အန်တီရယ်၊ သမီး အိမ်ရှေ့နားထိ လိုက်ပို့ပါ
 မယ်”
 အိန္ဒြေရှင် ရဲသူနိုင်တို့အိမ်နား ကားဝင်လို့ရတဲ့နေရာအထိ
 ကားမောင်းဝင်ခဲ့သည်။

“သမီး... ကျေးဇူးပဲနော်”
 “အစ်မ အိမ်ပေါ် လိုက်ဦးမလား”
 “မလိုက်တော့ပါဘူး မေသူ၊ ရော့... ဒါ မေသူနဲ့ အန်တီ
 အတွက် ဝယ်ခဲ့တာ”

အိန္ဒြေ ဂမုန်းပွင့်မှ ဝယ်ခဲ့သော အထုပ်များကို မေသူလက်
 ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။
 “ဟယ်... မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်... အားနာစရာ၊ မေသူ
 ပြန်ပေးလိုက်”

“အစ်မ ပြန်ယူပါ”

www.burmeseclassic.com

“သူ့ထားလိုက်ပါ မေသူရယ်၊ အားနာစရာကောင်းရ
 အောင် တစ်အတွဲမှ မဟုတ်တာ အန်တီရယ်၊ ရဲသူနိုင်နဲ့ဆိုတာထ
 ယ်ယံထဲထဲက သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ အန်တီ ဒီပစ္စည်းတွေထဲ
 ထက်ဆံ့နှင့် သမီး နောက်တစ်ခါ အိမ်ကို လာမလည်တော့ဘူး
 အိန္ဒြေစကားကြောင့် သားအမိနှစ်ယောက် ဘာမှမပြော
 ဆော့ဘဲ ငြိမ်သွားကြသည်။ သူတို့က အိန္ဒြေကို ခင်မင်နေကြလေပြီ”

အခန်း(၃၃)

အင်းလျားကန်ရေပြင်အထက် ရေများ ငြိမ်နေသည်။
 ထူးထူးခြားခြား လေကလည်း ငြိမ်နေသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ခေါ်တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မထင်သား”
 ကန်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေသော ရဲသူနိုင်၏နောက်ကျော
 တွင် ရပ်ကာ သူမ စကားစလိုက်သည်။

ရဲသူနိုင်ကတော့ သူမကို လှည့်မကြည့်ဘဲ အင်းလျားကန်
 ရေပြင်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်း အရှက်မရှိဘူးလားဆိုတဲ့ စကားလုံးပဲ ထပ်ပြောမယ်
 ဆိုတာလည်း ကျွန်မသိပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

အိန္ဒြေ အရဲသူနီကာ ရဲသူနိုင် ထိုင်နေသော ခုံတန်းလျား
ဘွဲ့ငယ်ထိုင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ရဲသူနိုင်က သူမ ဘေးတွင် ဝတ်
ထိုင်ထိုင်တည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခုံမှ ထရပ်လိုက်သည်။

အိန္ဒြေလည်း ထိုင်ချင်စိတ် မရှိတော့သဖြင့် ပြန်ထလိုက်
သည်။ ရဲသူနိုင်ကတော့ ကန်စောင်း မြက်ခင်းပေါ်တွင် အားပါးထား
ထိုင်သူလိုက်သည်။

အိန္ဒြေရှင်က ရဲသူနိုင်ဘေးတွင် ခြေစုံရပ်ကာ...

“ရှင် ကျွန်မကို စကားပြောဖို့ အစီအစဉ် မရှိရင်လည်း
အစကတည်းက မချိန်းပါနဲ့လား”

“မင်းကို ပြောရမယ့်စကားလုံး ရှာမတွေ့သေးဘူး”

“ရှင်ရှာမတွေ့ရင် ကျွန်မ ကူရှာပေးမယ်လေ၊ အိန္ဒြေမို့
သိက္ခာမရှိတဲ့မိန်းမ၊ တန်ဖိုးမရှိတဲ့မိန်းမ... နောက်...”

“တော်ပါတော့ အိန္ဒြေ၊ မင်း မာယာကြားမှာ ငါ့အား
သားကောင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိရင် တော်ပြီ”

“ရှင့်စကားလုံးလေးက အရမ်းလှတာပဲ၊ ကျွန်မထိုင်ဖို့
ရလော့”

“ရပါတယ်... အင်းလျားကန်က ပြည်သူပိုင်ပဲ”

“ရှင် ထမသွားနဲ့နော်”

“မင်းလာလို့ ငါထတာ၊ မင်းလို ဂုဏ်ကြီးရှင်နဲ့ မယှဉ်နိုင်ဘူး
နေရာမယ်ပေးတာပါ”

ရဲသူနိုင် ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်... မခနဲပါနဲ့”

“မခနဲရဲပါဘူးဗျာ... မင်းနဲ့ငါ အတူတွဲထိုင်တာ သူများ
တွေ မြင်သွားရင် သူဌေးသမီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ကျဆင်းသွားမှာ
နိုးလို့ပါ”

“ရှင့်စကားတွေက ပြောလေဆိုးလေပဲ”

“ငါ ဒီအတိုင်းပဲ ပြောတတ်တယ်၊ မင်းအတွက် အထူး
အဆန်း ဖြစ်နေတယ်ထင်ရင် ဆော့ရိုးပဲ”

ရဲသူနိုင်၏မတိုမရှည် ဆံပင်စများက အင်းလျားကန်မှ
တိုက်ခတ်နေသော လေနှင့်အတူ လူးလွင့်နေသည်။ လေတိုက်၍
သူ၏ဆံပင်များ ရှုပ်ပွနေသော်လည်း တွေ့စတုန်းကထက် ပို၍
သန့်ပြန်လာသည်ဟု အိန္ဒြေ ငေးကြည့်ရင်း တွေးနေမိသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ရဲသူနိုင် သူမရဲ့အကြည့်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိလိုက်သည်။
အိန္ဒြေက ချက်ချင်းပင် ကန်ရေပြင်ကို အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

“တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း ငါတွေ့မိတယ်၊ မင်း ငါ့ကို
တကယ်နှစ်သက်နေတာလားလို့”

ရဲသူနိုင်စကားကြောင့် သူမရင်ထဲ ‘ဒိန်း’တနဲ့ ဆောင့်တက်
သွားသည်။

“ဒါ အတွေးအမှားပါ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘက် အသာနဲ့
တွေးတတ်ကြတာပဲဟာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ မင်းကို တားချင်တာ
မို့တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်း ငါနဲ့ ငါ့မိသားစုကို ဘာမှ မပတ်သက်ပါနဲ့၊ မင်း

ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေရဲ့တန်ဖိုးလည်း ငါပြန်ပေးပါမယ်”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ဝယ်ပေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ရှင် ပြန်ပေး
စရာ လေ့လာပါဦး”

“ဘယ်သူ့ပေးပေးကွာ... အဲဒီလို မိသားစုနဲ့ အတင်း
ဝင်လဲတာ ငါမကြိုက်ဘူး၊ မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ၊ အဲလိုလုပ်
တာ ငါအမုန်းဆုံးပဲ”

“ရှင် မုန်းမှာ ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး”

“မကြောက်ရင် ဘာလို့ ငါနဲ့ လာပတ်သက်သေးလဲ၊ ငါတို့
အိမ်ကို ဘာလို့ လာသလဲ”

ရဲသူနိုင်အသံက အနည်းငယ် ကျယ်လောင်သွားသဖြင့်
တန်ဘောင်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်သူများက သူတို့နှစ်ဦးဆီသို့
အကြည့်များ ရောက်ရှိသွားသည်။

ရဲသူနိုင် အတွင်းစိတ်ကလေးက အားနာတတ်သည်။
အတန်ငယ် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ရှင်က သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် သိလား”

“မင်း အရှက်မရှိဘူးလား၊ ငါ ဒီလောက် ဒေါသထွက်နေ
တာတောင် မင်းက...”

“မဟုတ်ပါဘူး... ရှင့်မှာ သူများ နစ်နာအောင် မလုပ်
တတ်တဲ့အတွက် ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် ပြောတာပါ။ ရှင့်ရဲ့အပြော
အဆို ခံနိုင်မှ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ လာတွေ့မှာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား
အိမ်ရှင်၏မချီမချဉ် မျက်နှာလေးက နူးညံ့ပြီး အပြစ်
ကင်းနေသယောင်။

“တော်ပြီ... ငါပြန်တော့မယ်၊ နောင် ငါနဲ့ လာမဝတ်
သက်နဲ့”

ရဲသူနိုင် ဆတ်ကနဲ ထရပ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ အိမ်ရှင်ရှင်
က ရဲသူနိုင်၏လက်ကို ဆတ်ကနဲ လှမ်းဆွဲပြီး ချက်ချင်းပြန်လွှတ်ကာ

“ဆော့ရိပ်ပဲ ရဲသူ၊ ကျွန်မ ရှင်မကြိုက်တာတွေ လုပ်မိပြန်ပြီ”

ရဲသူနိုင် သူ့အား မော့ကြည့်ကာ တောင်းပန်လိုက်သော
အိမ်ရှင်ရှင်မျက်နှာလေးကို ရင်ထဲ စွဲမက်သွားမိသည်။ ကြောင်တောင်
တောင်နှင့် မတ်တတ်ရပ်ကာ ခြေလှမ်းမရွေဘဲ အချိန်အနည်းငယ်
အတွင်း သူ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်သွားသည်။

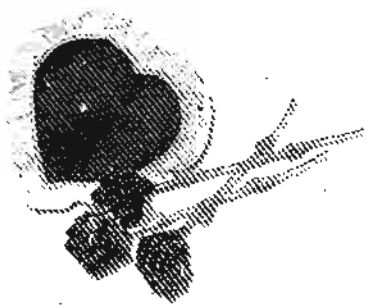
“ရှင့်ဆန္ဒတွေအားလုံး ကျွန်မ ဖြည့်ပေးချင်တဲ့သူပါ။ ကျွန်မ
ရှင့်အတွက် ကိစ္စတော်တော်များများကို အလွယ်တကူ လုပ်ပေးနိုင်
ပေမယ့် ရှင်နဲ့ မပတ်သက်ဖို့ကိုတော့ ကျွန်မ အတော်ကြိုးစားရလိမ့်
မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကြိုးစားပါမယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ အရင်
ကျောခိုင်းသွားပါရစေ”

အိမ်ရှင်ရှင် မျက်ရည်နှင့် ရောထွေးနေသော စကားလုံးများ
ဆုံးသည်နှင့် ရဲသူနိုင်ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည်။

ရဲသူနိုင်တစ်ယောက် အိမ်ရှင်၏ကျောပြင်တို့ ဝေးကြည့်
တာ တွေ့တွေ့ကြီး ကျန်နေခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၄)

“ရဲသူနိုင်”

လှမ်းခေါ်သံကြောင့် အသံလာရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ...”

ပုံနှိပ်တိုက်ထဲမှ ထွက်လာသော ဟန်မောင်ကို လှမ်းတွေ့သည်။ ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်း မဟုတ်သော်လည်း တစ်ရပ်ကွတ်တည်း၊ တစ်လမ်းတည်း၊ တစ်ကျောင်းတည်းသားချင်းမို့ မေးထူးခေါ်ပြောတော့ ရှိသည်။

ဟန်မောင် အတော်ကို ပိန်သွားသည်။ ရက်ပိုင်းအတွင်း

သိသိသာသာ မျက်နှာချောင်သွားသည်။

“အထဲခဏဝင်ဦးကွာ၊ မင်းကို မေးစရာလေးတွေ ရှိလို့”

ဟန်မောင်က တရင်းတနှီး ပခုံးကို သိုင်းဖက်ကာ ခေါ်

သဖြင့် ရဲသူနိုင် အားနာပါးနာဖြင့် လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။

“လာကွာ... ထိုင်... ရေခွေးလည်းသောက်”

“ဘာမေးစရာ ရှိလို့လဲ”

“ငါ မင်းသတင်းသုသု ကြားတယ်၊ မင်းအနား ကောင်မလေးတစ်ယောက် အတင်းလိုက်နေတယ်ဆိုကွ”

“ငါ့ညီမ လျှောက်ပြောတာ ဖြစ်မှာပါကွာ”

“ပေါ့ပေါ့လေး မဖြေပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့အတွက် ဒီမေးခွန်းက အရေးကြီးလွန်းလို့ပါ”

“မင်းနဲ့က ဘာပတ်သက်နေလို့လဲ”

ဟန်မောင်၏ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေသော အမူအရာကြောင့် ရဲသူနိုင် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ငါ့ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်မယ် ထင်လို့”

“အိန္ဒြေရှင် ဘာတွေ ရှုပ်ထားလို့လဲ”

“အိန္ဒြေရှင်... အိန္ဒြေရှင်... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... သူပဲ သူပဲ၊ ငါ့ကို အရူးလုပ်သွားတာ သူပဲ၊ ဟိုကောင်တွေကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရမယ်၊ မင်း ခဏလေး ငါတို့အတွက် အချိန်ပေးပါကွာ”

ဘာမှန်းမသိ နားမလည်ဖြစ်နေသော်လည်း သူ အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ခဏအကြာ ဟန်မောင်၏သူငယ်ချင်းများ တစ်ယောက်

ပြီးတစ်ယောက် ထုတ်ထားကြသည်။

“အိမ်ထောင်”

“အိမ်ထောင်... ညှိမှုပေးခင်၊ သက်နှင်းစံ၊ လှကေသီဟန်၊

... သူတို့တွေဟာ အိမ်ခြေရှင်ပဲ”

“ရဲသူနိုင် ဟန်မောင်တို့အုပ်စုနှင့် အိမ်ခြေရှင် ပတ်သက်မှု

... ရှင်းလင်းစွာ သိရှိသွားသည်။

“ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းမမာယာပဲ”

“အဲဒီမာယာမှာပဲ ငါတော့ နှစ်သက်နေပြီ”

ဟန်မောင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြောသည်။ အားလုံး

ရဲ့ ချစ်နှာကလည်း မကောင်းကြချေ။

“ငါတို့ ဘာများ အိမ်ခြေအပေါ် နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့မိလို့

ထဲ”

“အကြောင်းတော့ ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“သူနဲ့ တို့အုပ်စု ဆုံပြီး မေးကြည့်ရင် ကောင်းမယ်”

“သူ ဘယ်မှာရှိမှန်း မင်းသိလို့လား ဟန်မောင်ရ”

“ရဲသူနိုင် သိမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဟန်မောင်က ရဲသူနိုင်ဘက် လှည့်ကာ ပြောလိုက်ခြင်း

ဖြစ်သည်။ ငြိမ်ချိန်နားထောင်နေသော ရဲသူနိုင်ကို အားလုံးက မျှော်

လင့်တကြီး ဝိုင်းကြည့်သည်။

“သူ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ အိမ်လိပ်စာကဒ်တော့ ရှိတယ်”

“သူ ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ငါတို့အားလုံး သွားတွေ့ရမယ်”

“သူ့ သတ်ခံပါမလား”

“လက်ခံခံ မခံခံကွာ၊ ငါတို့ရင်ထဲ ရှင်းသွားအောင် သူနဲ့ တွေ့မှဖြစ်မယ်”

“သူ ငါတို့ကို တွေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟုတ်တယ်... ငါတို့ကို အဆက်အသွယ် လုံးဝဖြတ်သွားတာ ငါတို့ကို မတွေ့ချင်တော့လို့ နေမယ်”

“ငါတို့ သူ့အကြောင်း သိသွားတာ သူ့သိမှာ မဟုတ်သေးဘူး”

“ဘာကြောင့် ငါတို့ကို ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ၊ အကြောင်းတော့ ရှိမယ်၊ သူ နှိပ်စက်ချင်ရင် ဒီထက်ကြာကြာ နှိပ်စက်လို့ ရသားနဲ့”

ဟန်မောင်တို့အုပ်စု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသည်။

“အောင်ထွန်းခန့်ကကွာ... မင်းပဲ အနှိပ်စက်ခံနိုင်တာ၊ ငါတို့တော့ မခံနိုင်ပါဘူးကွာ၊ နှင်းနဲ့ကိစ္စတောင် ပြဿနာ အတော်

လေးကို တက်နေတာ၊ နှင်းကို ငါတောင်ပန်လည်း နှင်းက သူ့ကို ပြန်လက်မတွဲပါနဲ့တဲ့ကွာ”

နိုင်မင်းသူက ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့နှင့် ပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်နေနေ ငါကတော့ ကေသီကို မေ့လို့မရအောင် ချစ်နေပြီကွာ၊ သူငယ်ချင်းတို့ ကူညီကြပါဦး”

ဟန်မောင်က အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသော အမူအရာဖြင့် ပြောသည်။

“ငါလည်း မင်းလိုပါပဲကွာ၊ မိန်းကလေး အချောအလှတွေ အများကြီးထဲက သူ့ကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်ခဲ့တာကွ”

“ဟေ့ကောင် လင်းဟိန်းဇံ... ဘာတွေ့နေတာလဲ၊ အကြံ
ဉာဏ်လေး ထုတ်ဦးမှပေါ့ကွ”

“ငါ့လည်း စဉ်းစားနေပါတယ်ကွာ”

“လင်းဟိန်းဇံ မင်းသေချာစဉ်းစားကွာ၊ မင်းအကြံက
ကောင်ထက်တယ်”

“ရှေ့ကွာ... ဒါ အိန္ဒြေ ငါ့ကို ပေးထားတဲ့ လိပ်စာကမ်း၊
ငါ့ပြန်တော့မယ်ကွာ”

ရဲသူနိုင်က သူ၏အိတ်ကပ်ထဲမှ အိန္ဒြေရှင်၏လိပ်စာကမ်း
တို့ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ရဲသူနိုင် ကမ်းပေးသော လိပ်စာကမ်းကို တစ်ယောက် တစ်
ထုညှစ် ယူကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ရဲသူ... ခဏလေး နေဦးကွာ၊ မင်းတို့ အကူအညီ
ဆောင်းစရာရှိလို့”

လင်းဟိန်းဇံက သူ့ဆီ နောက်ဆုံးရောက်လာသော
လိပ်စာကမ်းလေးကို ကြည့်ပြီး ရဲသူနိုင်ကို အပြေးကလေး လိုက်ခေါ်
လိုက်သည်။

ဂါဇန်း(၃၅)

ဖုန်းစပိကာ(အသံချဲ့စက်)ကို ဖွင့်ထားသည်။ ငါးဦးစလုံး
၏ရင်တွင်း၌လည်း လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဖုန်းသံ “တူ... တူ... တူ” နှင့် မြည်နေသည်။

ဖုန်းဝင်နေသောအသံဖြစ်သည်။

သူမဖုန်းနှင့် အလှမ်းကွာနေဟန် ရှိသည်။ အားလုံး
စိတ်ဝင်တစားနှင့် ရင်ခုန်စွာ စောင့်စားနေကြသည်။

“ဟဲလို... ”

သာယာချိုအေးသောအသံကို ကြားရသည်မှာ နှစ်မည်
လေးခု ငါးခု ပိုင်ရှင်၏အသံဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“အိန္ဒြေရှင်လား”

“ထုတ်တဲ့ ပြောပါ... အိန္ဒြေပါ”

“ထိုက် ရဲသူနိုင်ပါ”

“ရှင်”

“အံ့ဩသွားတာလား အိန္ဒြေ”

“ဟုတ်တယ်... ရှင်ဖုန်းဆက်တာကိုရော၊ ရှင်အသံ နူးညံ့သွားတာကို ကျွန်မ အရမ်းအံ့ဩနေမိတယ်၊ ကျွန်မ အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အံ့ဩစရာ မလိုဘူး၊ မင်း အိပ်မက် မက်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် မင်းကို တောင်းဆိုစရာရှိတဲ့အတွက် ကိုယ့်လေသံတာ နူးညံ့ကောင်း နူးညံ့နေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်နဲ့မင်း ပတ်သက်မှုကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ”

“ရှင်မှာ တောင်းဆိုစရာ ရှိတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မအရမ်း ဖော်သွားပြီ၊ စိတ်ချ... ရှင်တောင်းဆိုမှုတွေကို ကျွန်မ တတ်နိုင်သလောက် လိုက်လျောနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်၊ ဒါ ရှင်ကို တောင်းဆိုခြင်းပေါ့”

“ဒါဆို မနက်ဖြန် မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“အချိန်နဲ့နေရာသာ ပြောပါ၊ ကျွန်မ ရောက်အောင် လာခဲ့ပါမယ်”

“တိုက်အပြင် တခြားသူတွေ ပါလာရင် မင်းပြန်မသွားဘူးလို့ အာမခံနိုင်ရဲ့လား”

“ကျွန်မဘဝမှာ နောက်ဆုတ် လှည့်ပြန်တတ်တဲ့အကျင့်

မရှိပါဘူး”

“မနက်(၁၀)နာရီ တွေ့မယ်၊ နေရာကတော့ မင်းတို့အိမ်ဆိုရမလား”

“ရပါတယ်... ရှင်ကို မနက်စာနဲ့ ဧည့်ခံပါမယ်”

“မလိုပါဘူး... မင်း ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေကို ဧည့်ဝတ်ကျေရင် တော်ပါပြီ”

“ရှင့်မိတ်ဆွေက ဘယ်နှစ်ယောက်တောင် ပါလာမှာလဲ”

“လေးယောက်”

အိန္ဒြေ သံသယတော့ အဝင်သား။ ကျိန်းသေပါပြီ။ ဟိုလေးယောက်ပဲ ဖြစ်မည်။

“ရပါတယ်ရှင်... ရှင်အတွက် ကျွန်မ ဘာမဆို လုပ်ပေးဖို့ အသင့်ပြင်ပြီးသားပဲလေ၊ ကျွန်မအခန်းတစ်ခန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်အောင် စီစဉ်ထားပါမယ်”

“ဒါဆို ဒါပဲနော်”

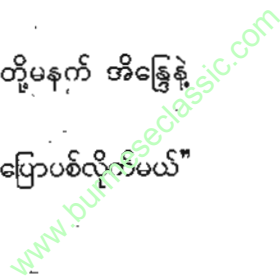
ရဲသူနိုင် ဖုန်းခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ရင်တွင်း ခံစားချက်ကိုတော့ သူကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်ချေ။

“အိန္ဒြေ ငါတို့ ပါမယ်ဆိုတာ သိနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် အောင်ထွန်းခန့်၊ တို့လာမှာကို အိန္ဒြေ ဓာတ်ပေါက်ပုံရတယ်”

“သိရင်လည်း ပြီးတာပဲကွာ၊ ဒါနဲ့ ငါတို့မနက် အိန္ဒြေနဲ့ တွေ့ရင် ဘာပြောကြမလဲ”

“ငါကတော့ အရမ်းချစ်တာပဲလို့ အရင်ပြောပစ်လိုက်မယ်”

“ဟန်မောင်ရူ . . မရှားစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဒီမှာ ဦးနှောက်စားရ တဲ့ကြာသေး”

“ဟင်းဟိန်းဇံက ဒေါသသံဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“ဟော့တောင် လင်းဟိန်းဇံ၊ မင်းလေသံမာမာနဲ့ မပြောနဲ့ကွာ၊

ဟန်မောင် အိန္ဒြေကို မစွန့်လွှတ်နိုင်တာ သူတင် မဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်း မပါဘယ်”

“မင်းတို့ဘက်ကပဲ စွတ်တွေးမနေနဲ့လေ၊ အခုဟာက အိန္ဒြေ ငါတို့ကို အရှူးလုပ်ထားတာ၊ မင်းတို့ ဆက်ရှူးမနေနဲ့”

နိုင်မင်းသူက လင်းဟိန်းဇံဘက်မှ လိုက်ကာ ပြောလိုက် သဖြင့် အားလုံးငြိမ်သွားသည်။ ရဲသူနိုင်ကတော့ သူတို့ကြားထဲ တန်လန့်ကန့်လန့် ဖြစ်နေသည်။

“ဒါဆို ငါတို့ ဘာလုပ်သင့်သလဲ၊ အိန္ဒြေရှင်ကို မုန်းမေ့ပစ်ရ မှာလား၊ ငါတော့ မလွယ်ဘူးကွာ”

ဟန်မောင် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ညည်းတွားလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . အတူတူပဲ၊ ငါလည်း မင်းလို ခံစားနေရ

တာပဲ၊ သိပ်မညည်းနဲ့ . . . နားခါးတယ်”

အောင်ထွန်းခန့် ဟန်မောင်ကို ကြည့်ရင်း မဲ့၍ ပြောလိုက်

သည်။

“အိန္ဒြေရှင်က သိပ်ပြောင်းလဲသွားတာနော်”

“တုတ်တယ် . . . လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ပုံစံနဲ့ တစ်ခြားစီ ဖြစ် သွားတော့ ငါတို့ သူ့ကို ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ”

“အဲဒီမမှတ်မိတာကိုက သူ့အတွက် နိုင်ကွက်ဖြစ်သွား

တာ”

“မင်းတို့ကို ငါမေးရဦးမယ်”

လင်းဟိန်းဇံ သေချာစွာ စဉ်းစားထားဟန်ဖြင့် မေးခွန်း ထုတ်သည်။

“မင်းတို့ အိန္ဒြေကို လုံးဝ မေ့ပစ်နိုင်လား”

အားလုံး ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ခါယမ်းပြီး အဖြေပေးကြ သည်။

“မုန်းပစ်ဖို့ကော ကြိုးစားနိုင်လား”

“No ပဲ . . . လုံးဝပဲကွာ”

ဟန်မောင်က အရင်ဖြေသည်။ ကျန်တဲ့သူများကလည်း ထိုနည်းတူပင် ဖြေကြသည်။ ရဲသူနိုင်ကတော့ မိမိကိုယ်ကို ပြန်၍ မေး တာ ဖြေကြည့်နေမိသည်။

“ဒါဆိုရင် ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချထားတယ်”

“ဘာကိုလဲ . . .”

“ငါတို့ထဲက တစ်ယောက်ကို ရွေးဖို့ သူ့တို့ တောင်းဆိုရမှာ ပဲ၊ သူ့ရွေးချယ်မှုကိုလည်း ငါတို့ ကျေနပ်စွာ လက်ခံရမယ်”

“လင်းဟိန်းဇံ ပြောတာ နည်းလမ်းကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အိန္ဒြေက ရဲသူနိုင်ဘက်ကို မဲသွားနိုင်တယ်”

“ဟာ . . . ငါ ဒီအရှုပ်အရှင်းထဲမှာ မပါပါဘူး၊ ငါနဲ့ အိန္ဒြေ က ဘာမှလည်း မဆိုင်ပါဘူး”

“အင်း . . . အသေအချာ တွေးရင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာတော့ မှာ အိန္ဒြေက အစပျိုးခဲ့တာဆိုပေမယ့် ငါတို့ ဘာလုပ်ခဲ့မိတာလဲ

ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရတာခက်တယ်”

“အကြောင်းတော့ ရှိရမယ်ကွာ၊ အိန္ဒြေက ငယ်ငယ်တုန်းက ဝိန်းဝိန်းယော့ ငါတို့ ဝိုင်းစမိခဲ့သေးသလား”

“ငါတို့က သူ့ကို ခင်ချင်လို့ စခဲ့တာပါကွာ၊ သူက မခင်ဘဲ နှုတ်ထုတ်ပြီး လုပ်နေလို့ မခင်ဘဲ ပိုစဖြစ်သေးတယ်”

“မင်းနဲ့ ငါတို့က သူ့ကို စခဲ့လို့ဆိုရင်တော့ ထားပါတော့၊ ထင်တိုင်းလို မစတတ်တဲ့ကောင်ကို ဘာလို့ လုပ်ရတာလဲ”

“အကြောင်းတော့ ရှိလိမ့်မယ်”

လင်းဟိန်းနဲ့ စဉ်းစားရင်း ပြောသည်။

“မနက်ဖြန် ငါမလိုက်လို့ မရဘူးလား”

“ဟာ... ရဲသူနိုင်ရာ မလုပ်ပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ ချိန်းထားတာ မင်းမပါရင် ငါတို့ ခြံအဝက နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်နေရဦးမယ်”

အောင်ထွန်းခန့်က ရဲသူနိုင်ကို တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ပြောသည်။ သူလည်း အိန္ဒြေကို တွေ့ချင်နေသေးသည်။ ဘာလို့ သူ့အပေါ် စိတ်မနာနိုင်သေးသည် တော့ သူ့နှလုံးသားကိုပင် အပြစ်တင်ရပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၃၆)

“ကျွန်မ ရှင်တို့ ပါလာမယ်မှန်း သိလို့ အေးအေးအေးအေးအေးအေး ကောင်းပြောရအောင် စာကြည့်ခန်း ရှင်းထားပေးတယ်”

သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်မှက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိသည်။ အိန္ဒြေက ဦးဆောင်ကာ စာကြည့်ခန်းတွင်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

စာကြည့်ခန်းအလယ်တွင် စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုစားပွဲ၏ပတ်ပတ်လည်တွင် ထိုင်ခုံရှစ်ခုံက ဝိုင်းရံထားသည်။ ထိုင်ခုံနှစ်လုံးတွင် မိန်းကလေးနှစ်ဦးက အဆင်သင့် ရှိနေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒါ အိမ်ကြီးသူငယ်ချင်း ညှိမှုမှခင်နဲ့ ရှင်းသန့်မွန်ပါ။ ကျွန်
နှစ်ယောက်တော့ အချိန်မီ ဆက်သွယ်လို့ မရလို့ မလာနိုင်ဘူး”

အိမ်ကြီးက သူမ၏သူငယ်ချင်းများနှင့် စ၍ မိတ်ဆက်ဖွဲ့
သည်။ အားလုံး ထိုင်ခုံတစ်လုံးစီတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ အားလုံး၏
မျက်နှာများက အိမ်ကြီးဆီသာ စုပုံကျရောက်နေသည်။

အိမ်ကြီးရှင် အတန်ငယ် ငြိမ်နေပြီးမှ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြ
လိုက်သည်။

“ရှင်တို့အားလုံးကို ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်း တောင်းပန်စကား တစ်ခွန်းနဲ့ မပြီးနိုင်ဘူး ကေသီ
မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ကေသီပဲ”

ဟန်မောင် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ပြီးပြောသည်။ နိုင်မင်းသူ
က ဟန်မောင်လက်မောင်းကို ဆွဲကာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“အိမ်ကြီး . . . မင်း ဒီလုပ်ရပ်တွေဟာ အလွန်ကို အောင်မြင်
သွားတာ မင်းသိပါတယ်နော်”

လင်းဟိန်း၏မေးခွန်းကို အိမ်ကြီး ခေါင်းငုံ့ကာ ဝန်ခံနေရ
သည်။

“မင်းရဲ့လှည့်စားမှုတွေကြောင့် သူများတွေ အတော်
ထိခိုက်နစ်နာ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာပါ။ ဒီအတွက် မင်း
ဘက်က ဖေးဆပ်မှုတစ်ခုတော့ လုပ်ပေးသင့်တယ်”

“ဒါတော့ ရှင်တို့တုန်းကလည်း ကျွန်မအတွက် ထိခိုက်
နာကျင်စေခဲ့တာလဲ”

“တို့က ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့လဲ၊ မင်းအပေါ် စနောက်ခဲ့တာ

ခင်မင်မှုအတွက်ကလွဲရင် ကြိုတင်ကြံစည်မှု မပါတဲ့ ထိခိုက်စေမှုပါ”

“ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ ကိုလင်းဟိန်း၏ ဒီအတွက်
ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း မင်းဘက်က သိတတ်သင့်တာပေါ့”

“ရှင်တို့က ဘာတောင်းဆိုချင်တာလဲ”

“ကိုယ်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးပေးဖို့နဲ့
နိုင်မင်းသူအတွက် နှင်းကို ပြန်ရှင်းပြပေးဖို့ပါ”

“နှင်းကို ပြန်ရှင်းပြဖို့က ကျွန်မအတွက် မခက်ပါဘူး၊
ဒါပေမယ့် . . . ”

“မင်း ကိုယ်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးဖို့ ခက်
နေတယ် မဟုတ်လား”

အောင်ထွန်းခန့်က အိမ်ကြီးစကား မဆုံးခင်ပင် ကြားဖြတ်
ပြောသည်။ လင်းဟိန်း၏က ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါရမ်းရင်း . . .

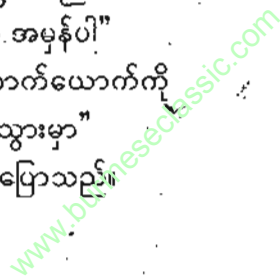
“ဒီစကားမျိုးကို ပြောမိတဲ့ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို ရှက်မိတယ်၊
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ဝိုင်းကြိုက်
အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ အဓိက တရားခံဟာ မင်းပဲ၊ ငါ မင်းကို မုန်းလည်း
မုန်းတယ်”

လင်းဟိန်း၏ အသံတိမ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ကျွန်မ အဲဒီလောက် မရည်ရွယ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ”

“ကေသီ . . . ကိုယ်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို
သတ်ခံပါ။ ဒါမှ ကိုယ်ခံစားရတာတွေ သက်သာသွားမှာ”

ဟန်မောင်က ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ဝင်ပြောသည်။

“တို့သို့ကို မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွဲတယ်ဆိုပြီး အမှတ်မလျှော့ လိုက်ခဲ့ တိုယ် မင်းကလွဲရင် အခြားဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မတွဲတော့ သူ့လို တတိပေးပါတယ်”

အောင်ထွန်းခန့်က ရဲဝံ့စွာ ကတိတွေ ပေးနေသည်။

“ရှင်တို့တစ်ဦးချင်းမှာ အရည်အချင်းကောင်းတွေ ရှိမှန် တွန့်မသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေတယ်”

ရဲသူနိုင်ဘက်သို့ တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

“သေချာလို့လား ကေသီရယ်၊ ကိုယ်တို့ကို ငြင်းချင်လို့ လျှောက်ပြောနေတာလား”

“ဟန်မောင် ပြောသလို မဟုတ်လား”

အောင်ထွန်းခန့်က အလျင်စလို ဝင်မေးသည်။ လင်းဟိန်းက တော့ ရင့်ကျက်နေသော လူကြီးလေသံဖြင့် . . .

“မင်းရဲ့ချစ်သူ တကယ်ရှိခဲ့ရင် ကိုယ်တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီချစ်သူဟာ ဟန်ဆောင်ချစ်သူ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အဲဒီချစ်သူကို ကိုယ်တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်၊ နောက် အဲဒီလူနဲ့ ခင်လာဆောင်ကို ကိုယ်တို့ရွှေ့မှာ ကျင်းပပေးရမယ်”

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတာ အမှန်တကယ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီချစ်သူက ကျွန်မကို ချစ်မချစ် မသေချာသေးလို့ ရှင်တို့ကို ခေါ်မိန့်နိုင်သေးတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“မင်းရဲ့မာယာက ဒါအကုန်ပဲလား အိန္ဒြေ၊ မင်း သူတို့ လက်မခံချင်တိုင်း လှည့်ပတ်ငြင်းမနေပါနဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ငါ မင်း

မုန်းတာ”

ရဲသူနိုင်၏မျက်လုံးက အိန္ဒြေ သူ့ကို ကြည့်နေသော မျက်လုံးအစုံကို ရှောင်လွှဲရင်း ဒေါသလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မအတွက် ရှင်တစ်ယောက် မုန်းတာနဲ့ မလွမ်းလောက်ပါဘူး ကိုရဲသူနိုင်၊ ကျွန်မ ရှင့်ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ဝတ် မကျေနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

အိန္ဒြေရှင်က တုန်ရီနေသောလေသံဖြင့် ပြန်ပြောပြီး စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ရဲသူနိုင်အပါအဝင် လင်းဟိန်းဖဲတို့အုပ်စုသည် အိမ်ရှင် ထားခဲ့ခြင်း ခံရသော ဧည့်သည်များအဖြစ် ကြောင်တောင်တောင် ကျန်ခဲ့သည်။

“ရှင်တို့ ပြန်ကြပါတော့၊ အိန္ဒြေကို ကျွန်မတို့ ချောထား လိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အိန္ဒြေရဲ့စိတ်က တွေးရသိပ်ခက်တယ်၊ ရှင်တို့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်တော့ ကျွန်မတို့ ရှင်းပြပေး ပါ့မယ်”

ညှို့ဖျားခင်နှင့် ရှင်းသန့်မွန်တို့၏စကားများကြောင့် သူတို့ အားလုံး အိန္ဒြေတို့အိမ်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ရဲသူ၊ မင်းကွာ . . . အဆင်ပြေအောင် မပြောဘူး၊ မင်းက မာလိုက်တာကွ”

အောင်ထွန်းခန့်က လှမ်းအပြစ်တင်သည်။

“ရွှေနေငှားမှပဲ ထောင်လုံးလုံးကျတယ်”

www.burmeseclassic.com

ဟန်မောင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည်။ ရဲသူနိုင်
 စကားမှားသွားမှန်း သိ၍ ကားပေါ် အရင်ဆုံး တက်သွားသည်။
 အားလုံး တားထဲ ဝင်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ကားကို အရှိန်မြှင့်စွာ မောင်း
 ထွင်ခဲ့သည်။

“အိန္ဒြေ ချက်ချင်းတော့ ဘာမှ လုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။
 အချိန်တော့ စောင့်ကြည့်ရမယ်။ သူ ငါတို့အတွက် အကောင်းဆုံး
 အဖြေပေးမှာပါ”

လင်းဟိန်းဇံက ကားနောက်မှန်မှ အိန္ဒြေတို့အိမ်ဘက်သို့
 ငဲ့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

စာခန်း (၃၅)

“မလေးရေ . . . မလေး”

“ဘာလဲ သင်းသင်း”

သူမအား သင်းသင်းက ခေါ်နေသဖြင့် ရေခဲခန်းအတွင်း
 မှ ကမန်းကတန်း ထွက်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး မလေးရဲ့”

သင်းသင်းက သူ့လက်ထဲမှ ပန်းစည်းများကို အားရ
 ဝမ်းသာ မြှောက်ပြသည်။

“ဘယ်သူပေးတာလဲ . . . ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

“မလေးနာမည်နဲ့ သတင်းစာ ပို့တဲ့ကောင်လေး လာပေး

www.burmeseclassic.com

သွားတာ၊ ပန်းစည်းတ သုံးစည်းတောင် မလေးရဲ့”

“ဒါဆိုလဲ မှန်တင်ခုံပေါ် တင်ထားခုံ”

“ဟုတ်... မလေး၊ ပန်းစည်းထဲမှာ စာလား မသိဘူး
ငါတယ် မလေး သတိမထားမိမှာစိုးလို့”

“အေးပါဟယ်... ထားမှာသာ ထားခဲ့၊ ငါ့အင်္ကျီတွေ မီးပူ
ဆိုတည်းတာ ဝီရိယ ပြန်ထည့်ထားဦးနော်”

“ဟုတ်... မလေး”

သင်းသင်း ပြုံးစိစိ လုပ်ကာ အခန်းထဲမှ အပြေးကလေး
ထွက်သွားသည်။

အိမ်ခြေ ခေါင်းလျှော်ထားသဖြင့် စိုနေသော ဆံပင်များကို
မျက်နှာသုတ်ပုဝါဖြင့် သုတ်ရင်း မှန်တင်ခုံရှေ့၌ သင်းသင်း တင်
ထားသော ပန်းစည်းများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

နီရဲနေသော နှင်းဆီပန်းက တစ်စည်း၊

ဖြူ နီ၊ ဝါ ရောထွေးနေသော သစ္စာပန်းက တစ်စည်း၊

အဖြူရောင် အပွင့်ငယ်လေးများ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော
နှင်းဆီငယ်လေးများက တစ်စည်း။

သူမ ဆံပင်ကို အနည်းငယ် ခြောက်သွေ့အောင် သုတ်ပြီး
ထိုပန်းစည်းတွေအနီးရှိ မှန်တင်ခုံတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

အနီရောင် နှင်းဆီပန်းများကြားမှ စာရွက်ခေါက်ဖြူလေး
ကို ထုတ်ဖတ်လိုက်သည်။

“... ကောသိအတွက် ...”

ဟန်မောင်

သူမ ဒုတိယအနေဖြင့် သစ္စာပန်းစည်းလေးထဲမှ စာခေါက်
ကို ပြန်ဖတ်လိုက်သည်။

“... အချစ်များစွာဖြင့် သစ္စာရှိနေမယ် ...”

အောင်ထွန်းခန့်

တတိယ စာခေါက်လေးကို မဖွင့်ကြည့်ခင်ကတည်းက
လင်းဟိန်းခံမှန်း သူမသိလိုက်သည်။

“အိမ်ခြေ... ကိုယ်တို့တောင်းဆိုမှုအပေါ် သံသယ မရှိစေ
ချင်ဘူး၊ မင်းနှစ်သက်ရာ ပန်းစည်းပေးကို ကိုင်ပြီး အဲဒီပန်းစည်း
ပိုင်ရှင်ဆီကို လာနဲ့ပါ၊ ဘာအတားအဆီးမှ မရှိစေရပါဘူး၊ မင်းရဲ့
အစဉ်အပြတ်ကို လစဉ် ကိုယ်တို့ စောင့်မျှော်နေမယ်။

ဒီပန်းစည်းပေးတွေကို ကိုယ်တို့ မင်းဆီ လစဉ်ပို့ပေး
လိုက်မယ်၊ လစဉ်ပို့ပေးနေတဲ့ ပန်းစည်းတွေက ကိုယ်တို့ရဲ့နှိတ်ထဲ
မှာ မင်းရှိနေကြောင်း ပြနေတာ၊ မင်းပြန်ပို့မယ့် ပန်းစည်းပေးကို
မျှော်လင့်တယ်”

လင်းဟိန်းခံ

“ဟူး”

အိမ်ခြေ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ ချမိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ရေချိုး၊
ခေါင်းလျှော်ထား၍ အေးစိမ့်နေသော်လည်း ရင်တွင်း၌ ပူလောင်
မောဟိုက်နေမိသည်။

ကြည်လင်ရှင်းသန့်ပြီး တည်ကြည်သော လင်းဟိန်းခံ၏
မျက်နှာ၊ ခန့်ညားသန့်ပြန့်သော အောင်ထွန်းခန့်၏အသွင်၊ ပြုံးရွှင်
ဖော်ရွေ၍ အပြစ်ကင်းသော ဟန်မောင်၏ပုံရိပ်၊ ထိုသုံးဦးက သူမ

အား စိတ်နှစ်စေသည်။

သူနှင့် တွေ့လျှင် ခက်ထန်တင်းမာနေသော ရဲသူနိုင်၏ မှတ်တမ်း သူ၏အရှေ့ မှန်သားပြင်ပေါ်တွင် ထင်းကနဲ ပေါ်လာ သလို ထင်မိသည်။

“ငါ ရဲသူနိုင်ကို အမှန်တကယ် ချစ်မိသွားတာလား”

ရေစက်ကလေးများ စိုနေသော ဆံစလေးများကို ဘီးကျဲ ထဲနှင့် ဖီးရင်း နှုတ်မှ ဆိုမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင် ပြတ်ပြတ်သားသား ရွေးချယ်နော် အိန္ဒြေ၊ သေချာ တော့ စဉ်းစားပေါ့၊ အရင်းနှီးဆုံး ယောက်ျားလေးဆိုလို့ သူတို့ပဲ ခိုတာ၊ တစ်ယောက်ကိုတော့ ရွေးလိုက်ဟာ”

“အိန္ဒြေ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ နင့်လူတွေအားလုံးက အပျံ့စားတွေ ဝဲတာ၊ ဟိုရဲသူနိုင်ကိုတော့ နင့်ဦးနှောက်ထဲ မထည့်စမ်းပါနဲ့ဟာ”

“ဟုတ်တယ် အိန္ဒြေ၊ ရဲသူနိုင်ဆိုတဲ့အကောင်က နင့်ကို စုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိတယ် ထင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ညှို့မှူးခင်နှင့် ရှင်းသန့်တို့ ပြောခဲ့သောစကားများ ပြန် ပြောသောအခါ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ငါတော့ လင်းဟိန်းနဲ့ သဘောအတူဆုံးပဲ၊ ပြဿနာကို စိတ်အေးအေးထားပြီး ဖြေရှင်းတတ်တယ်”

“သူ့အရည်အချင်းက လုပ်ငန်းက သင်လို့ နေမှာပါ။ ငါက တော့ အောင်ထွန်းသန့်မှ အိန္ဒြေနဲ့ လိုက်တယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဟန်မောင်ကြီးလည်း မဆိုပါဘူး၊ သူက အိန္ဒြေကို အတော်ချစ်ရှာ တာ”

အိန္ဒြေရှင် နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ကာ ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်သည်။ သူ၏ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံစများ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားသွားသည်။

“အိန္ဒြေ . . . ဒီပြဿနာတွေကို ရှင်ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးခဲ့တာ၊ အဲဒါ ရှင့်အမှား . . . ရှင့်အမှား”

မှန်ထဲမှာ မြင်နေရသော အိန္ဒြေက ပြစ်တင်နေသည်။ အိန္ဒြေ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။

“ဟိုလူတွေမှာ နင်ခံစားရတာထက် အဆပေါင်းများစွာ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ နင်စဉ်းစားမိခဲ့လား၊ ဘဝပေး အခြေအနေ လှလာပြီဆိုတာနဲ့ နင်လုပ်ချင်ရာတွေ အကျိုးမရှိ လျှောက်လုပ်နေ တာ နင်မှန်တယ်ထင်လား၊ နင်က ခံစားမှု မရှိတဲ့ ကျောက်ရုပ်လား”

သူနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဆင်နေသော မှန်ထဲက အိန္ဒြေ၏ မျက်နှာက လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ်တောင်းပြီး တင်းမာခက်ထန် နေသည်။ သူ့အား အပြင်းအထန် ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသည်။

အိန္ဒြေ အာခေါင်ကို ခြစ်ကာ အားကုန်အော်မိသည်။ တင်း ကျပ်နေသာ ရင်အစုံကိုလည်း လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖိထားလိုက်သည်။

“သင်းသင်း . . . သင်းသင်း”
အိန္ဒြေ အော်သံကြောင့် သင်းသင်း အခန်းတွင်းသို့ အပြေး

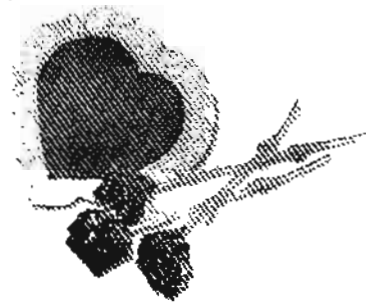
လေး ရောက်လာသည်။

အိန္ဒြေရှင် မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် အရုပ်ကြိုးပြတ် လဲကျနေ သည်။

“လုပ်ကြပါဦး . . . မလေး . . . မလေး . . .”

www.burmeseclassic.com

သင်းသင်းအော်သံကြောင့် တစ်အိမ်လုံးရှိ လူများ အိမ်ခြံ
အခန်းထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။

အခန်း(၃၀)

“မင်း အားလုံးကို လိမ်ညာနေခဲ့တာ၊ ငါ့အပေါ်မှာလည်း
ဘာတွေ လိမ်ညာချင်သေးလို့ ရောက်လာတာလဲ”

“ရှင် ကျွန်မကို မုန်းတာ ကျွန်မရဲ့လိမ်ညာမှုကိုလား၊ ဒါမှ
မဟုတ်... ကျွန်မကိုလား”

အိမ်ခြံရှင်က ရဲသူနိုင်၏လက်မောင်းအစုံကို လှုပ်ခတ်ကာ
မေးလိုက်သည်။

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ငါ့မင်းကို အရမ်းချစ်မိနေပြီ၊
ဒါပေမယ့် မင်းကို အရမ်းကြောက်တယ်၊ ငါ ဟန်မောင်လို့ မခံစား
ချင်ဘူး”

“ရှင့်စိတ်က မာမလိုလိုနဲ့ သိပ်ပျော့ပါလား”

“ဟုတ်တယ် အိန္ဒြေ၊ ငါ သိပ်ပျော့တယ်။ အဲဒီလို ပျော့ညံ့တဲ့ စိတ်ကြောင့် မင်းကို ငါမချစ်ရဲတာ၊ နောက်ပြီး မင်းလို ဥစ္စာမက်တဲ့သူ နဲ့ ငါ့လို အညတရနဲ့ လုံးဝ မသက်ဆိုင်ပါဘူးကွာ”

အိန္ဒြေရှင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို တွန်းဖယ်တာ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သူ အိန္ဒြေရှင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်၊ ဘာမှမမြင်နိုင်အောင် မြူများက မဲမှောင်စွာ ပိတ်ဆို့ထားသည်။

ရဲသူနိုင် အိန္ဒြေရှင် ရှိရာဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ အိန္ဒြေက သူ့အား စိမ်းစိမ်းကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

သူနှင့် တွေ့တိုင်း စိတ်ဆိုးဆိုး စိတ်ပျော်ပျော် ပြုံးလျက် သား တွေ့ရသော အိန္ဒြေ၏နွေးထွေးသောအကြည့်များကို မတွေ့ရတော့ချေ။ အေးစက်မာကျောသော အိန္ဒြေမျက်နှာတွင် မျက်ရည်စက်များ စိုစွတ်နေသည်။

သူ၏ရင်တွင်း၌လည်း စူးကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အိန္ဒြေ ခန္ဓာတိုယ်လေးဆီသို့ အပြေးကလေး သွားကာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တလေး ထွေးဖက်ထားလိုက်သည်။

“အိန္ဒြေ . . . မင်းကို ငါသိပ်ချစ်တယ်”

သူ အိန္ဒြေကို မလွတ်တမ်း ပွေ့ဖက်နမ်းရှုတ်နေမိသည်။

“အစ်ကို . . . အစ်ကို”

ကိုယ်ခန္ဓာကို လှုပ်ယမ်း၍ အော်ခေါ်နေသော ညီမ မေသူ့ အသံကြောင့် သူ၏အိပ်မက်ကလေး ပျက်ပြယ်သွားသည်။

“ဘာလဲဟာ”

မေသူ့လတ်ကို တွန်းထုတ်ကာ အော်ငေါက်လိုက်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသော အိပ်မက်ကလေးကို နှမြောတသ ဖြစ်သွားမိသည်။

“အစ်ကို့သူငယ်ချင်း ရောက်နေတယ်”

“ဟေ”

ရဲသူနိုင် ဝမ်းသာသွားပြီး အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထကာ ဧည့်ခန်းသို့ ပြေးထွက်ကြည့်လိုက်သည်။ အိန္ဒြေအထင်နှင့် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေသောမျက်နှာက ဟန်မောင်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သွားသည်။

“အိန္ဒြေ ဆေးရုံတင်ထားရတယ် ရဲသူ”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါလည်း သေသေချာချာမသိဘူး၊ ငါသိသိချင်း မင်းကို အကြောင်းလာကြားတာ”

ရဲသူနိုင် လွန်စွာမှ ထိတ်လန့်သွားသည်။ အိန္ဒြေနှင့်သူ ခုနလေးကတင် တွေ့ခဲ့ကြသည်ပဲ။

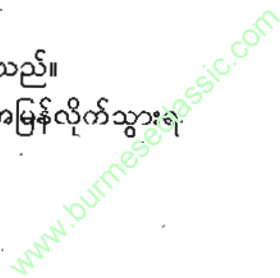
“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ရဲသူ၊ အိန္ဒြေ ဆေးရုံရောက်နေတာ မယုံလို့လား၊ မနက်ကတည်းက ဆေးရုံတင်ထားရတာတဲ့”

“ဘာ . . .”

ရဲသူနိုင် အရုပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ထိုင်မနေနဲ့ ရဲသူ၊ ငါတို့ ဆေးရုံကို အမြန်လိုက်သွားရအောင်၊ မင်း အဝတ်အစားလဲဦး”

“ငါ ခုနလေးတင် အိန္ဒြေနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“အိပ်ခန်းထဲမှာ... ဒါ... ဒါဆို... အိန္ဒြေ”

“ဟာ... လျှောက်မတွေးနေပါနဲ့ကွာ၊ နေ့ခင်းအိပ်လို့ လျှောက်မတ်တာပါကွာ၊ ဟိုမှာ ဟိုကောင်တွေ ရောက်နေကြပြီ၊ အဲဒီမှာ အကြောင်းထူးရင် ငါ့ဆီ ပုန်းဆက်လာမှာပါ”

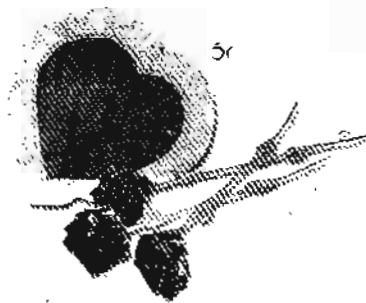
“ဒါဆို ငါတို့ အခုပဲ သွားရအောင်”

ရဲသူနိုင်က ဟန်မောင်လက်မောင်းကို ဆွဲကာ ကမန်း ထတန်း ထွက်သွားသည်။

“အစ်ကိုကလည်း... မျက်နှာလေးဘာလေး သစ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး”

မေသူ တီးတိုးလှမ်းပြောသံကို ရဲသူနိုင် မကြားနိုင်တော့

လာ

စာနန်း(၃၉)

“အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ”

မြူမြူပြာပြာနှင့် ရောက်လာသော ဟန်မောင်နှင့် ရဲသူနိုင်ကို ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်း စောင့်နေကြသူများအားလုံးက ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ပြောပါဦး”

ဟိုနေ့က မျက်မှန်းတန်းမိခဲ့သော ညှို့ဖူခင်အနား သွား၍ ရဲသူနိုင် မေးလိုက်သည်။

“သူ့မှာ နှလုံးရောဂါ ရှိတာတော့ ကျွန်မတို့ သိထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထားတာ၊ သူက သိပ်

www.burmeseclassic.com

ဟန်ဆောင်တောင်းတာဆိုတော့ ကျွန်မတို့က မထင်ဘူးလေ”

“ဖြစ်ရမယ်... ကျွန်တော်ထင်တယ်။ သူ သိပ်ဟန်ဆောင်
တောင်းတာ။ သူ အရမ်းကို ဟန်ဆောင်ကောင်းတာ”

“ရဲသူနိုင် နံရံကို မှီရင်း ရေရွတ်နေမိသည်။”

“သမီးလေးက အိမ်မှာ နေ့လည်တစ်ယောက်တည်း

နေတာပဲ။ နေ့တယ်၊ အပြင်သွားလည်း သူငယ်ချင်းတွေဆီ

သွားတာ။ ဒီရောဂါရှိတာ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်ထဲက သိပါတယ်ရှင်။

ပြီးလာတော့ သူက ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်သွားတော့ ကျွန်မတို့ သတိ

ထားလိုက်မိဘူး။ ကျွန်မတို့ကိုက လိုတာပါရှင်”

အိမ်ခြေ၏မိခင်က သူ၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား ရှင်းပြ
နေသံကို ကြားနေရသည်။

“လင်းဟိန်းလဲ... ဘယ်တော့လောက် ခွဲစိတ်ပြီးမယ် ထင်
လဲ”

အောင်ထွန်းခန့်က နာရီကြည့်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ငါလည်း မခန့်မှန်းတတ်ဘူး အောင်ထွန်းခန့်ရ”

“ခွဲစိတ်နေတာ နှစ်နာရီတောင် ကျော်နေပြီ”

“ဖစ်ဖတ်... ဖစ်ဖတ် (၅၀%)ပဲတဲ့ကွ”

“ဒါဆို စိုးရိမ်ရတယ်ကွ”

တန်မောင်တို့အုပ်စု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ရှင်တို့ စုံရင် ဖတ်ဖို့ အိမ်ခြေ ခွဲစိတ်ခန်း မဝင်ခင်က ဖေး
ခိုင်းသွားတဲ့စာ”

ရှင်းသန့်မွန်က လင်းဟိန်းလဲ လက်ထဲသို့ စာတစ်စောင်
လှမ်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ ရဲသူနိုင်အပါအဝင် အားလုံး လင်းဟိန်း
လဲအနား ဝိုင်းအံ့သွားသည်။

လင်းဟိန်းလဲက အသက်ရှူနှုန်းကို ပုံမှန်ဖြစ်အောင် ရှူသွင်း
ရင်း စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ပုလဲလုံး
ကလေးများ သီထားသကဲ့သို့ ဝိုင်းစက်ညီညာနေသော လက်ရေး
များကို ကြည့်ရင်း မျက်လုံးများ ဝေဝါးလာသည်။ သူ၏မျက်လုံးအိမ်
အတွင်းမှ မျက်ရည်များ ဝေဝဲလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ သိပ်မှားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မအတွက် ပြင်လို့ မရ
တော့တဲ့အမှားဟာ ရှင်တို့ရဲ့ရိုးသားဖြူစင်တဲ့မေတ္တာကို လိမ်ညာယူခဲ့
မိလို့ပါပဲ။

ကျွန်မ ငယ်စဉ်တုန်းက ရှင်တို့ရဲ့ထင်ရှားမှုတွေအပေါ်
မျက်မှန်းကျိုး မနာလိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ရှင်တို့ ကျွန်မ
အပေါ် အမှတ်တမဲ့ အပြုအမူတွေအပေါ် အမှတ်အတေး ထားခဲ့
တာပေါ့။

ကျွန်မ တစ်ခါတစ်လေ စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ
ဘာအပြောင်းအလဲမှ မရှိခဲ့ရင် ရှင်တို့အပေါ် ဘာတုန့်ပြန်မှုမှ ရှိခဲ့မှာ
မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မလည်း အခုလို နောင်တ အကြီးအကျယ် ရမှာ
မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်မ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ခါနီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချခဲ့တယ်။
ရဲသူနိုင်အပါအဝင် ရှင်တို့ထဲက တစ်ယောက်ကို ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူ
လက်ထပ်ရမယ့်သူအဖြစ် ရွေးချယ်မယ်။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီအခါမှာ ကျွန်မရဲ့အသိစိတ်ထက် မသိစိတ်ဟာ
ပိုမိုကောင်းတဲ့ တစ်ယောက်ကို အမှန်ရွေးချယ်ပါမယ်။

အဘယ်၍များ ကျွန်မ တစ်ယောက်ကိုမှ မရွေးချယ်နိုင်ခဲ့
ဖို့ ကျွန်မသေသွားခဲ့ရင် ရှင်တို့ အရထိုက်ဆုံး ပေးချေမှုပါပဲ။

အိန္ဒြေ

အိန္ဒြေ၏စာအဆုံး လင်းဟိန်းနဲ့ ရစ်ဝဲနေသော မျက်ရည်
များ ပါပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာသည်။ အားလုံး၏မျက်ဝန်းအိမ်
များတွင်လည်း စိတ်မကောင်းမှုများ ဖော်ပြနေသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။

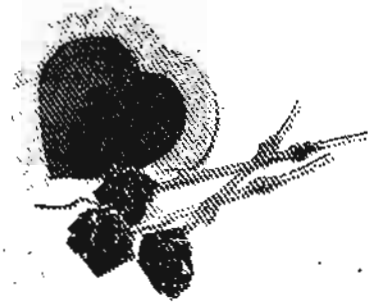
ပိုက်များ၊ ပုလင်းများဖြင့် ရှုပ်ပွနေသော တွန်းလှည်းပေါ်
တွင် အိန္ဒြေ ခန္ဓာကိုယ်လေး ငြိမ်သက်စွာ ပါလာခဲ့သည်။

“ဆရာ... သမီးအခြေအနေ”

အိန္ဒြေရှင် ဖခင်က ခွဲစိတ်ခန်းမှ ထွက်လာသော နှလုံး
ခွဲစိတ်ပါရဂူကြီးအား စိုးရိမ်စွာ မေးနေသည်။

“ဒီနေ့တစ်ရက် စောင့်ကြည့်လို့မှ သတိပြန်မလည်ရင်
တော့ ကံတရားပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နိုင်တဲ့ဘက်ကတော့ အစွမ်း
တုန် ကြိုးစားထားပါတယ်”

ဆရာဝန်၏စကားကြောင့် လင်းဟိန်းနဲ့ အောင်ထွန်းခန်း
ဟန်မောင်နှင့် ရဲသူနိုင် အပါအဝင် အားလုံး၏ရင်ထဲ အမည်မဖော်
နိုင်သော ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားမိသည်။

အခန်း(၄၀)

(၁၀)နာရီကျော်ကျော် ကုတင်အေးတွင် ရပ်ကာ အိန္ဒြေကို
ရပ်ကြည့်နေသော လူငယ်ငါးဦးကို အိန္ဒြေ၏မိခင် ဒေါ်ချိုချိုက
နားမလည်စွာ ကြည့်သည်။

“မင်းတို့က သမီးရဲ့မိတ်ဆွေတွေလား”

အားလုံး ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်ကြသည်။

သမီးဇောနှင့်မို့ ထိုလူငယ်ငါးဦးကို သူမ ယခုမှ သတိထား
မိသည်။ သမီးပြောသံ မကြားဖူးသော်လည်း ယခု သမီးအပေါ်
အတော်သံယောဇဉ်ကြီးမှန်း သူမ မှန်းဆမိသည်။

“ညအတော်မိုးချုပ်နေပြီ... မင်းတို့ မပြန်ကြသေးဘူး”

www.burmeseclassic.com

လား၊ ညို့မှူးထို့ထောင် ပြန်သွားကြပြီပဲ”
 “သွန်တော်တို့ အိန္ဒြေ သတိရတဲ့အထိ စောင့်ချင်လို့ပါ”
 “ထင်တိန်းဇံက ဒေါ်ချိုချိုအမေးကို လျှင်မြန်စွာပင် ဖြေ

“အေးကွယ်... အချိန်တောင် အတော်ကြာနေပြီ၊ သမီး
 ထမင်း သတိမရသေးဘူး၊ သမီးလေး သတိပြန်ရပါမလားဟင်၊
 ပြန်စရာရင်တော့... အီး... ဟီး”

ဒေါ်ချိုချိုက သမီး၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ငိုကြွေးရင်း
 တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။

“သမီးလေးက အမေတို့နဲ့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးနော်၊ သမီး
 ကြီးလာရင် အမေတို့ကို ပြန်ပြီး လုပ်ကျွေးမယ်ဆို၊ ထပါတော့ သမီး
 လေးရယ်... ဆက်အိပ်မနေပါနဲ့တော့၊ သမီးလေး အမြန်ဆုံး သတိ
 ပြန်ရပါစေ အမေ့သမီးလေးရယ်”

ဒေါ်ချိုချို ပြောရင်းနှင့် ရင်ထဲ ဆို့တက်လာသည်။

“သားတို့ရယ်... သမီးလေးကို ခဏကြည့်ထားပေးပါ
 နော်၊ အန်တီ ခဏနားလိုက်ဦးမယ်၊ သူ့အဖေလည်း အိမ်ခဏပြန်
 သွားတာ ပြန်လာတော့မှာပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒေါ်ချိုချို ဆေးရုံ၏အထူးခန်းထဲရှိ
 နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံတွင် ခဏအနားယူ ဝင်ထိုင်ရင်း အိပ်ပျော်သွား
 သည်။

“အိန္ဒြေ... မင်းအမြန်နိုးလာပါတော့၊ မင်းနိုးလာရင်
 ရဲမယ့်အဖြေကို ကိုယ်စောင့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး အိန္ဒြေ၊ မင်းရဲ့

အနှောင်အဖွဲ့ကင်းတဲ့ အသက်ရှူသံကိုပဲ ကိုယ်ကြားချင်တာပါ”
 လင်းဟိန်းဇံ အိန္ဒြေ လက်ဖမိုးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြော
 ပြီး သူမလက်ကလေးကို ညင်သာစွာ ပြန်ချထားလိုက်သည်။

ဟန်မောင်ကလည်း ထိုနည်းတူပင် အိန္ဒြေလက်ကလေးကို
 ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ကေသီ... ကိုယ့်အတွက် ဘာမှမပေးချင် နေပါ၊ ကေသီ
 အသက်ရှင်သန်နေမယ်ဆိုရင် ကိုယ် ကေသီတို့ စွန့်လွှတ်ပေးပါမယ်”

“အိန္ဒြေ... ကိုယ်ကတော့ မင်းရဲ့သိချင်းသံတစ်ပုဒ်ကို
 နားထောင်ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ်”

အောင်ထွန်းခန့်က အိန္ဒြေမျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ
 မှ ပြောမိသည်။

“အိန္ဒြေ... မင်း ကိုယ့်ကိုပေးထားတဲ့ နှင်းကို ရှင်းပြပေး
 မယ်ဆိုတဲ့ကတိကို မလုပ်ရသေးသရွေ့ မင်းမသေရဘူး”

နိုင်သူမင်း အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ လက်ဖဝါးကို
 ဖျစ်ညစ်၍ ပြောသည်။

ရဲသူနိုင်က နိုင်သူမင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူမ လက်
 ကလေးကို လက်လွှဲယူပြီး...

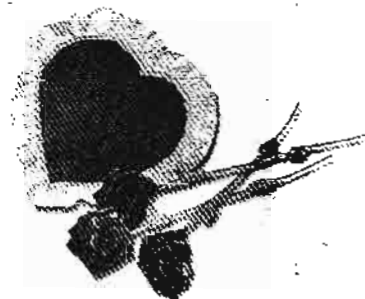
“မင်း ငါတို့ကို ဒီအတိုင်း အနိုင်ယူပြီးတော့ သွားတော့မှာ
 လား အိန္ဒြေရယ်၊ အဲဒါဆိုရင် ငါ မင်းကို နောင်ဘဝအထိပါ လိုက်
 မုန်းမိလိမ့်မယ်၊ မင်းကို မုန်းနေတဲ့ ငါ့ရဲ့မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးဖို့
 မင်းမှာ နူးညံ့တဲ့ နှလုံးသား ရှိရင် မင်းအမြန်ဆုံး သတိရပါစေ
 အိန္ဒြေရယ်”

ရဲသူနိုင်ငံမုတ်ရည်များ စီးကုန်နေသော ပါးပြင်တွင်
အိန္ဒြေ၏ထက်ဝမ်းလေးကို ထိကပ်ထားလိုက်သည်။

အလုံးငါးရင်ထဲ၌လည်း ခံစားချက်ကို ကိုယ်စီဖြင့် အိန္ဒြေ
အိန္ဒြေအဖို့သာ ဆုတောင်းနေကြသည်။ သူတို့၏ဆုတောင်းမျိုး
အပြင်မှာ ပြည့်လာမှာလား။ ယခုထိတော့ ဆရာဝန် ပြောသော
နှစ်သက်လေးနာရီကို ကျော်ခဲ့လေပြီ။

အိန္ဒြေကတော့ သတိမရသေးပေ။

သူတို့အားလုံးသည် အိန္ဒြေအပေါ် ပေးဆပ်ခြင်းများဖြင့်
သာ ချစ်ခဲ့ကြသည် ထင်ပါသည်။

စာစဉ်(၄၀)

အိန္ဒြေရှင်

အထက်(၂၅)နှစ်

အုတ်ဂူဖြူလေးရွေ့တွင် ယောက်ျားသုံးယောက် ရောက်ရှိ
နေကြသည်။

တစ်ဦးက နှင်းဆီပန်းစည်းအနီလေး ကိုင်ထားသော ဟန်
မောင်။

ဒုတိယတစ်ဦးက သစ္စာပန်းစည်း ကိုင်ထားသော အောင်
ထွန်းခန့်။

နောက်ဆုံးတစ်ဦးက လင်းဟိန်းဇံ။ နှင်းဆီအဖြူလေးများ

www.burmeseclassic.com

စည်းထားသော ဝန်ထုပ်တိုင်လျက် ခြေစုံရပ်နေသည်။
 ဝန်ထုပ်တိုင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း သူ
 ဝန်ထုပ်တိုင် တောက် ကွင်းပြင်ထီးထီးတွင် အုတ်ဂူတစ်လုံးတည်း
 အုတ်ဂူလေးက ဖြူဖွေးသစ်လွင်နေသည်။ အုတ်ဂူလေး
 အုတ်ဂူတိုင်တွင် အိန္ဒြေရှင်၏မှန်ဘောင်ကပ်ထားသော ဓါတ်ပုံကို
 မြင်ထားသည်။

သူတို့သုံးဦး ပန်းစည်းလေးများကို အသီးသီး အုတ်ဂူလေး
 ဝေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်ကြသည်။

“ကိုယ်တို့ဘဝထဲက မင်း အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားပါ
 တော့ အိန္ဒြေရှင်”

လင်းဟိန်းခံ ဦးစွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်အတွက် သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပေးခဲ့တဲ့ မင်းကို
 ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီသီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့ တစ်သက်လုံး ကျေနပ်နေပါ
 မယ်”

“သွားတော့ ကေသီ၊ ကိုယ်တို့ကို လှည့်မကြည့်ပါနဲ့တော့”
 အောင်ထွန်းခန့်နှင့် ဟန်မောင် စိတ်အတွင်းမှာသာ နှုတ်
 ဆက်လိုက်ကြသည်။

သုံးဦးသား အုတ်ဂူဖြူလေးကို ကျောခိုင်းကာ တရွေ့ရွေ့
 ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သူတို့အား လှမ်းကြည့်ကာ စိတ်မကောင်း
 ဖြစ်နေသူနှစ်ဦးက...

“ကျွန်မ နှင်းမှုန်တွေကြားမှာ ရှင့်ကို တွေ့ခဲ့တယ်၊ ရှင့်

မျက်နှာဟာ အရမ်းကို နွေးထွေးနေတယ်”

“ရှင်ပြုံးနေတဲ့အပြုံးတွေလည်း ကျွန်မ မြင်နေရတယ်”

“ကျွန်မ ရှင့်ဆီ လာချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နှင်းတွေက
 အရမ်းကျနေတယ်၊ ရှင့်ကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘူး”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ အသေအချာ မြင်ရတဲ့အချိန်မှာ ရှင်ဟာ
 လေတိုက်နှုန်း အရမ်းမြင့်တဲ့ လေစီးကြောင်းထဲ ရောက်နေတယ်”

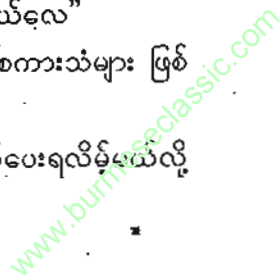
“ကျွန်မ ရှင့်ဆီကို အပြေးတလေး လိုက်ခဲ့ပါတယ်၊
 ဘာကြောင့်လဲ သိလား၊ အဲဒီ ရှင်ဆိုတဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ
 သိချင်လို့ပဲ။

ကျွန်မ ရှင့်နောက် လိုက်လာတဲ့အချိန်မှာ ရှင်ဟာ ရဲသူနိုင်
 လား၊ အောင်ထွန်းခန့်လား၊ ဟန်မောင်လား၊ လင်းဟိန်းခံလားဆိုတာ
 ကျွန်မ သဲသဲကွဲကွဲ မသိနိုင်သေးဘူး။ သေချာတာတ အဲဒီ လေး
 ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို ကျွန်မ စိတ်ထဲ အလိုလို သိနေတယ်၊
 ကျွန်မ ရှင့်လက်ကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်၊ ရှင့်ကို သိပ်သဲသဲ
 ကွဲကွဲ မြင်နေရပေမယ့် ကျွန်မ ရှင့်ကို သိပ်ချစ်နေတယ်ဆိုတာ
 ကျွန်မ သိတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ရင်တွေ အရမ်းခုန်
 နေလို့ပါ။

ကျွန်မ အားယူပြီး မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့
 ရှင် ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ငိုကြွေးနေတယ်လေ”

ရဲသူနိုင် ရင်ခွင်ကြားမှ အိန္ဒြေရှင်၏စကားသံများ ဖြစ်
 သည်။

“ကျွန်မ ရှင့်မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရလိမ့်မယ်လို့

ကျွန်မ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး”

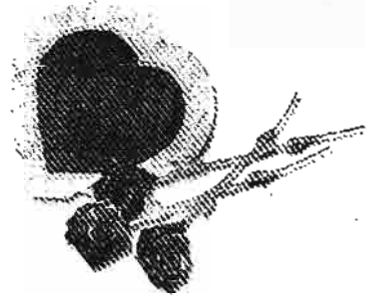
“ငါတို့ နှစ်ယောက်တို့ ထပ်ကျအောင် ဘယ်တော့မှ

မလုပ်ဖို့တော့တာ”

“နောက်တစ်အိမ်ကြီးကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ပြီး တောင်းပန်

ပိုင်ဆိုင်

အိမ်ကြီးကတော့ အိပ်မက်မက်နေသလိုပင်။

အခန်း(၄၂)

“ဟဲ့... သမီး၊ ညည်းအုတ်ဂူကို ဘယ်သူတွေ ပန်းလာချ
သွားတာလဲ မသိဘူးတော့”

ဒေါ်ခိုခိုက အိမ်ထဲသို့ ကမန်းကတန်း ဝင်လာပြီး ပြော
သည်။

“ငါ့သမီး တကယ်သေပြီ ထင်နေကြတယ် ထင်တယ်”
အိမ်ကြီးက ရယ်မောရင်း...

“အမေ့ရဲ့ ယတြာကြီးကလည်း ကြောက်စရာကြီး...
ဆီကောင်းလို့ သမီး အဲဒီထဲ မရောက်သွားတာ”

“အောင်မာ... ညည်း အဲဒီယတြာကြောင့် ကျုပ်ကို ဒီလို

စကားပြောနိုင်တာ အဲဒီပေဒင်ဆရာ ဟောချက်က ကွက်တိပဲ”

“အထက်ယောက်တော့ ခက်ပါတယ်”

“အထက် မိအိန္ဒြေ၊ ညည်း အသက်ပျောက်ကိန်း ရှိတယ်”

ဆိုတဲ့ သူ့ပြောချက်က မြေကွက်တစ်ကွက် ဝယ်ပြီး ယတြာချေရတာ၊

သူ့ပြောချက် ဖြစ်လို့”

“အမေရယ်... သေချင်တဲ့ သူက ဘာယတြာတွေပဲ

သေမှာပါပဲ”

“အေး... ညည်း အခုထိ အယုံအကြည် မရှိသေးဘူး

ဆိုရင် ဆရာဟောထားတဲ့ နောက်တစ်ချက်ကို မမှန်အောင် လုပ်

လိုက်မှာနော်”

“ဒုတိယအချက်က ဘာလဲဟင်”

“ကိုယ့်ထက် စီးပွားရေး နိမ့်တဲ့သူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျမယ်

ဆိုတာလေ”

“ဟာ... အမေနော်၊ ဘာစီးပွားရေး နိမ့်ကျတာလဲ၊ သမီး

ချစ်သူက အင်ဂျင်နီယာရှင်... အင်ဂျင်နီယာ၊ ဆရာဟောထားတဲ့

ကောင်းတဲ့အချက်တွေကိုတော့ အမေ ချန်ပြောတယ်”

“ကျုပ် ဘာချန်လို့လဲ”

ဒေါ်ချိုချိုက ပြုံးစစနှင့် ပြောသည်။

“အိမ်ထောင်ဘက်ကောင်းနဲ့ တွေ့မယ်ဆိုတာလေ”

“လူလည်မလေး”

ဒေါ်ချိုချိုက သမီးငယ် အိန္ဒြေ၏နဖူးလေးကို ချစ်စနိုး

ခပ်ဖွဖွ ထုလိုက်သည်။

“အမေ... ”

“ပြောလေ သမီး”

“သမီးချစ်သူကို အထင်မသေးလိုက်ပါနဲ့နော်”

“ဒါတော့ အနီးကပ် ကြည့်မှ သိနိုင်မှာပေါ့”

“သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက ချို့ချို့တဲ့တဲ့နဲ့ ကြိုးစားခဲ့ရ

တာ၊ သူ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်တောင် သမီး

ထင်မထားဘူး အမေ”

“သမီး အမေတို့ကို ပြောတုန်းက ဘာလို့ အလုပ်ကြမ်း

သမားလို့ ပြောရတာလဲ”

“သမီးလည်း အဲဒီအချိန်အထိ အဲဒီလိုပဲ ထင်ထားတာ၊

ဟိုတစ်နေ့ကမှ သူ့အလုပ်ထဲ လိုက်သွားမှ သူက အင်ဂျင်နီယာ

ပေါက်စဆိုတာ သိလာရတာ”

“ဒါဆို သမီးကောင်လေးက ညာထားတာပေါ့”

“ညာထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီး သဘောပေါက်

လွဲနေတာပါ။ ဒါပေမယ့် သမီးကို အခုမှ ပေးသိတဲ့အတွက်ဆိုပြီး

ထုတ်လိုက်တယ်”

အိန္ဒြေတို့ သားအမိက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟဆွေးနွေး

နေကြသည်။

“တင်းပုတ်ကြီးနဲ့လား သမီး”

“ဟီး... လက်သီးဆုပ် ဖွဖွလေးနဲ့”

“ခွေးစုတ်မလေး... သွား”

သားအမိနှစ်ယောက် သဘောကျစွာ ရယ်မောမိကြသည်။

ဖေဖေက အိမ်ထဲမှာ ရောက်နေလျှင် မေမေကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ရမည်
ဟု ဆိုကြားရပါသည်။

အိမ်ထဲမှာလည်း အိမ်ခြေ မေမေကို ရဲရဲတင်းတင်း ဖွင့်ပြော
ကြားရပါသည်။

“မလေးရေ... ဖုန်းလာနေတယ်... မလေးတဲ့”

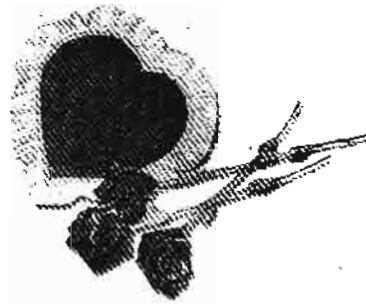
သင်းသင်း၏ပြုံးစိမ်းမျက်နှာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကိုရဲဆီ

ဖုန်းမှန်း အိမ်ခြေ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ခွေးစုတ်မလေး... ဖုန်းသွားကိုင်ချေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီး သမီး သွားကိုင်လိုက်ပါမယ်”

“ပွက်” ကနဲ မြည်အောင် ဒေါ်ချိုချိုပါးကို အနမ်းခံလိုက်ရ
သည်။ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ပီတိတွေဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

အခန်း(၄၃)

ကန်တော်ကြီး ကန်စောင်းဘေးမှ ကုက္ကိုပင်ကြီး၏အမြစ်
ကြီးများတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်ရှိနေကြသည်။ ကန်ချေပြင်မှ
တိုက်ခတ်လာသော လေများက သူတို့၏မျက်နှာသို့ တိုးဝင်
တိုက်ခတ်နေသည်။

“လေက အေးပြီး စိမ့်နေတာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် အိမ်ခြေ၊ ကိုယ်တို့ရဲ့ဆုံစည်းရာ မသိစိတ်
တစ်နေရာနဲ့တူတယ်”

“မသိစိတ်”

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ်တို့ အသိစိတ်ရဲ့နောက်ကွယ်က

စိတ်ကပ်နေသူ၊ အဲဒါကို သေစိတ်လို့ ခေါ်နိုင်တယ်။ ကိုယ်မသိလိုက်တဲ့ နိုင်ငံရေး၊ ကိုယ် မင်းကို အသိစိတ်ထဲမှာ မုန်းပြီး ကြောက်ရွံ့နေတာ၊ အဲဒီစိတ်ရဲ့ နောက်ကွယ်က အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ကိုယ် သိထားမိခဲ့ဘူး”

“အခုတော့... ”

“အခု မဟုတ်ဘူး၊ အိန္ဒြေ သေတော့မယ်လို့ ထင်တဲ့အချိန်မှာ ကိုယ် အထင်းသား သိခဲ့ရတယ်။ မသိစိတ်က ဟန်ဆောင်ပုံတွေလို့ မရဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်မ ခွဲစိတ်နေတုန်း ရောက်သွားတဲ့နေရာက မသိစိတ်ရဲ့ နေရာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် အိန္ဒြေ”

“ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ဟိုလေးယောက်ကို ဖိတ်ဦးမှာလား”

“မဖိတ်သင့်တော့ဘူး အိန္ဒြေ၊ သူတို့ဘဝထဲမှာ အိန္ဒြေဟာ သေဆုံးသွားပြီပဲ။ သေသူအတွက် မင်္ဂလာပွဲဆိုတာ ရှိနိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့... အငြိုးအတေးကြီးပြီး တဖွတ်ထိုး လှစ်တတ်တဲ့ အိန္ဒြေဟာ သေဆုံးသွားပြီပဲ”

“ကိုယ့်ရဲ့ အလှနတ်သမီးလေးပဲ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့... မင်းသားလေးမျက်ရည်နဲ့ မင်းသမီးလေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်လိုက်တာပေါ့”

“ကျွန်မ ရှင်ရင်ခွင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး အိပ်ပျော်သွားချင်

တယ်”

အိန္ဒြေရှင်က နွေးထွေးလုံခြုံလှသော ရဲသူနိုင်ငံ၏ ရင်ခွင်ကျယ်အတွင်းသို့ တိုးဝင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အိပ်ချင်သလောက်သာ အိပ်နော်၊ အိမ်ပြန်ချိန် ရောက်ရင် စနိုးပိုက် နှိုးနည်းနဲ့ နှိုးမယ်”

ရဲသူနိုင်ငံက အိန္ဒြေအား ထွေးပွေ့ကာ ဖက်ထားရင်း ပြောလိုက်သည်။

အိန္ဒြေရှင်ကတော့ အပြုံးမျက်နှာလေးဖြင့် ရဲသူနိုင်ငံရင်ခွင်အတွင်း ငြိမ်းချမ်းလုံခြုံစွာဖြင့် အိပ်မောကျသွားလေတော့သည်။

ပါးလ်ခင်ခင်

27.1.09

www.burmeseclassic.com